DEBBI MICHIKO FLORENCE

YOUNG 14+

„Keiko Carter e acea prietenă devotată pe care oricine ar fi norocos să o aibă!“
LAUREN MYRACLE,
autoarea bestsellerului
Momentul nostru infinit

Ține-te bine, Keiko Carter

FICTION CONNECTION

TREI

DEBBI MICHIKO FLORENCE

YOUNG 14+

„Keiko Carter e acea prietenă devotată
pe care oricine ar fi norocos să o aibă!“
LAUREN MYRACLE,
autoarea bestsellerului
Momentul nostru infinit

Ține-te bine, Keiko Carter

FICTION CONNECTION

TREI

DEBBI MICHIKO FLORENCE

YOUNG 14+

„Keiko Carter e acea prietenă devotată pe care oricine ar fi norocos să o aibă!"
LAUREN MYRACLE,
autoarea bestsellerului
Momentul nostru infinit

Ține-te bine, Keiko Carter

FICTION CONNECTION

TREI

DEBBI MICHIKO FLORENCE

YOUNG 14+

„Keiko Carter e acea prietenă devotată pe care oricine ar fi norocos să o aibă!“
LAUREN MYRACLE,
autoarea bestsellerului
Momentul nostru infinit

Ține-te bine, Keiko Carter

TREI

FICTION CONNECTION

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

Debbi Michiko Florence

Ține-te bine, Keiko Carter

Traducere din engleză de Diana Dupu

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Domnica Drumea

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Crenguța Rontea

Corectură:

Irina Botezatu

Oana Apostolescu

Titlul original: Keep It Together, Keiko Carter

Autor: Debbi Michiko Florence

Published by arrangement with Rights People, London

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0967-8

ISBN (epub): 978-606-40-1319-4

Pentru Jo Knowles și Cindy Faughnan — partenere de scris și prietene dragi, sunteți amândouă mai bune decât ciocolata

.

Unu

Unii oameni cred că toată ciocolata e la fel, dar se înșală. Ciocolata poate fi untoasă sau dulce-amăruie, sfărâmicioasă sau cremoasă. Unele ciocolate au note aromatice de cireșe, cafea sau vanilie. Relația mea cu prietenele mele cele mai bune era precum cea mai sofisticată ciocolată — dulce și fină. Sau cel puțin așa fusese. Acum nu mai eram așa sigură de asta și nu-mi doream decât ca lucrurile să revină la normal.

Pusesem la cale un plan. Speram să reușim să ne adunăm toate trei într-un loc care ne plăcea. Voiam să vorbim despre lucrurile bune care se întâmplaseră vara asta. Îmi și imaginam cum am fi sporovăit ca niște prietene apropiate, cum ne-am fi tachinat ca niște prietene adevărate. După aceea, ne-am fi entuziasmat de începutul clasei a șaptea.

— Audrey, hai odată!

Am bătut încetișor în rama de metal a plasei de țânțari de la ușa din față a prietenei mele celei mai bune. Știam că dacă intru în casă îmi va fi și mai greu să o conving să vină cu mine. Am mâncat repede câteva M&M. Umerii mi s-au relaxat când am strivit învelișul tare al bomboanelor cu dinții și dulceața lor puternică mi s-a topit pe limbă.

Peste câteva minute am auzit tropăitul pașilor ei. M-am dat la o parte când Audrey a deschis ușa și a ieșit în sfârșit afară.

— Ce-i cu graba asta, Keiko?

Audrey și-a îndreptat bluza albă cu palmele, apoi și-a pipăit buzunarul din spate al pantalonilor scurți roz ca să verifice dacă și-a luat telefonul.

— Nu te bucuri că o s-o vezi pe Jenna?

Jenna Sakai era cealaltă prietenă a noastră. Părinții ei divorțaseră anul trecut și tatăl ei se mutase în Texas, așa că pentru prima dată în trei ani, Jenna petrecuse vara departe de noi.

Părul lui Audrey era de culoarea ciocolatei cu lapte și îi cădea în valuri moi peste umeri. Nu-l mai purta în coadă de luna trecută.

— Ne-a ignorat toată vara, a zis Audrey.

— Nu chiar toată, am răspuns.

Toate trei am avut cele mai bune intenții, ne-am tot trimis mesaje, dar a devenit dificil să ținem pasul. Mă simțeam prost să-i spun Jennei de-a fir a păr toate lucrurile pe care le făceam fără ea. Probabil că petrecuse vara singură, în apartamentul tatălui ei, în timp ce el era plecat la muncă.

— Nu ne-a mai scris niciun mesaj, a remarcat Audrey în timp ce se dădea cu luciul de buze ce înlocuise balsamul pe care-l folosise toată vara.

Buzele ei străluceau și miroseau a căpșuni.

— Nici noi nu i-am mai scris.

Audrey a dat din mână.

— Jenna s-a oprit prima.

— Audrey, nu fi supărată.

Ceea ce voiam de fapt să zic era Nu ne strica reîntâlnirea.

Am coborât primele câteva trepte sperând că asta o va face pe Audrey să mă urmeze. În timpul verii, ea a decis că e copilăresc să ieșim împreună cu bicicletele. Urma să împlinim treisprezece ani — Audrey în noiembrie, eu în februarie. După două săptămâni în care am rămas blocate în casă, ne-am implorat părinții să ne dea voie să luăm autobuzul. Au fost de acord, dar numai în timpul zilei, cu permisiunea lor, până și de la Courtyard, super-sofisticatul centru comercial în aer liber. Prima plimbare cu autobuzul a fost specială. Audrey a documentat fiecare etapă a călătoriei, de la așteptatul în

stație până la statul împreună pe scaunele tari, și ne-am făcut câte un selfie în fața fiecărui magazin pe care l-am vizitat. După aceea, a printat fotografiile și mi-a făcut un colaj al acelei zile. Îl țineam lipit pe perete în dormitor.

Acum autobuzul urma să vină în cincisprezece minute și îmi era teamă că ea voia să-l rateze înadins.

La început, a fost ciudat să nu o avem pe Jenna cu noi. Eram obișnuite să fim mereu împreună, toate trei, fie că ne plimbam cu bicicletele prin cartier, mergeam în parc după înghețată, jucam jocuri de societate sau ne uitam la un film la Audrey acasă. În primele săptămâni ale vacanței de vară, Audrey și cu mine i-am trimis SMS-uri Jennei ca să încercăm să o includem. Audrey mărise o poză cu chipul prietenei noastre și o lipise de un băț; ne făceam poze cu ea oriunde mergeam, de parcă ar fi fost cu noi. Era tipic din partea lui Audrey să găsească o soluție atât de înduioșătoare și isteață pentru a o include pe Jenna. În schimb, răspunsurile primite de la ea erau întotdeauna scurte, iar prin iulie deja îi lua ceva timp să ne scrie înapoi. Apoi, în august, a încetat pur și simplu să ne mai scrie. Și Audrey s-a oprit. Spunea că Jenna e egoistă și că nu-i pasă de noi, dar eu nu credeam deloc asta. Jennei nu-i plăcuse niciodată să scrie mesaje în mod constant — chiar și înainte de vara asta — și n-o interesau deloc rețelele sociale. Era pur și simplu foarte diferită de Audrey. Audrey era Hershey's Kisses, iar Jenna era mai degrabă o tabletă de ciocolată neagră în ediție limitată.

— Oh, grozav, a mormăit Audrey în timp ce cobora scările în urma mea.

Înainte să o pot întreba ce vrea să spună, am auzit un sunet îngrozitor.

— Ei, sunt chiar Gemenele Clătită! a urlat Conner Lassiter, fratele lui Audrey, în timp ce el și prietenii lui idioți, Doug Nolan și Teddy Chen, veneau agale pe stradă.

Erau cu un an mai mari decât noi, dar se purtau de parcă aveau cinci ani.

Mi-am încrucișat brațele deasupra pieptului, ceva ce făceam destul de des în perioada asta. Audrey m-a depășit în viteză, iar eu am urmat-o pe ruta mai lungă către stația de autobuz. Nu voiam să fim nevoite să trecem pe lângă băieți.

— Doamne, ce mucoși! a zis Audrey. Nu pot să cred că o să fim nevoite să-i vedem la școală!

Clasa a șaptea începea în două zile. La școala generală Pacific Vista, cei din clasa a șasea învățau într-o clădire separată și luau masa la o altă oră, așa că nu fuseserăm nevoite să dăm ochii cu Connor și Cretinii lui anul trecut. De acum încolo însă, aveam să învățăm în aceeași clădire.

— Campusul e destul de mare. Șansele să ne întâlnim cu Conner sunt mici, mai ales dacă ne dăm seama pe unde stă și îl evităm.

Mi-am lăsat mâinile să cadă de la piept, balansându-le ca să pot ține pasul cu Audrey. Măcar n-aveam să pierdem autobuzul. Mă dureau genunchii de la cât de apăsat pășeam pe asfalt, imaginându-mi că e fața lui Conner. Ai crede că băieții de clasa a opta au învățat să fie mai maturi. Anul trecut, Doug ne pusese porecla Marele Zid Chinezesc mie, lui Audrey și Jennei, o insultă destul de slabă, pentru că niciuna dintre noi nu era chinezoaică. Jenna e japoneză și americancă, eu sunt pe jumătate japoneză și americancă, iar Audrey e o combinație de englezoaică, irlandeză și franțuzoaică.

Când ne-am urcat în autobuz, Audrey a început să-i scrie preocupată verișoarei ei Sylvia din San Francisco; ea mergea deja la liceu. În perioada asta, Sylvia devenise expertul în toate, de la modă la dragoste.

După trei stații, Audrey și cu mine am coborât la The Courtyard. Ne plăcea să venim aici ca să facem cumpărături și să ne plimbăm pentru că toate magazinele erau afară, printre palmieri și plante înflorite, fântâni arteziene și alei din cărămidă. Singura problemă era că nu exista niciun magazin dedicat ciocolatei.

Ne-am dus la punctul de întâlnire obișnuit, lângă camioneta cu grătar coreean Heart & Seoul, în timp ce Audrey continua să scrie. De când primise propriul telefon mobil la începutul clasei a șasea, îl folosea mereu, trimițând SMS-uri tuturor și verificând site-urile cu bârfe despre vedete. La început mă agasa, pentru că eu trebuia să aștept să primesc un telefon de ziua mea, peste câteva luni, dar acum mă obișnuisem. Mi-am întins gâtul încercând să privesc pe lângă familiile care făceau cumpărăturile pentru întoarcerea la școală și adolescenții care se îmbulzeau pe trotuare, făcând slalom printre pungi de

cumpărături și genți uriașe.

— Iat-o! am zis și i-am dat un ghiont lui Audrey.

Jenna stătea în picioare lângă o băncuță de metal din apropierea camionetei cu mâncare, iar părul ei până la umeri era acum de un albastru-electric, nu negru cu o șuviță roz cum îl purta în iunie. În rest, arăta la fel — blugii prespălați și tricoul pe care scria Micuță Asiatică Furioasă.

Când ne-am apropiat, am fost atât de entuziasmată, încât m-am aruncat la gâtul ei. Dar mi-am potolit elanul, fiindcă Jenna nu se dădea în vânt după gesturile sentimentale.

— O îmbrățișare, ne-a zis.

Apoi m-a surprins punându-și brațele în jurul meu și al lui Audrey și strângându-ne. S-a terminat înainte să pot clipi, dar era un semn bun.

— Of, am zis, cu inima plină de ușurare și fericire. Cred că ți-a fost tare dor de noi.

Audrey n-a spus nimic. I-am privit gura închisă cu încăpățânare în timp ce se uita în jos la ecranul telefonului și mi s-a strâns stomacul. Jenna era fericită să fie alături de noi, dar Audrey se purta de parcă ar fi preferat să se afle în altă parte.

— Cum a fost în Texas? am întrebat ca să umplu tăcerea. Pun pariu că e foarte diferit față de California.

Jenna s-a așezat pe bancă și a dat din umeri.

— Diferit. Da.

A căutat în geanta verde-camuflaj.

— Am adus cadouri.

Audrey s-a înseninat auzind asta.

— Chiar așa?

Zâmbind, s-a așezat lângă Jenna și și-a pus telefonul deoparte.

— Asta e pentru Keiko.

Jenna mi-a întins un baton de ciocolată.

— Ciocolată neagră dintr-un singur soi de cacao, am spus, citind eticheta. Din Madagascar! Uau! Mulțumesc!

Jenna a zâmbit.

— Nu-i greu deloc să-ți fac pe plac.

Audrey s-a foit; îi tremurau mâinile în timp ce încerca să-și ascundă nerăbdarea.

Jenna i-a întins o cutie. M-am așezat de partea cealaltă a Jennei și am privit cum Audrey rupe capacul. I s-a tăiat răsuflarea când a ridicat o casetă de valori solidă din metal roz.

— Fantastic!

— Acum nu mai trebuie să-ți ascunzi stick-ul în cutia de tampoane, a spus Jenna.

— Că tot veni vorba, a zis Audrey arătându-mă cu degetul, spune-i!

— În sfârșit mi-a venit ciclul, la vreo două săptămâni după ce ai plecat în Texas, am zis cu oareșce mândrie.

Lui Audrey îi venise în clasa a șasea. Mă avertizase că s-ar putea să dureze până să am ciclu regulat. Deocamdată, nu-mi mai venise a doua oară.

Jenna m-a privit, ridicând din sprâncene.

— Nu e ceva ce aș fi vrut să scriu într-un mesaj, am zis. Ție ți-a venit?

S-a îmbujorat ușor și a dat din cap că nu. Habar n-aveam dacă asta însemna că nu-i venise sau că nu voia să vorbească despre asta. Jenna ținea la intimitatea ei.

— Ce tare e chestia asta!

Audrey a deschis caseta de valori.

— Mă tem că mama va fi cuprinsă de febra curățeniei în unul dintre momentele ei rare și va arunca tot ce ținem sub chiuveta din baie.

Audrey trebuia să împartă un calculator cu fratele ei groaznic. Ținea un jurnal cu toate amintirile și gândurile ei prețioase și nu voia să riște ca el să-l găsească și să-l folosească împotriva ei. Păstra totul pe un stick USB și îl ascundea în cutia de tampoane din baia pe care o împărțeau. Era o ascunzătoare cu adevărat genială.

— Mulțumesc, Jenna, a zis Audrey.

Jenna a zâmbit. I-am dat un ghiont, iar ea a făcut la fel.

Ce ușurată mă simțeam! Asta chiar era o reuniune perfectă! Toate trei din nou împreună, fără stânjeneala ciudată din lunile în care fuseserăm departe una de alta. Bineînțeles că m-aș fi bucurat să fi petrecut vara și cu Jenna, dar trebuie să recunosc că mă distrasem cu Audrey. Am văzut o tonă de filme și am vorbit non-stop despre cum va fi în clasa a șaptea. Audrey mi-a făcut unghiile de nenumărate ori. Simțeam că mă încerca vinovăția, dar am alungat senzația aceea. Audrey tot admira cadoul de la Jenna și un zâmbet i se furișase pe buzele date cu gloss. Jenna și cu mine ne lipiserăm umerii una de alta. Nu voiam ca nimic să strice acest moment.

— Am ceva tare să vă zic, a spus Jenna.

Doi

M-am întors spre Jenna cu ochii mari.

— A, da? Ce e?

— Așteaptă!

Audrey a sărit în fața noastră ridicând mâna.

— Mai întâi, Tema!

Prietenele mele m-au privit. Fiecare an avea o temă aleasă de mine. Ca Anul Stickerelor, când colecționaserăm și schimbaserăm între noi stickere în clasa a treia. Anul trecut fusese Hayao Miyazaki; ne uitaserăm la cât mai multe filme de-ale lui și colecționaserăm figurine. Eu adoram My Neighbor Totoro, Jenna era înnebunită după Princess Mononoke, iar Audrey se îndrăgostise de Kiki's Delivery Service.

— Păi, anul ăsta facem treisprezece ani, am început eu.

— Știm, a zis Audrey.

— Las-o pe Keiko să termine, a spus Jenna fără să bage de seamă privirea feroce pe care i-a aruncat-o Audrey.

Mi-am dres vocea.

— Acum că suntem în clasa a șaptea, putem lua parte la orice activitate și putem intra în orice club. În clasa a șasea ne erau permise doar activitățile desemnate clasei a șasea. Anul ăsta, tema e Experiență! Fiecare dintre noi va alege un club și celelalte două se vor alătura. Vom avea trei activități pe care, mai presus de orice, le vom trăi împreună! Vom avea noi aventuri!

— Super! a zis Jenna.

— Ia stai puțin!

Audrey a fluturat din mâini. Jenna și cu mine am privit-o.

— Îmi place ideea ta cu Tema Experienței și cu aventurile prin care vom trece împreună, dar știu ceva mai incitant decât cluburile sau activitățile.

— Ce anume? am întrebat.

— Iubiți!

Audrey și-a apăsat mâinile deasupra inimii. Am clipit de câteva ori, neștiind ce să spun.

— Ce fel de temă mai e și asta? a întrebat Jenna. În plus, Keiko e cea care ne alege temele și ideea ei este foarte bună.

Audrey și-a lăsat mâinile în jos și s-a posomorât.

— Nu, nu, am zis și m-am ridicat lângă Audrey.

În sfârșit se apropiase din nou de Jenna și n-aveam de gând să las ca asta să se schimbe.

— E în regulă! E o temă grozavă!

— Nu zău? a făcut Jenna.

— Imaginează-ți, i-am zis, noi trei cu primii noștri iubiți. Împreună!

Începea să-mi placă ideea lui Audrey.

— Am putea avea întâlniri triple! Închipuie-ți cum ne-am pregăti pentru întâlniri împreună, alegându-ne ținutele și povestind totul după ce ne întoarcem. Așa cum scrie și în articolele din revistele lui Audrey!

Audrey m-a luat de braț.

— Vezi? Keiko e de acord!

Audrey fusese dintotdeauna interesată de băieți. Nici nu mai știam de câți băieți îmi spusese că îi place începând din clasa a cincea. Vara asta începusem și eu să observ băieții într-un mod care mă făcea să mă simt agitată, de parcă mâncasem prea multă ciocolată. Era un tip drăguț care lucra la camioneta cu mâncare de la Heart & Seoul. Audrey îl întrebase la ce școală mergea ca să mă ajute să-l cunosc mai bine. Am fost terifiată, apoi dezamăgită când tipul a spus că venise doar în vizită pe timpul verii de la Seattle.

Ideea de a avea un iubit mă făcea să mă simt precum ciocolata topită — lipicioasă și caldă. Jenna avea să se opună. Ea era o fire practică și calculată, o elevă sârguincioasă. M-am încordat așteptând protestele ei, dar Jenna n-a făcut decât să dea din umeri.

— Încă ne putem înscrie la aceleași cluburi, am zis împăciuitoare.

— Toată lumea e a noastră! a anunțat Audrey, făcându-mă să râd.

Am privit-o pe Jenna, care și-a arcuit buzele într-un zâmbet mic.

Anul trecut, la ora de literatură, profesoara noastră lansase o campanie entuziastă împotriva clișeelor, iar Audrey se apucase să le folosească dinadins. Desigur, nu în fața profesoarei.

— Acum că am decis tema, putem trece la lucruri mai importante! Ce-ai făcut toată vara? am întrebat-o pe Jenna.

— Nu mare lucru.

— Ai pierdut o grămadă de faze tari, a intervenit Audrey. Conner și prietenii lui s-au dus cu cortul de câteva ori, așa că eu și Keiko am avut casa numai pentru noi. Patru nopți neîntrerupte de petreceri în pijamale de două ori vara asta! Zici că eram surori.

Audrey mi-a zâmbit.

— Aș renunța oricând la Conner pentru tine.

Am surâs.

— Și acum suntem din nou împreună! Va fi cel mai bun an de până acum!

— Ooooo! a exclamat Audrey, trăgându-ne după ea pe trotuar. Tocmai mi-a venit o idee minunată! Hai să mergem să ne uităm la rochii.

— Am toate hainele care-mi trebuie, a zis Jenna.

Audrey s-a holbat la Jenna.

— Tu ai fost la cumpărături?

Dintre noi trei, pe Jenna o interesa cel mai puțin moda.

— Tata nu se putea opri din cheltuit bani cu mine, a zis Jenna potrivindu-și geanta peste umăr. De parcă niște haine noi și un laptop ar fi fost de ajuns ca să uit că el nu mai e acasă.

Jenna vorbea rareori despre divorțul părinților ei, dar când o făcea, nu știam niciodată ce să-i spun. Nu-mi plăcea să o văd atât de tristă.

— Ai primit și un laptop nou?

Vocea lui Audrey era încărcată de invidie. Ea avea un buget nelimitat pentru aproape orice, în afară de un computer pe care să nu fie nevoită să-l împartă cu fratele ei.

— Oricum, nu contează, pentru că nu e pentru școală. Nu tocmai.

Audrey a pocnit din degete.

— Urmați-mă.

Jenna și cu mine am ascultat-o și am pornit după ea. Audrey s-a oprit în fața unui mic butic numit Whispers. În vitrină, manechine fără cap purtau rochii de gală care păreau mai potrivite pentru mamele noastre decât pentru noi.

— Haideți, ne-a zorit Audrey cu un zâmbet satisfăcut, pășind în magazin.

Când am intrat pe ușă, s-a auzit un mic clopoțel și ne-a lovit un val răcoros de aer. Audrey a început să se uite la niște rochii.

M-am întors spre Jenna, care își muta geanta de pe un umăr pe celălalt.

— Deci, voiai să ne spui ceva?

Jenna a zâmbit și a dat din cap.

— Ce părere aveți de astea? a întrebat Audrey, arătându-ne câteva rochii care arătau mult prea sofisticate pentru orice petrecere la care aș fi mers eu.

Una avea pe ea mărgele strălucitoare și părea făcută dintr-o stofă foarte grea.

— Păi, sunt drăguțe…

Habar n-aveam ce plănuia Audrey.

— Haideți. Să le probăm!

Audrey ne-a condus la cea mai mare cabină de probă după ce vânzătoarea și-a dat aprobarea tacită.

— Ce facem aici? am întrebat când Audrey a tras perdeaua în urma noastră. Te rog, nu-mi spune că asta crezi tu că ar trebui să purtăm în clasa a șaptea.

— Două cuvinte, a zis Audrey. Balul Toamnei!

Școala generală PV avea două evenimente pe an pentru clasele a șaptea și a opta: Balul Toamnei și Petrecerea Primăverii. Ambele aveau drept scop strângerea de fonduri pentru școală, iar banii se foloseau pentru diverse lucruri, cum ar fi cărțile de la bibliotecă sau uniformele echipei de baschet.

— Fă-mă să înțeleg, am zis, rochiile pe care le probăm sunt pentru Balul Toamnei?

Audrey a dat din cap că da.

— N-ar trebui să ne găsim parteneri mai întâi?

Am privit pieziș către Jenna, sperând că mă va susține, dar ea se uita la cele două rochii de lângă ea.

— Da! Logic! a exclamat Audrey. Asta e parte din plan, Chec!

— Nu-mi mai spune așa, i-am răspuns, încruntându-mă.

— Dar eu ți-am găsit porecla asta!

— În clasa întâi.

Îmi plăcuse mult porecla asta. Audrey a scurtat Keiko în Chec pentru că a spus că sunt dulce, dar anul trecut, fratele ei cretin a stricat totul când a început să-mi spună Chec Turtit, Tort de Mâzgă și Betty Crocker.

— Bine, ai dreptate, a zis Audrey. Hai să ne lăsăm de copilării! Și să ne pregătim pentru viața minunată de adolescente pe care o vom avea. Când o să ne găsim iubiți, mergem la Balul Toamnei.

— Și dacă nu o să ne găsim imediat? am întrebat. N-ar trebui să avem un plan? Gen poate că în septembrie ne evaluăm opțiunile. Apoi în octombrie și noiembrie începem să ne familiarizăm cu noul iubit. Și dacă totul merge bine, vom avea un iubit adevărat până la sfârșitul anului. Poate că ar fi mai bine să țintim spre Petrecerea Primăverii.

Asta suna mult mai realist.

— N-o să pierd eu tot anul fără iubit, a zis Audrey. Probează rochiile, Keiko. E distractiv!

M-am întors spre Jenna pentru susținere, dar ea deja își dădea jos bluza și pantalonii.

— Sutienul pentru sport te face să pari și mai plată, i-a zis Audrey.

Probabil că ar fi continuat, dar privirea pe care i-a aruncat-o Jenna a făcut-o să tacă.

M-am întors spre perete și mi-am dat jos hanoracul, apucând una dintre rochiile de lângă mine cu o singură mișcare fluidă. Exersasem mult în vestiar. Am încercat să trag fermoarul rochiei, dar nu se închidea până la capăt. M-am privit în oglindă. Albastrul-deschis contrasta în mod plăcut cu părul meu castaniu-închis. Se pare că îmi plăceau mărgelele strălucitoare. Chiar și într-un magazin pentru adulți, Audrey avea gusturi excelente. Dar bretelele subțirele mă făceau să mă simt goală. Chiar dacă stătea strânsă pe corp, când m-am aplecat, partea din față a rochiei s-a căscat, lăsând să se vadă sutienul meu de fată de doisprezece ani de la magazinul din cartier, ba mai mult, sutienul s-a lăsat și el și am putut vedea o bună parte a corpului meu în oglindă.

Am acoperit partea din față cu mâna. Jenna deja ieșise din prima rochie, ceva negru și elastic, și trăgea fermoarul celei de-a doua. Decolteul în formă de inimă nu-i avantaja constituția atletică. Ochii noștri s-au întâlnit în oglindă și buzele ei au tresărit. Mi-am înăbușit un chicotit.

Audrey s-a întors spre noi, îmbrăcată într-o rochie strâmtă, de un roz palid. Arăta ca o balerină.

— O, Audrey, am zis. Arată așa frumos pe tine. Cât costă?

Audrey s-a uitat la etichetă și a rămas cu gura căscată.

— Cinci sute!

— De dolari? a chițăit Jenna.

Și-a dat jos rochia încetișor, de parcă îi era teamă să nu o rupă. Era de înțeles. Am imitat-o, dezbrăcându-mă de a mea cu mare grijă.

Când am pus rochia înapoi pe umeraș, am auzit-o pe Audrey oftând.

— Nu-ți face griji, am zis. Avem timp destul. Mai întâi ne găsim iubiți, apoi o să găsim și rochiile perfecte pentru bal.

Am părăsit Whispers și rochiile lor mult prea sofisticate, la suprapreț, și ne-am dus la fântâna arteziană cu șezlongurile comode. Eu și Audrey ne-am

așezat pe o canapea de răchită, sub o umbrelă verde cu albastru. De îndată ce m-am așezat pe perna cu dungi bleumarin, am regretat decizia noastră. Jenna stătea lângă trei scaune portocalii, cu brațele încrucișate la piept.

I-am făcut semn cu mâna să se apropie și am zis:

— Vreau să stau la umbră!

M-am dat mai încolo și Jenna s-a așezat lângă mine. Stăteam cam înghesuite. Mai demult, ne așezam mereu pe scaunele acelea trei de lângă fântână. Vara asta, Audrey și cu mine începuserăm să stăm pe canapea și acum îmi dădeam seama că trei persoane nu puteau încăpea comod aici. Speram ca Audrey să nu se plângă. Nu voiam ca Jenna să se simtă exclusă.

— Ai apucat să vezi ceva filme vara asta? am întrebat-o pe Jenna, mutându-mi încet brațul în poală ca să n-o mai împung cu cotul.

Era cam complicat să-mi întorc fața către ea ca să o privesc în ochi, așa că toate trei priveam trotuarul.

Am simțit cum Jenna a dat din umeri.

— Nu prea. Dar voi?

Audrey s-a aplecat ușor ca să facă mai mult loc.

— Am văzut o grămadă, mai ales dacă stai să te gândești la câte filme ne-am uitat la mine acasă, a zis ea. Îți amintești cum Chec, pardon, Keiko era obsedată de toate filmele alea alb-negru plictisitoare? Am convins-o să se uite la filme retro mai bune, din anii optzeci.

— Cum ar fi? a întrebat Jenna.

— Filmele unui tip pe nume John Hughes. The Breakfast Club a fost super mișto, dar cred că lui Keiko i-a plăcut Pretty in Pink.

— N-am auzit niciodată de ele, a zis Jenna încet.

— Le putem vedea din nou cu tine, am sugerat eu. Sau putem să ne uităm la

altele. Nu le-am văzut pe toate.

Încă îmi plăceau filmele alb-negru, chiar dacă Audrey spunea că sunt plictisitoare. Dar îmi plăceau și cele pe care le văzusem în timpul verii. Audrey avea dreptate. Pretty in Pink era cel mai bun. Despre doi băieți care o plăceau pe Andie, personajul principal: prietenul ei cel mai bun, Duckie, care era cam ciudățel, dar amuzant, și tipul ăsta bogat Blane, care umbla cu o gașcă de snobi. După ce Blane a lăsat-o cu ochii în soare și i-a rănit sentimentele din cauza prietenilor lui idioți, și-a dat seama că a greșit. Mi s-a părut romantic cum și-a cerut scuze la balul școlii și i-a spus că o iubește. Au avut un sărut perfect la finalul filmului.

Asta era tot ce voiam. Dacă planul lui Audrey reușea anul ăsta, voiam un iubit și primul meu sărut perfect.

Trei

O vreme, n-am făcut decât să privim cumpărătorii trecând, bucurându-ne de tăcerea plăcută în care pot sta niște prietene apropiate. În aer plutea parfumul de cremă de protecție solară și trandafiri.

— Deci, a zis Audrey mutându-se pe măsuța joasă din fața canapelei, ce fel de iubit îți dorești?

Mi-am imaginat o combinație între Blane și Duckie din Pretty in Pink.

— Romantic, amuzant, cu care să pot vorbi cu ușurință, am răspuns. Cum ar veni, perfect.

— Perfect e un standard imposibil, a zis Jenna, trăgând de o șuviță din părul ei albastru.

— Bine, poate că nu chiar perfect, am spus. Tot ce vreau e un băiat care să fie opusul lui Conner.

— Keiko poate avea pe oricine dorește, a zis Audrey Jennei, apoi s-a întors spre mine. Trebuie să încerci să obții ceea ce te face fericită. Nu lăsa pe nimeni să te descurajeze.

Am privit-o pe Jenna, care se uita supărată la Audrey. M-am grăbit să abat atenția de la mine.

— Dar tu, Audrey? am întrebat. Tu ce cauți?

— Eu știu deja cine vreau să-mi fie iubit.

— Deja? am întrebat.

N-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Lui Audrey întotdeauna îi plăcea de cineva. Atâta doar că țelul de a avea un iubit cu care să mergem la bal era cu siguranță ceva nou.

A tăcut și ne-a aruncat un zâmbet provocator. Jenna și-a învârtit un fir de la tricou în jurul degetului arătător. Am dat din cap către Audrey.

— Elliot Oxford, a anunțat ea.

Jenna a tras de fir atât de tare încât l-a rupt și s-a făcut o mică gaură în tivul tricoului.

— Pe bune? am întrebat-o.

— Ce e?

Audrey părea deranjată.

— Crezi că nu e de nasul meu?

Am scuturat din cap.

— Nu pare genul tău. Adică, nu e cam tocilar?

M-am întors către Jenna, care era pe lista de onoare a elevilor.

— Fără supărare.

— Îl cunoști? a întrebat-o Jenna pe Audrey.

— Nu tocmai, dar am avut ora de sport împreună anul trecut și l-am văzut acum câteva săptămâni când am fost la cumpărături cu mama. E simpatic! Un tocilar drăguț.

Am privit-o pe Jenna, care își făcea de lucru cu tivul tricoului. Puteam empatiza cu ea. Nici eu nu voiam să mă bag în altă pasiune puerilă de-ale lui Audrey. Anul trecut, Audrey ne pusese să urmărim dulapul lui Nick Vandrow. El nu ne-a băgat în seamă niciodată sau, dacă ne-a observat, a ales să ne ignore. Apoi, peste câteva luni, când îi plăcea de Jason Hatami, stăteam

pe lângă magazinul de unelte al tatălui său în speranța că Jason va trece pe-acolo. N-a venit niciodată. Nu cred că am fi putut continua să ne uităm la ciocane. Cine ar fi crezut că sunt atâtea feluri?

— Vreau să merg acasă, a zis Jenna.

— Încă n-am mâncat nimic, am remarcat eu.

Jenna s-a ridicat în picioare și și-a pus geanta pe umăr.

— Mergi cu autobuzul? am întrebat-o.

— Am venit cu bicicleta.

A arătat către parcarea din față, unde erau suporturile pentru biciclete.

— Stați, fetelor, voi ați venit cu autobuzul?

— Până la urmă, mama și tata au zis că e în regulă.

Când Jenna și-a coborât privirea, supărată, am adăugat:

— Am tot vrut să-ți spun.

— Ți-am fi spus dacă n-ai fi încetat să ne mai trimiți mesaje, a zis Audrey.

— Nu eu am încetat, a protestat Jenna. Voi ați făcut-o.

— Oricum, asta s-a întâmplat doar ultimele câteva săptămâni, am spus repede. Putem să ne punem una pe alta la curent acum!

— I-am spus mamei că o să merg cu ea la cumpărături pentru rechizite. Ne vedem mai târziu.

Jenna a început să se îndepărteze de noi. Am fugit după ea.

— Stai, Jenna! Ai spus că voiai să ne zici ceva.

A privit peste umărul meu către Audrey, care ne ajungea din urmă.

— Poate altă dată.

M-am uitat cum Jenna își descuie lacătul bicicletei și o ia din loc. I-am dat un cot lui Audrey.

— Ce e? a întrebat ea, ridicând exasperată din mâini.

— A fost obligată să stea acolo, în Texas. Probabil că am făcut-o să se simtă prost spunându-i de petrecerile noastre în pijamale și de toate filmele pe care le-am văzut.

M-am pleoștit. Eram o prietenă oribilă. Cum putusem să fiu atât de insensibilă? Trebuia să ne cerem scuze.

— Uite ce e, școala începe în două zile, a zis Audrey. O să fim din nou împreună toată ziua. Totul va reveni la normal. Va fi chiar mai bine de atât.

Am sperat să aibă dreptate. Audrey și cu mine eram prietene din clasa întâi, iar pe Jenna o cunoscusem în clasa a doua. Tații noștri lucrau la aceeași companie. Când părinții noștri ieșeau în oraș, eu, Jenna și sora mea împărțeam aceeași dădacă. Jenna și Audrey s-au cunoscut doar atunci când familia Jennei s-a mutat la noi în cartier și ea a venit la școala noastră în clasa a treia. Jenna era fata cea nouă, dar pentru că eu o cunoșteam, a devenit imediat prietena noastră.

Era distractiv să merg la cumpărături cu Audrey. M-a ajutat să-mi aleg două bluze noi și o pereche de pantaloni albastru-deschis. De obicei purtam doar blugi, dar Audrey m-a încurajat să încerc ceva nou. Când am fost prea obosite ca să mai cheltuim vreun ban, ne-am dus direct acasă. Am abandonat pungile de cumpărături în dulap și m-am așezat la masă, privind cadoul de la Jenna. Ador batoanele speciale de ciocolată. Am desfăcut ambalajul, am rupt un pătrățel și l-am plimbat prin gură. În timp ce mi se topea pe limbă, am închis ochii. Revedeam expresia rănită a Jennei când își dăduse seama că noi începuserăm să luăm autobuzul și nu-i spuseserăm. Ar fi trebuit să continui să-i scriu, chiar dacă nu răspundea mereu. Ar fi trebuit să mă asigur că știe cât de dor ne era de ea.

Sentimentul de vinovăție de mai devreme începuse din nou să pună stăpânire

pe mine. Bineînțeles că îmi fusese dor de Jenna. Mama zicea întotdeauna că grupurile de trei prietene sunt dificil de coordonat, dar prietenia noastră nu avusese momente dificile. De anul trecut începusem să observ cât de diferite erau Audrey și Jenna. Nu se certau, dar nici nu erau mereu de acord. Jenna nu era un fan entuziast al lucrurilor care îi plăceau lui Audrey, cum ar fi yoga, testele de pe net și văitatul în privința lui Conner. Ba mai mult, Audrey, căreia dintotdeauna îi plăcuse moda, devenise și mai obsedată. Iar lui Audrey nu-i plăcea să vorbească despre diferitele cauze legate de protejarea mediului înconjurător care o pasiona pe Jenna sau despre cele mai recente articole de pe site-urile ei preferate de știri. Vara asta, cât fuseserăm doar Audrey și cu mine, nu trebuise să-mi bat capul cum să mențin pacea între ele două. Le iubeam pe Audrey și pe Jenna în mod egal, dar probabil că n-ar fi fost prietene dacă nu eram eu. Eu eram cea care le făcea să se intersecteze, ca două cercuri într-o diagramă Venn.

Dar oricât de amuzantă și de relaxantă fusese vara pe care o petrecusem cu Audrey, îmi plăcea la nebunie să fim împreună toate trei. Audrey și Jenna erau a doua mea familie. Ne completam una pe alta, ca ingredientele unei ciocolate.

Trebuia să mă asigur că Jenna știa cât așteptasem să se întoarcă. Era musai să mă revanșez. Trebuia să-i arăt cât de importantă era pentru noi. Pentru mine.

Aveam nevoie de un alt plan. De îndată ce ne înscriam în cluburi, lucrurile urmau să revină la normal. Poate că aveam să începem o nouă tradiție. Mă gândisem la ceva. Deja mă simțeam mai bine. Am mai mâncat un pătrățel de ciocolată.

M-am uitat la ceasul meu Totoro. Speram ca mama să vină acasă mai devreme de la muzeul pentru copii. Abia așteptam să-i spun cât de fericită eram că Jenna se întorsese. Din iunie, de când fusese promovată de la educator asociat cu jumătate de normă la inspector, n-o mai prea vedeam pe acasă.

Am coborât la bucătărie. Vara asta îmi petrecusem mai tot timpul acasă la Audrey. Părinții ei lucrau mult și lui Audrey îi plăcea când aveam casa numai pentru noi. Din fericire, Conner stătea la Doug în cea mai mare parte a timpului, dar oricum îi vedeam pe ai mei la cină. Tata cumpărase o carte de

bucate japoneză și încercase aproape toate rețetele. Mama era încântată și zicea că îi amintește de mâncărurile din copilărie. Preferatul meu era tonkatsu, crochete de porc în crustă de pesmet cu un sos gros și dulce. M-am gândit ce delicios era și am simțit că-mi chiorăie stomacul.

Ușa din spate s-a deschis și m-am întors, zâmbind. Dar nu era mama.

— Hei, i-am spus surorii mele mai mici, Macy.

A zâmbit ștrengărește.

— Te-ai distrat acasă la Claire?

Claire e prietena cea mai bună a lui Macy de când lumea.

Macy și-a dat la o parte bretonul de pe frunte. Părul ei era o nuanță mai deschisă de șaten decât al meu.

— Da, a răspuns ea. Am decis să ne înscriem în clubul de teatru.

— De când aveți un club de teatru la Școala Elementară Sandpiper?

Nu existase așa ceva cu doi ani în urmă, când învățasem și eu acolo.

— Avem un profesor nou la clasa a cincea, domnul Diggs. Înainte să devină profesor, scria piese de teatru și era actor, a zis Macy zâmbind. O să încerc să obțin un rol.

— Uau, serios? Vrei să fii actriță?

— Ce e? a zis ea, încruntându-se. Crezi că nu mi s-ar potrivi?

— N-am zis asta. Sunt pur și simplu surprinsă. Adică, trebuie să dai o probă, nu?

Și dacă n-o lua? Avea să fie foarte afectată.

— Da, a răspuns Macy. Probele sunt săptămâna asta.

— Ar trebui să vorbești cu mama ca să vezi dacă-ți dă voie.

Macy m-a privit îngândurată.

— Păi, atunci poate că n-o să intru în club până la urmă. E doar ceva ce eu și Claire ne-am gândit să facem împreună. E ultimul nostru an de școală elementară.

Asta mi-a amintit cât îmi doream să mă înscriu în cluburi împreună cu Audrey și Jenna. Adică, oricum urma să facem asta, dar acum aveam și tema cealaltă. Iubiții. Voiam neapărat să vorbesc cu mama și să-i cer sfatul în privința asta.

— Când vine mama acasă? m-a întrebat Macy, citindu-mi gândurile.

— E luni, deci probabil că în jur de ora cinci, la fel ca tata.

— E ciudat că mama lucrează cu normă întreagă, a zis Macy. Mi-e dor de ea. Nu ne mai pregătește nimeni o gustare după școală. Totul se schimbă.

Și-a tras o șuviță de păr în gură, un tic nervos de care credeam că scăpase de mult.

— Nu, nu e. E doar puțin diferit, dar nu s-a schimbat nimic.

Nu-mi plăcea că mama lipsea atât de mult, dar nu puteam suporta nici să o văd pe Macy tristă.

A scos din gură șuvița pe care o mesteca; i s-a lipit de bărbie. Scârbos.

— Ba da, asta înseamnă schimbare, mi-a zis. Dacă ceva e diferit, nu poate rămâne la fel.

Am urcat scările și m-am întors în camera mea. Macy se purta de parcă eu aveam o problemă cu schimbarea. Păi, acceptam atât de multe. În premieră, Audrey alesese ea tema. Și urma să încercăm să ne găsim iubiți și să mergem la un club de dans. Nu mi-era frică de schimbare.

Atâta timp cât tot restul rămânea exact la fel.

Patru

A doua zi, ultima de dinainte să înceapă școala, m-am dus acasă la Audrey. I-am scris și Jennei un mesaj ca să o invităm să ni se alăture, dar nu ne-a răspuns.

— E tipic din partea ei, a zis Audrey, trântindu-se pe canapeaua din sufragerie.

— Sunt sigură că e ocupată. Abia s-a întors acasă, i-am răspuns și m-am așezat lângă ea.

— Se poartă de parcă e prea ocupată ca să mai stea cu noi! a exclamat Audrey, jucându-se cu brățara de argint pe care o avea la mână.

— Trebuie să o lași să se reacomodeze acasă, i-am spus. Totul va fi bine.

Trebuie ca totul să fie bine. Mă simțisem ciudat toată vara cât timp Jenna fusese plecată; era ca și cum lipsea ceva. Mă bazam pe faptul că lucrurile vor reveni la normal. Ne potriveam perfect împreună.

Audrey și-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de canapea.

— Ai dreptate. Eu pur și simplu îmi doresc ca anul ăsta să fie grozav, știi? Viața verișoarei mele, Sylvia, s-a schimbat în școala generală. A devenit foarte populară și e implicată în tot felul de activități; acum e majoretă și are un iubit care e în echipa de baseball a universității.

— Asta vrei? Să fii populară?

Am simțit cum mă crispez. Nu voiam să o pierd pe Audrey în fața unei găști de fete pe care nu le cunoșteam.

— Nu, prostuțo, a zis Audrey zâmbindu-mi, n-am nevoie să fiu populară. Vreau doar să mă distrez. Totuși, nu mai am chef să fim cum eram în generală. Vreau să fac chestii de adolescenți!

— Cum ar fi?

— Să am un iubit, să mă machiez, să mă duc la petreceri și să dansez, să cunosc oameni noi.

Audrey a dat din mână către mine.

— N-am de gând să vă înlocuiesc pe tine și pe Jenna, dar aș vrea, știi tu, un cerc mai mare de prieteni.

Asta nu m-a făcut să mă simt mai bine. Nu era vorba că nu-mi doream prieteni noi, dar n-aveam nevoie de ei. Trioul nostru funcționa. Nu știam ce s-ar fi întâmplat dacă am fi inclus o nouă persoană. Nu mai voiam să vorbesc despre asta.

— Vrei să ne uităm la un film? am întrebat.

Audrey s-a dus la raftul cu DVD-uri. Părinții ei le colecționau de zeci de ani.

— Vizionare pe stil vechi pentru filme vechi, a zis Audrey, arătându-mi DVD-ul cu Ferris Bueller’s Day Off.

Îl văzusem de trei ori în timpul verii.

Când se uita și Jenna la filme cu noi, stăteam toate trei pe podea, cu spatele sprijinit de canapea, iar Audrey era mereu în mijloc, cu bolul de popcorn în brațe. Pe vară, Audrey și cu mine căpătaserăm obiceiul de a sta în colțurile canapelei, astfel încât numai picioarele ni se mai întâlneau în mijloc. Așa că ne-am făcut comode la locurile noastre cât începea filmul. Am râs din nou la aceleași faze. Am simțit că mi se risipesc grijile că Audrey ne-ar putea înlocui pe mine și pe Jenna. Aveam un trecut împreună. Urma să fim bine.

După o oră și patruzeci de minute, am așteptat ca genericul să înceapă să ruleze și am strigat împreună cu Ferris Bueller:

— Ce mai cauți aici? S-a terminat filmul!

Am râs.

Audrey s-a ridicat și s-a întins.

— Mi-e foame.

Am urmat-o până la bucătărie, unde a tot căutat prin cămară cât eu m-am așezat la masă.

— Uite ce ți-am luat.

Audrey a pus o pungă de la Trader Joe's în fața mea.

Am băgat mâna înăuntru și am scos, pe rând, o pungă de boabe de cacao, bețișoare de scorțișoară, ienibahar și piper negru boabe.

— Uau! Știi toate ingredientele?

Eram uimită. Îmi plăcea să fac o ciocolată caldă picantă pe care eu o adoram, dar nu și Audrey.

— Ai făcut rețeta de suficiente ori ca s-o învăț.

Audrey a pus ingredientele înapoi în cămară.

— Astea sunt ale tale și poți face ciocolată caldă cu ele oricând vrei.

— Mulțumesc!

Apoi a scos o pungă de chipsuri picante cu gust de castraveți murați și a desfăcut-o, așezând-o pe masă. Am luat chipsuri cu pumnul și am ronțăit cu plăcere. În iulie, văzuserăm chipsurile la supermarketul de la colț și ni se păruseră scârboase. Cine voia chipsuri care aveau gust de murături? O provocasem pe Audrey să le mănânce. Așa că ea le-a cumpărat, a încercat unul și i-au plăcut! Și mie îmi plăcuseră. Deveniseră gustarea noastră preferată. Mă întrebam dacă i-ar plăcea și Jennei.

— A fost vara chestiilor de ronțăit, am zis în timp ce îmi ștergeam firimiturile de pe degete.

Audrey a deschis o doză de Cola dietetică și a dat din cap aprobator.

— Așa-i? Mă simt de parcă am încercat totul. Bananele prăjite de la localul cubanez și gogoșile alea cu ceai verde de la cafenea. Ție ți-au plăcut la nebunie!

— Au fost bune, am zis, aducându-mi aminte. Oh! Ghici ce? Azi se deschide un nou local cu ceai boba. Oferă mostre gratuite pentru degustare. Ar trebui să mergem să vedem care-i treaba!

Audrey s-a văitat.

— Bleah! Nu, mersi.

— Of, haide! Știi că iubesc ceaiul boba!

— Când mestec perlele alea de tapioca, parcă aș mesteca muci.

Chiar atunci au intrat în bucătărie Conner și câinele lui, Lumpy. Conner purta un hanorac cu Lakers și pantaloni scurți, iar lesa roșie i se bălăngănea în mână. Lumpy dansa în jurul lui Conner, fericit să fie scos la plimbare. I-am mângâiat blana neagră și mătăsoasă când a trecut pe lângă mine.

— Ha! Păi atunci ar trebui să-ți placă, i-a zis Conner lui Audrey. Tu și mucii, combinația perfectă.

— Tacă-ți fleanca! i-a tăiat-o Audrey.

Conner a râs și a ieșit pe ușă cu câinele lui.

— Arghhh!

Audrey și-a încleștat mâinile.

— Îl urăsc!

— Hai să mergem diseară la mine, am zis, dorindu-mi să o văd din nou pe Audrey într-o dispoziție bună. Tata ar trebui să vină acasă mai devreme pentru ultima cină de dinainte să începem școala. Ești bine-venită la noi. Îi vom scrie Jennei și o vom invita și pe ea.

Pe părinții mei nu-i deranja când eu și Macy aduceam prieteni acasă la cină.

În timp ce mergeam spre locuința mea, telefonul mi-a vibrat, anunțându-mă că aveam un mesaj de la Jenna.

— Deci? a întrebat Audrey, privind peste umărul meu.

Am dat din cap că nu.

— Ia cina cu mama ei.

Audrey a scos un oftat de dezamăgire.

— E frumos că poate din nou să petreacă timp cu mama ei, am zis.

— Așa e, a recunoscut Audrey. Măcar voi două aveți mame care vor să petreacă timpul cu voi.

Părinții ei aveau un studio foto și stăteau mult acolo, ceea ce avea sens, la urma urmei era afacerea lor. În schimb, asta însemna că Audrey și Conner erau adesea singuri. Când eram în generală, Conner și Audrey, iar mai târziu și Jenna, veneau de multe ori la mine acasă după școală. Mama nu ne lăsa să ne uităm la televizor, așa că jucam jocurile ei vechi, gen Life, Nu Te Supăra, Frate! și Payday. Era distractiv.

— Mamei tale îi place să stea cu tine, te duce mereu la cumpărături.

Audrey n-a spus nimic.

Când am ajuns la mine acasă, încă nu era nimeni acolo.

— Haide, a zis Audrey, o să-ți fac unghiile pentru prima zi de școală.

În vara aceea, Audrey reușise să mă convingă să-mi cumpăr cinci culori

diferite de ojă.

După ce am mers la mine în cameră, a scos sticluțele din sertarul de la birou și s-a așezat pe pat. A luat o carte din bibliotecă, a acoperit-o cu un șervețel și mi-a tras mâna dreaptă deasupra.

— Shiny New sau Minty Fresh?

Audrey mi-a arătat o ojă gri metalizat și una verde neon.

— Ce zici de Beach Walk?

I-am arătat o altă sticluță gri.

— Ce plicticos! a exclamat Audrey. Haide, Keiko, fii aventuroasă. Suntem în clasa a șaptea!

Am ales First Crush, un roz cu sclipici despre care Audrey a zis că ar arăta foarte bine pe unghiile mele.

— Cine născocește numele astea? am întrebat, stând nemișcată în timp ce ea îmi aplica primul strat pe unghia de la degetul mare.

— Mi-ar plăcea la nebunie să fac asta! a zis Audrey. Hei, oare Jenna ți-a zis ce orar are?

— Nu.

Primiserăm orarele în urmă cu câteva săptămâni. Îi scriseserăm Jennei ca să ni le putem deschide toate trei împreună, dar asta era pe vremea când Jenna începuse să nu ne mai răspundă la mesaje. Așa că Audrey și cu mine le-am deschis pe ale noastre la ea acasă. Aveam o singură oră împreună, literatura. Cât de aiurea era asta? În clasele mici, avuseserăm aceleași ore și stăteam mereu împreună. Nu prea aveam ore comune cu Jenna.

Audrey a pus la loc capacul sticluței de ojă în timp ce eu mi-am suflat ușor peste unghii. Mi-am răsfirat degetele și am zâmbit. Nu arătau rău deloc.

Tata a intrat în cameră.

— Aici erai!

Mi-a ciufulit părul de parcă încă aveam zece ani. Nu mă deranja.

— Frumoase unghii, mi-a zis.

— Bună seara, domnule Carter, a zis Audrey zâmbind.

— E întotdeauna o plăcere să te avem aici, Audrey! Sper că rămâi și la cină.

Audrey a dat din cap aprobator.

— Haideți jos și țineți-mi de urât, ne-a rugat tata.

L-am urmat în bucătărie. Tata a scos tava pentru pizza din dulap. Am pus niște muzică, melodiile retro care îi plăceau lui și am început să cânt împreună cu el cât am pregătit o pizza și o salată. Până și Audrey, căreia de obicei nu-i plăcea muzica tatei, ni s-a alăturat când a început We Are the Champions a lui Queen. Tata adoră să gătească. Înainte ca mama să fie promovată, întreaga familie pregătea cina împreună, cu tata preluând majoritatea sarcinilor. Eu și Macy mai mult ne prosteam, dar era amuzant să stăm în bucătărie cu mama și tata, chiar și când începeau să danseze și arătau caraghios.

Macy a apărut tocmai când scoteam pizza fierbinte din cuptor.

— Unde e mama? a întrebat.

— Chiar, unde e mama? am repetat. Ar fi trebuit să fie acasă deja.

Tata și-a verificat telefonul.

— Ah, a spus că are o ședință care va ține până târziu și că putem să începem să mâncăm fără ea.

I-a întins șervețelele lui Macy ca să le pună pe masă.

— Va mânca mai târziu.

— Dar e cina de dinainte să înceapă anul școlar, am spus. Întotdeauna mâncăm împreună, ca o familie, înainte de prima zi de școală.

Mi s-a strâns stomacul, dar nu din pricină că îmi era foame.

— Lucrează la propunerea aceea de finanțare, îți amintești? a zis tata.

M-am așezat la masă lângă Audrey, iar ochii mi-au alunecat către scaunul gol al mamei. Arăta atât de deprimant.

— La ce oră se întoarce?

— Nu știu, a zis tata, dar probabil foarte târziu.

M-am posomorât, dar când am văzut că Macy mă privește, am reușit să schițez un zâmbet.

Tata a tăiat pizza și a așezat-o în mijlocul mesei. I-am lăsat pe toți să-și aleagă o felie înainte să iau și eu una. De obicei, la cina de dinaintea primei zile de școală, nu puteam să mă fac auzită pentru că vorbeam cu toții unii peste alții. Mama întotdeauna deschidea conversația punând o mie de întrebări despre ce speranțe aveam pentru noul an. În seara asta, tata și-a verificat telefonul pentru e-mailuri de la muncă, iar Audrey și Macy au vorbit despre un serial la care eu nu mă uitam. Îmi era dor de întrebările mamei.

Îmi era dor de mama.

Cinci

A doua zi, am fost încântată să o văd pe Jenna la prima oră de științe sociale. Când m-am așezat pe scaunul din spatele ei, am observat că își ordonase deja pixurile colorate deasupra caietului de notițe.

— Unde ai fost ieri? Eu și Audrey am vrut să stăm cu tine, i-am zis.

— Mama a organizat o zi specială mamă-fiică. Cred că i-a fost dor de mine.

— Tuturor ne-a fost dor de tine. Și ce-ați făcut?

— Am mers la zoo! Cred că își dorește să fiu în continuare o fetiță de zece ani. Dar a fost amuzant. S-a relaxat și mama o dată. Și a zis numai vreo trei lucruri urâte despre tata.

Astea chiar erau progrese. Jenna aproape că fusese distrusă în timpul divorțului dureros dintre părinții ei. Se atacaseră unul pe altul folosindu-se de limbile ascuțite ale avocaților lor fără să-și dea seama că și Jenna suferea cumplit. Nu voi uita niciodată cum Audrey și cu mine eram acasă la Jenna într-o seară de dinaintea divorțului și o auziserăm toate pe politicoasa doamnă Sakai strigându-i vorbe urâte tatălui Jennei. Aceea a fost ultima dată când Jenna ne-a chemat la ea.

În a doua jumătate a clasei a cincea, mama o tot invitase pe Jenna să ia cina la noi și uneori chiar să rămână peste noapte. Stăteam cu Jenna în camera mea, iar ea îmi povestea cât de oribil era să-și audă părinții cum se ceartă mereu. Odată mi-a mărturisit că și-ar dori ca ei să divorțeze mai repede, dar când asta chiar s-a întâmplat, inima prietenei mele s-a împietrit. Se poate să fi fost și din cauza lui Audrey.

Audrey n-a fost prea fericită că Jenna petrecea atât de mult timp la mine

acasă, așa că am început să o invit și pe ea. La început, Audrey a încercat să fie o prietenă bună, o asculta pe Jenna și îi dădea sfaturi, dar Jennei nu-i prea plăcea asta. Apoi Audrey a încercat să o înveselească aducându-i gustări sau cărțulii amuzante, dar nici asta n-a funcționat. Audrey se plângea că suntem plictisitoare, așa că eu aduceam jocurile de societate și încetam să mai vorbim despre problemele Jennei.

Am scos din rucsac jumătatea rămasă din batonul de ciocolată de la Jenna și am rupt câte un pătrățel pentru fiecare dintre noi.

— Ce părere ai?

Jenna a mâncat pătrățelul ei aproape pe nerăsuflate.

— Ce bună e, i-am zis. Mulțumesc din nou!

Am lăsat ciocolata fină și dulce-amăruie să mi se topească puțin pe limbă în timp ce clasa se umplea de elevi.

— Deeeci, am continuat, aveai ceva să ne spui?

— Da, aveam, a răspuns Jenna, jucându-se cu un pix mov.

— Dar acum nu mai ai?

— Îmi promiți că nu-i spui nimic lui Audrey?

— Nu putem să nu-i spunem lui Audrey.

M-am foit pe scaun.

— E despre ea?

— Într-un fel.

— Dar ai spus că sunt vești bune, nu?

Jenna mi-a zâmbit cu reținere.

Înainte să o mai pot întreba ceva, profesorul nostru de sociologie, domnul Jay, a intrat în clasă chinuindu-se să ducă un maldăr de dosare și o cană de cafea. Jenna a reintrat în pielea unui elev de nota zece: privea înainte, ținând spatele drept și avea deja pixul în mână ca să-și poată lua notițe. Am știut că discuția noastră se încheiase, cel puțin deocamdată.

Domnul Jay ne-a vorbit toată ora despre ce ne aștepta semestrul ăsta, menționând și un proiect final despre Roma Antică sau ceva de genul. Nu prea reușeam să mă concentrez, mă tot gândeam care puteau fi veștile de la Jenna — și de ce nu voia să i le împărtășească și lui Audrey. Nu avuseserăm niciodată secrete una față de cealaltă.

Când a sunat, Jenna s-a grăbit spre următoarea ei oră. Singura oră pe care o mai aveam împreună cu ea era sportul, așa că eram nevoită să aștept ca să aflu mai multe. Mai era și pauza de prânz, dar atunci era și Audrey cu noi și știam că nu mi-ar fi vorbit despre asta în fața ei.

M-am dus la ora de literatură fiind sigură că Audrey îmi va păstra un loc lângă ea. Când i-am văzut fața zâmbitoare, m-am simțit ușurată că Jenna nu-mi spusese secretul ei misterios. Nu mă pricepeam deloc să mint. Nu voiam să o trădez pe Audrey. Urma să aflu secretul și apoi să mă asigur că Jenna i-l va spune și lui Audrey. Prietenele cele mai bune nu au secrete unele față de altele.

— Îmi poți face o favoare? m-a întrebat Audrey în timp ce ne mutam scaunele în cerc.

Doamnei McQueen păreau să-i placă discuțiile în grup.

— Sigur, am răspuns, așezându-mă lângă ea.

— De fapt, e o favoare pentru Conner.

— Atunci las-o baltă.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-l ajut pe fratele ei enervant.

Audrey a continuat să mă roage în șoaptă în timp ce doamna McQueen ne

împărțea exemplare din Proscrișii, prima carte pe care urma să o citim.

— Te rog? Conner merge cu cortul în weekendul ăsta, iar mama și tata pleacă la un workshop de fotografie vineri-seară. Vrei, te rog, să ai grijă de câinele ăla scârbos al lui? Tu și Jenna puteți veni să stați la noi.

Câinele ăla scârbos, așa cum îi spusese Audrey, era Lumpy, un amestec de labrador pe care Conner îl găsise în urmă cu doi ani. Nu știa nimeni de ce, dar Audrey îl ura pe Lumpy aproape la fel de mult ca pe fratele ei.

— Sigur, i-am zis.

Îmi plăcea de Lumpy, chiar dacă proprietarul lui era un imbecil. Puteam să o iau ca o favoare pentru Audrey și un bonus pentru mine.

Gândul că urma să petrec timp cu Lumpy și să dorm la Audrey m-a înveselit și m-a ajutat să suport următoarele două ore.

La începutul pauzei de prânz, ne-am întâlnit toate trei la cantină. Am rămas cu gura căscată. Școala obținuse o donație mare și fusese renovată în timpul verii. Cantina arăta acum mai degrabă ca zona de restaurante dintr-un mic mall decât ca spațiul în care se ia masa la școală.

Cozile erau foarte lungi, dar în cele din urmă ne-am luat tăvile cu mâncare, am reușit să ne strecurăm din nou afară din mulțime și am căutat un loc unde să putem mânca.

— Alegerea asta este extrem de importantă, a zis Audrey. Locul pe care îl vom alege va fi locul unde vom mânca pentru tot restul școlii.

În clasa a șasea, când luam prânzul, ne așezam de obicei lângă bufet. Acum puteam mânca oriunde în campus. Am urmat-o pe Audrey la o masă de picnic sub o magnolie.

— Nu știu dacă e tocmai locul cel mai potrivit, a zis Jenna.

A arătat spre cele câteva pete albe de pe masă.

— Se pare că stau păsări în ramurile de deasupra.

Audrey a țipat și s-a îndepărtat de masă.

Am privit în jur.

— Acolo!

Le-am făcut semn spre un petic de iarbă de lângă clădirea principală.

— Să stăm acolo!

Ne-am așezat; Jenna în stânga mea, iar Audrey în dreapta. Amândouă au început să mănânce fără să spună un cuvânt.

— Hei, am zis, vă mai amintiți de Disneyland?

Fuseserăm toate trei acolo în timpul verii, chiar înainte ca Jenna să plece în Texas. Ne-am distrat toată ziua dându-ne în carusel, râzând și stând de vorbă. Mama Jennei se mulțumise să citească o carte pe o bancă umbrită toată ziua; ne-a dat voie să umblăm singure prin tot parcul atâta timp cât mai treceam pe la ea o dată la câteva ore.

— A fost distractiv, a zis Audrey. Cel puțin până când lui Keiko i s-a făcut rău în Ceșcuțe.

— Nu mi s-a făcut rău!

— Nu, a zis Jenna, dar fața ta avea o nuanță uluitoare de verde.

— Era aproape neon, a adăugat Audrey.

Jenna și Audrey râdeau împreună, iar mie nici măcar nu-mi mai păsa că râdeau de mine.

— Măcar n-am vomitat, am zis.

— Da, e bine că n-ai mai mâncat hotdogul ăla în plus până la urmă, a remarcat Audrey. Vi-l amintiți pe tipul care a încercat să se bage în fața noastră la Space Mountain?

— Ce fraier, a zis Jenna.

— I-ai zis să se ducă la locul lui în rând! a chițăit Audrey, încă scandalizată. Nu pot să cred că te-ai impus așa!

Am dat din cap aprobator. Tipul ăla avea cel puțin 14 ani, dar Jenna nu l-a lăsat să treacă.

— Era nebun de legat, a zis Audrey.

— După aceea nici ceilalți oameni nu l-au lăsat să se bage în fața lor, a râs Jenna.

Așa mai mergea. Mi-am dus burgerul la gură, dar când l-am văzut pe fratele lui Audrey cu prietenii lui idioți venind agale spre noi, mi-a pierit pofta de mâncare.

— Ia te uită! Sclifosita, Chec de Fructe și Jenanta! a zis Conner.

— Du-te naibii! a izbucnit Audrey.

Conner și gașca lui de cretini au râs când au trecut pe lângă noi, dându-și coate ca niște fraieri ce erau. Chifla de la burger a început să se sfărâme de la cât de tare o strângeam.

— Jenanta? a râs Jenna. Numai la atâta te-ai putut gândi pornind de la numele meu?

— Doamne, a făcut Audrey. Abia aștept să plece cu cortul în weekend. Sper ca fratele meu să fie mâncat de un urs!

— Nu-l lăsa să te necăjească, a zis Jenna.

— E ușor să spui asta, a replicat Audrey. Tu nu locuiești cu el!

Prostul de Conner. Era, fără îndoială, cel mai groaznic frate! Normal că mă enerva, dar pe Audrey o înnebunea. De fiecare dată când o făcea să se simtă prost, ceea ce se întâmpla des, era foarte greu să o ajutăm să-și revină. Eram convinsă de un singur lucru: dacă voiam ca acest an școlar să fie cel mai bun

de până acum, trebuia să găsesc o cale de a-l evita pe Conner cu orice preț.

Șase

— Nu ne poți spune amândurora care e marele tău secret? am întrebat în timp ce așteptam cu Jenna să facem încălzirea la baschet.

Uram sportul, dar Jenna se născuse pentru asta.

— Nu e un secret mare, mi-a zis.

— Atunci spune-ne amândurora.

În mod surprinzător, am driblat și am reușit să bag mingea în coș. M-am bucurat de un scurt moment de glorie cât Jenna a prins mingea și a pasat-o următoarei persoane din rândul meu.

— Îți zic dacă îmi promiți să nu-i pomenești nimic lui Audrey, a zis în timp ce ne îndreptam spre spatele rândului.

Nu puteam să fac asta. Cum să țin un secret față de Audrey? Îmi chiorăiau mațele de parcă mâncasem ciocolată ieftină.

— Și ea e prietena noastră.

Un fluierat ascuțit a sfâșiat aerul și s-a auzit vocea bubuitoare a domnului Yang, antrenorul nostru.

— Carter! Sakai! Încetați cu flecăreala și treceți înapoi la exercițiii!

Probabil că nu era prea grozav că domnul Yang ne știa deja numele. Am încercat să mă concentrez pe driblat și aruncat la coș, dar mă îngrijora foarte tare cum să fac să-i rămân loială lui Audrey dacă aflam secretul Jennei.

Audrey mă pusese întotdeauna pe primul loc. Când eram în clasa a patra, am

plănuit să fim partenere pentru târgul de știință al școlii. Eu voiam să facem un proiect cu animale, dar Audrey, care iubea moda chiar și pe atunci, voia să descopere ce tipuri de material ar fi cel mai ușor de vopsit. Ideea ei era mai precisă, așa că eu am cedat.

Două zile mai târziu, când ar fi trebuit să alegem materialele pe care urma să le vopsim, mă uitam printr-un teanc de cărți despre câini de pe masa ei din bucătărie.

— Ale cui sunt astea? am întrebat.

— Ale lui Conner, a zis Audrey în timp ce tăia un pătrat din bluza veche de bumbac a tatălui ei. Proiectul lui va fi despre simțul mirosului la câini.

— Sună grozav!

Audrey a ridicat privirea spre mine.

— Un prieten de-ai tatei i-a dat voie lui Conner să testeze diferite mirosuri pe câinele lui, un Cocker Spaniel.

N-am mai spus nimic și am tăiat conștiincioasă un pătrat din bluza de mătase a mamei lui Audrey. Am aflat mai târziu că Audrey nu primise permisiunea să o taie. Mama ei s-a supărat foarte tare.

A doua zi, Audrey l-a convins pe profesor să mă lase să lucrez cu Conner la proiect. Era mare lucru din partea ei — știam cât de mult își dorise ca noi să fim partenere.

Conner și cu mine am câștigat locul trei. Chiar dacă Audrey nu primise niciun fel de recunoaștere pentru proiectul său, sărbătorise victoria mea de parcă era și a ei. Am ieșit la o înghețată și mi-a făcut o felicitare specială pe care o mai am și astăzi. O păstrez cu grijă în cutia cu lucruri prețioase pe care o țin sub pat.

— Bravo, Carter, mi-a zis domnul Yang la sfârșitul orei.

Nu mi se mai întâmplase niciodată ca un profesor de sport să spună ceva pozitiv despre mine la oră. Nu mă puteam opri din zâmbit pe drum spre

vestiar.

După ce m-am schimbat în hainele de stradă, m-am dus la dulapul Jennei. Tocmai își lega șireturile.

— Spune-mi înainte să mergem la bibliotecă, am rugat-o.

Secretul mă făcea să-mi pierd răbdarea. Am scos ultimul pătrățel de ciocolată și l-am rupt în două. I-am dat bucata mai mare Jennei. Mă gândeam cum s-o conving să-i spună și lui Audrey mai târziu.

— OK, OK.

Jenna și-a băgat bucățica de ciocolată în gură și a devorat-o. A tras aer în piept și a început să vorbească pe un ton hotărât.

— Eu și Elliot Oxford am început să ne scriem e-mailuri și mesaje săptămâna trecută, cât eu încă eram în Texas… cred că îl plac.

— Stai, ce?

Un surâs timid mi-a apărut pe chip, potrivindu-se perfect cu zâmbetul Jennei.

— Asta e grozav!

Jenna a dat din cap aprobator, dar apoi zâmbetul i-a pierit de pe față.

— Oh, am zis, dorindu-mi să am mai multă ciocolată. Audrey.

— Nu cred că-i va fi ușor să accepte, a spus Jenna, proptindu-și picioarele pe banca din față.

— Nu ies împreună, i-am zis. Spune-i, pur și simplu.

Jenna a clătinat din cap.

— De ce nu?

— Se va enerva, a răspuns ea, posomorâtă.

— Nu-i adevărat. Adică, poate că va fi supărată în primă fază, dar se va bucura pentru tine!

— Îți amintești când am participat toate la concursul acela online unde trebuia să scrii o descriere pentru o fotografie? m-a întrebat Jenna în timp ce își lega șireturile. Tu și Audrey v-ați consultat, iar eu am trimis răspunsul meu fără să vă spun. Nu pentru că n-aș fi vrut, ci pentru că ideea mi-a venit în toiul nopții și nu voiam să o uit.

Am oftat.

— Da, tu ai câștigat o mențiune, pe când eu și Audrey n-am câștigat nimic.

Nu mă interesase să câștig. Fusesem fericită pentru Jenna. Oricum împărțise premiul cu noi: câte o pungă uriașă din toate felurile de bomboane pe care mințile noastre de copii de 10 ani și le puteau imagina. În schimb, Audrey se purtase de parcă Jenna ne trădase. Nu mai vorbise cu ea o săptămână.

— Oricum, a zis Jenna în timp ce se ridica, nu e nimic de mărturisit. Nu suntem iubiți. Nici nu știu dacă mă place în felul acela.

— Bun, atunci spune-i asta lui Audrey. O să înțeleagă.

M-am ridicat în picioare și mi-am pus rucsacul pe umăr.

— Hei, de asta nu ne-ai mai scris mesaje?

Jenna a clătinat din cap.

— Abia dacă mi-ați scris în august. Nu eu am fost cea care s-a oprit. Mi se părea că nu mai avem ce să ne spunem. Voi vă distrați de minune fără mine, iar eu nu făceam nimic interesant. Eliott și cu mine am început să ne scriem e-mailuri pentru că el a vrut să mă întrebe ceva legat de lista de lectură pe care ne-a dat-o profesoara de literatură la cursul de avansați. Și am continuat să vorbim… despre alte lucruri. Iar apoi am început să ne scriem mesaje.

Am dat din cap cu înțelegere.

— Nu prea e nimic de zis despre Elliot. Adică, voiam să vă povestesc despre

el, dar după aceea Audrey a zis că-l place.

— E în regulă! Totuși, cred că trebuie să-i spui.

Poate că Audrey avea să fie dezamăgită, așa cum îi spusesem și Jennei, dar nu era de parcă ea și Elliot ar fi format un cuplu. Era mai bine să facă asta acum.

— Bate fierul cât e cald.

Jenna a dat din umeri.

— Ai dreptate.

Când am ajuns la bibliotecă, Audrey era deja acolo. Credeam că avea să fie supărată fiindcă întârziaserăm, dar când Jenna și cu mine ne-am așezat, ne-a aruncat un zâmbet misterios.

— Ce faci? Arăți de parcă ai ceva să ne spui, i-am zis.

Audrey a chicotit.

— Îți vine să crezi?

S-a aplecat spre noi, ne-a luat de mână și ne-a strâns degetele.

— Fac parte din comitetul Balului de Toamnă!

— Uau, am zis. Credeam că ne vom înscrie toate la aceleași cluburi.

— Și ce? Înscrieți-vă și voi!

Audrey și-a deschis brațele larg.

— Putem face asta împreună!

Faza era că eu nu voiam să fac parte din comitetul balului. Poate că ideea mea cu înscrisul la cluburile alese de fete nu era așa grozavă.

— Am putea să ne înscriem la altceva împreună.

— Sigur! N-are importanță. Așa veți avea informații direct de la sursă despre bal. Voi ști dinainte tematica petrecerii și când se scot biletele la vânzare. Acum tot ce trebuie să facem e să ne găsim iubiți!

Audrey s-a întors spre mine.

— Ai ales vreun băiat?

— Ce? Nu.

— Nu-mi spune că nu e nici măcar un băiat drăguț cu care ai vreo oră comună și care să te intereseze vreun pic.

M-am uitat la Jenna, pentru că ăsta ar fi fost momentul perfect ca ea să spună ceva despre Elliot, dar era ocupată să-și scoată din geantă cele zece miliarde de pixuri.

— Ești prea mofturoasă, Keiko, a zis Audrey cu glas coborât. Trebuie să existe un tip care nu te dezgustă.

— Nu sunt mofturoasă, am protestat.

Voiam un iubit, dar nu putea fi chiar oricine. Visam să-mi sară inima din piept, să mă copleșească emoțiile când stăteam împreună. Știam că n-ar trebui să mă aștept la o iubire ca în Pretty in Pink, dar nici n-aveam de gând să-mi cobor standardele.

— OK, a spus Audrey pe un ton împăciuitor. Ai putea măcar să mai restrângi lista cu opțiuni. Alege, să zicem, trei tipi care să fie candidați posibili.

I-am dat un ghiont Jennei pe sub masă, dar acum era ocupată să-și scoată manualele din geantă.

— Ce zici de Sam de la ora de istorie de anul trecut? Sau Logan de la mate! Ai vreo oră comună cu el?

Am scuturat din cap. Sam se scobea în nas. Adică îl văzusem scobindu-se în

nas în clasa a patra. Nu puteam uita așa ceva. Anul trecut, Logan o făcuse pe Colette vacă grasă. Nu-i spusese în față, dar oricum!

— Logan e drăguț, a zis Audrey.

— Atunci ia-l tu.

Nu voiam să mă mulțumesc cu așa ceva. Undeva, sigur exista tipul perfect pentru mine.

Audrey a râs.

— Eu mă gândesc deja la cineva, îți amintești?

Cum aș fi putut uita? M-am uitat aspru la Jenna, dar ea îmi evita privirea. Eram gata să o lovesc cu piciorul pe sub masă când Audrey s-a întors spre ea.

— Acum trebuie să te descoasem pe tine. De cine îți place?

Mi-am ținut respirația.

— M-am înscris la ziarul școlii, a zis Jenna.

— Minunat, a exclamat Audrey. Înscrierile în cluburi și organizații te vor ajuta să cunoști băieți!

— Stai, ce? am spus și m-am întors spre Jenna. Când?

— Azi. Știi că îmi place să scriu.

Jenna mi-a văzut privirea și a adăugat:

— Puteți să vă înscrieți și voi.

— Nu știu, am răspuns. Poate.

Nu-mi venea să cred că Audrey și Jenna se repeziseră să se înscrie în cluburi fără să-mi spună. Ar fi trebuit să facem toate astea împreună.

— O, Doamne, el e!

Audrey m-a prins de braț.

Am dat să mă întorc, dar Audrey a început să mă strângă.

— Nu te uita! E prea evident!

N-aveam nevoie să mă întorc ca să știu cine era. Ochii Jennei se măriseră de panică în timp ce își băga manualele înapoi în geantă. Pixurile i se rostogoleau pe jos, dar nici măcar nu s-a obosit să le ridice.

— Unde pleci? a șoptit Audrey.

— Mi-am amintit că am o programare la medic.

Jenna și-a luat lucrurile, a mers cât mai departe de Elliot și a reușit să ajungă la ușă fără ca el să o vadă. Când m-am întors spre Audrey, ea îl privea visătoare. Vai de mine.

Situația asta putea deveni foarte urâtă.

Șapte

Până vineri, Jenna, Audrey și cu mine am reușit să avem o rutină plăcută și totul părea să fi revenit la normal. Jenna ajungea la școală foarte devreme pentru că mama ei o aducea cu mașina înainte să meargă la muncă și se ducea direct în clasă să învețe până începeau orele. Eu mă vedeam cu Audrey la dulapul ei dimineața și mai stăteam puțin de vorbă. Apoi, la prânz, mă întâlneam cu Jenna la coada de la cantină. Audrey își aducea mâncare de acasă și ne aștepta pe iarbă, în zona care devenise de acum a noastră. Singurele momente neplăcute erau când își făceau apariția Conner și Idioții lui, care se luau de noi la sfârșitul pauzei de masă.

Totul mergea bine, ne vedeam la bibliotecă după școală ca să bârfim despre colegii noi. În seara asta urma să dormim la Audrey și nu voiam să stric armonia dintre noi, așa că am păstrat secretul Jennei pentru mine. Știam că Jenna trebuia să-i spună lui Audrey despre Elliot. Trebuia să-i spună în seara asta. Așa ar fi fost corect.

După prânz, aveam matematică și m-am așezat în bancă sperând că ora va trece repede și că o să mă pot bucura de weekend. Am căutat în buzunarul lateral al rucsacului și am scos o cutiuță aurie din care am luat o trufă. Tata primise trufele de ciocolată de la un client și mi le dăruise mie.

Când am mușcat din învelișul crocant, un tip superb a intrat în clasă. Pentru prima dată în viața mea, am înghițit fără să simt vreun gust.

— Dragi elevi!

Am fost atenți imediat la profesorul nostru, domnul Fordiani. Un elev nou, dar mai ales un elev nou atât de drăguț, ne-ar fi atras oricum atenția.

— Acesta este Gregor Whitman. S-a mutat aici din Michigan.

Whitman… ca marca de ciocolată! Nu eram sigură dacă mă holbam la el pentru că recunoscusem fulgerător numele lui Gregor, sau pentru că avea părul de culoarea caramelului și ochii ca o glazură densă de ciocolată. Purta blugi închiși la culoare și un pulover crem care era prea călduros pentru toamna din California de Sud. În loc să poarte converși sau tenişi Vans, purta niște ghete de drumeție maro-închis. Nu se îmbrăca la fel ca băieții din Pacific Vista. Foarte interesant!

Singurul pupitru care era liber era cel din spatele meu. Gregor a zâmbit când s-a dus la locul lui și am simțit când s-a așezat.

— Keiko, oare îi poți împrumuta notițele tale lui Gregor? a zis domnul Fordiani, noul meu profesor preferat. Gregor, n-ai lipsit decât două zile, așa că nu-ți va fi greu să ne ajungi din urmă.

Abia m-am putut concentra tot restul orei. Mă tot uitam la ceas și număram minutele rămase până la final, când m-aș fi putut întoarce spre el. Am privit din nou spre ceas. Puteam să jur că e stricat. Al doilea braț părea să se miște cu încetinitorul. Voiam să-l fac să meargă mai repede.

Când a sunat în sfârșit clopoțelul, aproape că leșinasem de oboseală încercând să grăbesc curgerea timpului. Mi-am adunat notițele, sperând să-l pot privi pe Gregor Whitman fără public. Nici vorbă de așa noroc. Kimmie Chin și Nicole Morgan s-au oprit la pupitrul din spatele meu.

— Bună, Gregor, a zis Nicole cu îngâmfare. Ce nume mișto!

— Mersi, a răspuns el.

Vocea lui era catifelată, precum ciocolata topită.

— Ce oră ai în continuare? Putem să-ți arătăm unde e clasa, a zis Nicole.

M-am întors și am putut vedea de aproape cât de adorabil era Gregor. Părul îi stătea ușor ondulat deasupra ochilor, genele lui erau lungi și buza de jos plină. Mi-am trântit notițele pe banca lui.

— Mi le poți da înapoi luni, am zis, aproape în șoaptă.

M-am ridicat și am plecat fără să aștept să mă bage în seamă. Îmi doream să am încrederea lui Nicole și Kimmie și să mă ofer să-l conduc până la cealaltă clasă. Era de ajuns să-mi imaginez asta că-mi și ardeau obrajii.

După educație fizică, unde antrenorul ne-a pus pe mine și pe Jenna să facem exerciții pe terenuri diferite, Jenna s-a dus la întâlnirea de la finalul orelor a celor de la ziarul școlii și eu am mers la bibliotecă împreună cu Audrey.

— Uite ce e, a zis Audrey imediat ce m-am așezat. Sunt singura care și-a ales un iubit. Tu și Jenna trebuie să alegeți pe cineva cât mai curând, altfel nu veți avea destul timp până când se vor pune biletele în vânzare.

— Cred că știu cu cine vreau să merg, am zis cu glas coborât.

Audrey a afișat un zâmbet larg.

— În sfârșit! Spune-mi! Cine e?

M-am uitat în jur ca să mă asigur că nu e nimeni în apropiere. Abia începuse semestrul, așa că eram singure în bibliotecă.

— E nou. Avem matematica împreună.

Mi-am apăsat palmele pe obraji ca să nu vadă că roșisem.

— Și e foarte drăguț.

— Oh, dar e minunat, Keiko! Mă bucur pentru tine! a exclamat Audrey.

— Nu fi prea bucuroasă, am zis. Nu cred că se va întâmpla ceva. Probabil că nici n-o să mă bage în seamă.

Privirea lui Audrey s-a mutat peste umărul meu.

— Kiko?

O voce suavă cu care abia începusem să mă obișnuiesc se auzea din spatele meu.

Gregor s-a apropiat de masa noastră.

— Salut, am murmurat.

A privit-o pe Audrey și i-a zâmbit.

— Vă deranjez? a întrebat.

— Sigur că nu, a zis Audrey.

— Gregor, ea e Audrey Lassiter, una dintre prietenele mele cele mai bune. Audrey, Gregor.

Vocea îmi suna normal acum. Simțeam cum inima îmi bătea atât de tare, că mi-era frică să nu-mi iasă din piept.

— Salut! a zis Audrey cu voioșie. Ia loc!

Am privit-o cu îngrijorare. Dacă Gregor nu voia să se așeze? Dacă pur și simplu se plimba și a vrut să fie politicos? Și îmi știa numele! Ce mai conta că-l pronunțase greșit?

Când Gregor s-a așezat lângă mine, Audrey s-a ridicat și a început să-și adune cărțile.

— Unde crezi că pleci? am întrebat.

— Am uitat că trebuie să mă întâlnesc cu Tricia ca să discutăm ceva legat de comitetul de bal.

Când Audrey mințea, i se înroșea nasul. Dar Gregor n-avea de unde să știe asta. Audrey mi-a ignorat privirea disperată și i-a zâmbit.

— Școala organizează baluri caritabile de două ori pe an. Fac parte din comitetul Balului de Toamnă, așa că știu totul direct de la sursă! Biletele se pun în vânzare peste o lună.

Am fost surprinsă că fața mea n-a izbucnit în flăcări. Oare putea fi mai clară de-atât? Îmi venea s-o omor.

— Oricum, sunt sigură că voi doi vă descurcați și fără mine. Ne vedem mai târziu!

Da. Cu siguranță urma s-o omor.

Gregor și-a deschis manualul de matematică acolo unde notițele mele erau îndoite îngrijit printre pagini.

— Mulțumesc că mi le-ai împrumutat.

— Nicio problemă, i-am răspuns în timp ce îmi luam foile înapoi.

— Ai timp să ne uităm peste tema de ieri? Aș vrea s-o fac chiar dacă domnul Fordiani nu mi-a cerut.

— Sigur.

Cine ar fi crezut că voi fi atât de recunoscătoare să vorbesc despre matematică?

Și-a tras scaunul mai aproape de mine. Vai, Doamne! Nu-mi venea să cred că Gregor stătea chiar lângă mine! Chiar dacă nu ne atingeam, simțeam cum corpul lui răspândea căldură. Apoi am încercat să mă concentrez pe lecția de cu o zi înainte.

— A fost o recapitulare a materiei de anul trecut, am zis mult prea tare.

Apoi mi-am coborât vocea și am împins manualul de matematică spre el.

— Uite.

— Mulțumesc.

Nu îndrăzneam să-l privesc. Era atât de aproape. Dacă mă aplecam puțin spre stânga, genunchiul meu i-ar fi atins piciorul.

A împins notițele spre mine.

— Ai dreptate. E doar o recapitulare. Ai vrea să ne facem temele acum? Sau

trebuie să mergi undeva?

— Nu, nu am planuri.

Chiar dacă aș fi câștigat un tur la fabrica Godiva, tot l-aș fi refuzat ca să fac tema la matematică cu Gregor Whitman.

Când am început exercițiile, mă întrebam dacă ar fi trebuit să fac conversație sau dacă el voia să se concentreze la temă. În niciun caz n-aveam de gând să fiu enervantă.

Mi-aș fi dorit să stăm față în față ca să-l pot privi pe sub bretonul meu lung. Dar m-am răzgândit în clipa în care, brusc, brațul lui Gregor l-a atins pe al meu în timp ce ștergea ceva cu radiera. M-am simțit de parcă un șoc electric m-a străbătut de la cot către față. Am rămas nemișcată, sperând că se va mai întâmpla. S-a mai întâmplat! De două ori! A doua oară, a îngânat niște scuze. OK, poate că Audrey îmi făcuse o favoare plecând. Poate că n-o s-o omor. Poate că o să-i mulțumesc.

După ce ne-am verificat răspunsurile împreună, ne-am strâns manualele. M-am îndreptat spre dulapul meu, gândindu-mă că Gregor își va găsi altceva de făcut, dar a continuat să meargă alături de mine. La asta visasem, să mă plimb prin școală cu un băiat drăguț. Poate că Gregor urma să fie primul meu iubit. Am putea merge împreună la bal. Poate că mă va săruta. L-am privit pieziș, iar el mi-a zâmbit, ceea ce a făcut ca un zâmbet larg să-mi înflorească pe față.

— Deci, ești din Michigan? l-am întrebat. Cum e acolo?

— E mișto, a zis.

Apoi s-a lăsat tăcerea.

— Probabil că vremea e altfel acolo decât în California.

Aș fi vrut să-mi trag o palmă. Pe bune, Keiko? Vremea? De ce nu mă puteam gândi la ceva interesant?

— Da. Va fi ciudat să nu am zăpadă de Crăciun.

— Sigur, am oftat.

M-am pierdut în gânduri despre zăpadă și am continuat să merg în tăcere.

Când am ajuns la dulapul meu, am rotit lacătul, încercând să aleg codul corect. Gregor s-a sprijinit de perete, privindu-mă. Am greșit codul de două ori înainte să reușesc să deschid ușa.

— Deci ce fel de nume e Kiko? m-a întrebat.

— E japonez, am răspuns în timp ce-mi puneam cărțile înapoi în dulap.

— Oh. Dar tu vorbești engleza fără accent.

L-am privit ca să văd dacă glumește. Numai că Gregor nu râdea. Stătea acolo, așteptând răspunsul meu.

— Sunt americancă. M-am născut aici. Și părinții mei la fel, i-am zis.

— Ah. Deci de asta ai un nume de familie normal.

A clătinat din cap.

— Adică, un nume de familie american.

— Tata e caucazian. Mama e americancă și japoneză.

— Mișto.

Mi-am aruncat cărțile în dulap. Probabil că avea sens faptul că voia să știe chestii despre numele meu. Însemna că era interesat de mine. Sau măcar de numele meu. Keiko era unic.

— Îți place ciocolata? l-am întrebat.

— Sigur.

I-am oferit o trufă de ciocolată cu lapte și mi-am ținut respirația în timp ce Gregor mesteca gânditor, încercând să nu mă holbez când înghițea.

— Delicios.

Zâmbetul lui mă făcea să mă simt ca o baltă de glazură.

Înainte să pot răspunde, o voce supărătoare a ajuns la urechile mele.

— Ce e pata aia de pe perete?

Conner și gașca lui de Cretini veneau spre noi.

— Oh!

Conner și-a dat cu palma peste frunte. Nu atât de tare cât l-aș fi lovit eu.

— E o pată de aluat de chec!

Băieții au râs. Nici măcar nu era atât de amuzant sau ingenios!

De ce nu puteau dispărea? Campusul era suficient de mare cât să nu trebuiască să-i văd la masa de prânz și după școală.

Gregor a rămas tăcut mult timp după ce băieții s-au cărat. Simțeam nevoia să spun ceva.

— Ăla e fratele lui Audrey cu prietenii lui. Au creierul gol în majoritatea timpului.

— Toți par să fie niște tâmpiți.

— Asta e o descriere prea blândă, am zis, recunoscătoare că nu adusese în discuție replica răutăcioasă a lui Conner.

— Ar trebui să-i ignori.

— Încerc.

— Unde mănânci la prânz?

Schimbarea bruscă de subiect m-a surprins.

— Ce?

A zâmbit.

— La prânz? Unde mănânci? Pot să stau cu tine și prietenii tăi?

— Oh!

El voia să ia prânzul cu mine?

— Sigur. Bineînțeles. Normal că poți să stai cu noi. Sunt doar eu, Audrey și prietena noastră Jenna. Pe ea n-ai cunoscut-o încă.

— Grozav. Unde mâncați?

Am roșit.

— O, ăăă, așa-i.

Gregor a râs. Avea un râs foarte plăcut.

— Pe gazonul de lângă clădirea principală. De partea cealaltă a potecii.

— Drăguț. Ne vedem acolo luni.

— Dacă vrei, îți pot face turul sălii de mese.

— Sună bine.

I-am făcut cu mâna când a ieșit din clădire. Avea un mers foarte frumos. Am zâmbit. Poate că în curând mă va conduce la ore… sau acasă.

Opt

Când am ajuns acasă, mi-am aruncat rucsacul pe podea. Tata era la bucătărie și alegea condimente de pe raft. Am alergat spre el și l-am îmbrățișat. Dădeam pe-afară de fericire.

— Hei, a spus el întorcându-se spre mine. Ăsta e un salut drăguț. Ai avut o zi bună?

Am dat din cap că da, zâmbind atât de tare, că mă dureau obrajii.

— Ai venit devreme.

— Abia am ajuns, a zis el. Mă gândeam să pregătesc o cină copioasă pentru noi.

— O, am zis, simțindu-mă prost. I-am scris un mesaj mamei. Mă duc să dorm la Audrey. Ar fi trebuit să-ți spun și ție.

— A, în regulă. Mai multă mâncare pentru noi restul, atunci.

A scos un tocător și a început să taie ceapă și morcovi.

Mă pregăteam să pun muzică pentru el când am auzit o mașină intrând pe aleea noastră. Ne-am zâmbit. Tata și-a șters mâinile de un prosop în timp ce mama a intrat grăbită pe ușa din spate cu o bentiță în păr și fusta neagră de bumbac rotindu-i-se în jurul genunchilor.

— Mamă!

Am îmbrățișat-o. Acum ziua mea era perfectă. Puteam să o pun la curent pe mama. Mă gândeam chiar și să-i spun despre Gregor.

M-a strâns în brațe și apoi s-a dus să-l sărute pe tata.

— Iartă-mă, a zis, cu respirația tăiată. Ignoră-mă! Nu sunt aici, de fapt.

— Pregătesc cina, a zis tata.

Mama a clătinat din cap în timp ce căuta printr-un maldăr de hârtii din spatele blatului de bucătărie. Un lucru pe care îl învățasem foarte devreme era că nu trebuia niciodată să mut sau să aranjez hârtiile mamei. Așa dezordonate cum păreau, pentru ea erau aranjate în ordine.

— Nu pot, a spus ea. Am o ședință în — a aruncat o privire spre ceasul din bucătărie — treizeci de minute. Mi-am uitat notițele pentru proiectul de la Școala Carlson aici.

— Mamă, am zis, n-o să ghicești niciodată ce se întâmplă cu Audrey și Jenna.

— Le-am găsit!

Mama a ridicat o mapă albastră. S-a aplecat și m-a pupat pe obraz.

— O să mănânc ceva la ședință.

Apoi a plecat. Era mult mai ocupată decât îmi imaginasem eu că va fi. Uram să nu-i pot spune ce se întâmpla în viața mea. Nu știam nici când vom avea ocazia să vorbim.

— Păi, măcar am putut să o vedem puțin, a zis tata văzându-mă că mă încrunt. Nu-ți face griji, iubito, o să treacă perioada asta. Când va termina cu propunerea de finanțare, va fi din nou acasă în fiecare seară.

— Tu și Macy veți avea un adevărat festin în seara asta, am zis.

— A, am uitat, a spus tata în timp ce punea un borcănel cu condimente înapoi pe raft. Macy doarme la Claire în seara asta.

A vărsat legumele tăiate de pe tocător într-o punguță.

— Pot să mănânc ceva ce a rămas de ieri și să continui cu cititul. Un pic de

relaxare sună grozav.

— Ești sigur? l-am întrebat.

Și-a întins mâna ca să-mi mângâie cuta de pe frunte.

— Nu-ți mai face atâtea griji, Keiko. Pot să am grijă de mine. Sunt băiat mare.

Am urcat să-i urez lui Macy distracție plăcută la Claire, dar când am ajuns sus, întregul etaj părea părăsit. Am verificat în baie — Macy nu era acolo. Am ciocănit la ușa dormitorului ei, iar când nu mi-a răspuns nimeni, am intrat întrebându-mă unde o fi. Apoi am auzit ușa casei și după câteva momente, sora mea și-a făcut apariția.

— Hei, mi-a zis, de ce ești în camera mea?

— Voiam doar să-ți urez distracție plăcută la Claire, am zis privind-o cu asprime. Unde ai fost?

Macy m-a ignorat și și-a îndesat câteva haine într-o geantă pe care și-a ridicat-o pe umăr.

— Mama lui Claire vine să mă ia. O să aștept afară.

M-a împins când a trecut pe lângă mine. A coborât în fugă.

Era un comportament ciudat pentru Macy. Unde fusese după școală și de ce evitase să-mi spună? Trebuia să o fac să vorbească cu mine mai târziu.

***

Jenna, Audrey și cu mine ne urmam rutina obișnuită și făceam, ca întotdeauna, nachos în bucătăria lui Audrey. Jenna s-a aplecat pe sub brațul

lui Audrey ca să caute un bol pentru avocado, în timp ce Audrey scotea ingredientele din frigider.

Eu rădeam brânză. Jenna prepara celebra ei rețetă de guacamole. Audrey tăia roșii pentru sos. Fără lucruri de-a gata din magazin. Adică, în afară de chipsurile tortilla. Nu aveam voie să folosim cuptorul sau aragazul când părinții lui Audrey nu erau acasă, ceea ce însemna în majoritatea timpului, așa că rămăseserăm la cuptorul cu microunde.

Amestecam și tăiam în timp ce Audrey ne vorbea despre comitetul Balului de Toamnă.

— Votăm tema săptămâna viitoare. Eu am sugerat Paradis Tropical. Sper să câștige! Ar fi super să avem ghirlande de flori și băuturi de fructe cu umbreluțe din acelea de hârtie. Chiar ar trebui să vă înscrieți și voi, a zis.

Nici eu, nici Jenna n-am spus nimic, dar Audrey ne-a ignorat și a continuat să ne vorbească despre fetele din comitet.

— Tricia e cea mai de treabă și Addie are cele mai bune idei.

Câinele lui Conner a început să se gudure prin bucătărie chiar când cuptorul cu microunde a scos un bip, semn că nachos erau gata. Audrey era să se împiedice de el când a adus salsa la masă.

— Of, a zis ea. Câine prost.

M-am lăsat pe vine ca să-l mângâi. Lumpy dădea din coadă atât de tare, că o lovea pe Audrey peste picioare.

— Of, Doamne! a pufnit ea, ferindu-se. Doare!

— Nu poate să doară chiar așa tare, a zis Jenna, luând chipsurile cu brânză topită din cuptorul cu microunde.

A pus platoul pe masă.

L-am mângâiat pe Lumpy pentru că mi-era milă de el. Faptul că dădea din coadă era un semn bun. Câinii sunt veseli aproape întotdeauna. Ăsta e unul

dintre lucrurile care îi fac să fie grozavi.

— Câh, Keiko, a zis Audrey. Acum mâinile tale vor mirosi a câine.

M-am abținut de la a-mi da ochii peste cap și m-am dus la chiuvetă să mă spăl pe mâini. Când m-am așezat la masă, Jenna a turnat apă în trei pahare în timp ce Audrey a împărțit șervețele. Mi-a crescut inima când le-am văzut că-și zâmbesc pentru că se așezaseră în același timp. Am ridicat paharul.

— În cinstea noastră, cele trei amigas! Prietene pe viață!

Am ciocnit toate trei.

— Prietene pe viață! au zis ele într-un glas.

Audrey a gustat din guacamole.

— Mmmm. Raiul pe pământ. Magia gustului!

Am râs.

— Ăsta nu e un clișeu, a zis Jenna.

— E refrenul unei reclame retro. Pe-aproape.

Audrey a chicotit.

Am continuat să mâncăm cu poftă.

— A fost groaznic că n-ai fost cu noi vara asta, Jenna, am zis.

— Și pentru mine a fost groaznic. La anul sper că nu voi mai fi nevoită să petrec toată vara la tata, dar vreau să-l văd.

— Cred că va trebui să învățăm să te împărțim, am zis.

— E mult spus să mă împărțiți.

Audrey a pescuit ultimul chips.

Apropo de împărțit, i-am dat pe furiș lui Lumpy un cocoloș de brânză pe sub masă.

După ce am strâns din bucătărie, Audrey ne-a condus în camera ei. Jenna și cu mine am încremenit în pragul ușii. Pe peretele din spate atârna un banner imens făcut de mână pe care scria mare „Balul Toamnei“. Flori artificiale în pahare roșii de plastic decorau dulapul, noptiera și biroul lui Audrey, care fuseseră cândva albe și asortate.

— Ce e asta?

Jenna se ținea de tocul ușii.

— Surpriză!

Audrey a făcut o piruetă.

— Am crezut că ne va ajuta să intrăm în atmosfera potrivită!

— Balul e peste săptămâni bune, am spus.

Jenna părea confuză.

— Haideți, fetelor, a zis Audrey. Ar trebui să fie incitant! Distractiv!

— Nici măcar nu avem iubiți încă. Mi se pare că pui cam multă presiune pe noi.

Am pășit în cameră și am ridicat un pahar de plastic.

Jenna a rămas la ușă.

— Intră odată, i-a zis Audrey. Avem atâtea de planificat!

Jenna a făcut un pas înainte și s-a sprijinit de toc.

— Și acum, Chec…, a început Audrey. Cât de aproape ai fost să-l faci pe Gregor să te invite în oraș?

Jenna și-a întors brusc capul spre mine.

— Gregor? Cine e Gregor?

— E băiatul cel nou de care îi place lui Keiko. Au învățat împreună la bibliotecă azi.

Mi-ar fi luat ani-lumină să-l conving pe Gregor să mă invite în oraș. Am încercat să zâmbesc ștrengărește, dar sunt sigură că a ieșit mai degrabă o grimasă.

— Cred că ar trebui să o luăm mai încet. Poate chiar să urmăm un plan.

Voiam să mă bucur de cursă, nu să trec linia de finiș.

Audrey s-a întors spre Jenna.

— Tu ești singura care se abține. Alege pe cineva ca să putem toate trei să ne seducem băieții înainte ca biletele la bal să fie puse în vânzare.

M-am așezat pe pat, în timp ce Jenna stătea tăcută în ușă.

— Ce-aveți, fetelor? a întrebat Audrey.

— Nimic, am zis, aruncându-i o privire Jennei.

Asta era. Venise vremea să mărturisească.

Jenna a strâns din maxilar.

— Audrey, trebuie să-ți…

— Înțeleg, a întrerupt-o Audrey. Divorțul părinților tăi a fost groaznic. Probabil că te-a speriat în privința relațiilor. Dar numai pentru că mariajul părinților tăi a făcut implozie nu înseamnă că tu nu poți fi fericită cu un băiat.

Mi-am ținut respirația. Nu vorbeam niciodată de divorțul părinților Jennei.

— Știi, a continuat Audrey, noi te putem ajuta. Poate dacă îți schimbi

garderoba. Ai putea fi foarte drăguță dacă ai purta hainele potrivite. Atunci băieții te-ar băga în seamă.

— Aș prefera ca un tip să mă bage în seamă pentru inteligența mea, a zis Jenna, pășind în cele din urmă în cameră și așezându-se pe pat. Sau măcar să aibă lucruri în comun cu mine.

Audrey a dat din cap cu hotărâre.

— Da! Așa te vreau!

I-am dat un ghiont Jennei.

— Promite-mi că cel puțin vei încerca, a rugat-o Audrey. Nu ne strica distracția.

— Eu nu stau în calea voastră, a zis Jenna cu o voce gravă și dură.

— Nu stai? Ai fost atât de tăcută în privința asta, încât pari supărată că ne dorim iubiți.

— Nu asta e problema.

Jenna și-a încrucișat brațele la piept.

Nu voiam să izbucnească o ceartă, așa că m-am ridicat și m-am așezat între ele.

— Îl voi invita pe Gregor la bal. Audrey, dă-mi niște sfaturi. Acum!

Și Jenna s-a ridicat în picioare.

— E o idee excelentă. De ce ar trebui să stau să aștept să mă invite el? O s-o fac eu!

— Stai, Jenna, a zis Audrey. E cineva pe care vrei să-l inviți la dans? Asta e grozav! De ce n-ai spus nimic?

Jenna s-a așezat din nou.

— Spune-ne! a zis Audrey zâmbind. Cine e?

— O, n-are importanță, a răspuns Jenna.

— Nu fi rușinoasă. N-o să râdem de tine. Chec, ajută-mă să o fac să ne spună totul.

Niciodată nu m-am priceput la spus minciuni. Am încercat să mă gândesc ce aș putea să adaug.

Audrey a strâmbat din nas în timp ce mă studia. S-a întors ca să o privească pe Jenna, care stătea cu ochii în pământ. Audrey s-a răsucit din nou spre mine.

— Tu știi?

Vocea ei s-a ridicat cu o octavă întreagă, așa cum se întâmpla întotdeauna când era supărată. Am încercat să înghit, dar simțeam că am o bezea uriașă lipită de gât.

— Tu știi de cine îi place Jennei! De ce ți-ar spune ție și nu mie?

— Tu ai știut de cine îi place lui Keiko înaintea mea, a intervenit Jenna.

Audrey a tras adânc aer în piept.

— OK, așa este. Voi două aveți ore împreună; noi nu. Are sens. Unele lucruri ne scapă printre degete.

Faptul că folosise un clișeu era un semn bun.

— Deci, spune-mi acum, a continuat Audrey. Cine e norocosul?

Mi-am ținut respirația cât Jenna a șoptit:

— Elliot Oxford.

Nimeni nu s-a mișcat. Nimeni n-a respirat. Secundele treceau.

— Ce-ai zis? a întrebat Audrey, un pic prea calmă.

— Îmi pare rău, a spus Jenna. Adică, nu îmi pare rău că îmi place de el, ci că îți place și ție.

Audrey a clipit.

— Păi, a zis ea, trebuie să alegi pe altcineva. E al meu. Eu l-am ales prima.

— Nu e o minciună, a spus Jenna.

— N-are importanță, a replicat Audrey, dând din mână. Tu doar alege pe altcineva.

— Nu e corect, a protestat Jenna.

— Eu v-am spus deja că-mi place de el! Tu n-ar trebui să-l furi!

— Nu-l fur, a zis Jenna cu blândețe.

— Exact! Pentru că vei alege pe altcineva.

— Jenna și Elliot se știu deja, am zis. Sunt prieteni.

— Pentru că au fost împreună la cursurile pentru avansați anul trecut? Și ce? Asta nu înseamnă nimic.

— Ne-am scris mesaje la sfârșitul verii. Am vorbit despre școală și alte chestii, a intervenit Jenna.

Audrey s-a dat înapoi de parcă Jenna ar fi împins-o.

— Tu i-ai scris mesaje?

Vorbea de parcă o acuza pe Jenna de crimă.

— Audrey, am zis, încercând să o liniștesc.

S-a întors spre mine.

— Mi-ai ascuns asta! Cum ai putut? Prietenele n-au secrete unele față de altele!

— Nu te supăra pe Keiko, a zis Jenna. Nu e vina ei. I-am spus abia miercuri. Și nu te supăra nici pe mine. Nu e ca și când am făcut asta dinadins.

— Ai încălcat regulile, a ripostat Audrey.

— Ce reguli?

— Nu furi iubitul prietenei tale! Niciodată, în vecii vecilor! a strigat Audrey.

— Nu-l fur de la tine. Nici măcar nu suntem împreună. Și nici voi nu sunteți!

— Deci lasă-l în pace!

Simțeam o transpirație rece pe spate. Nu mă puteam gândi la niciun lucru care ar fi putut opri dezastrul ăsta.

— Dacă nu-l lași, nu ești o prietenă adevărată, a zis Audrey.

— Nu trebuie să ne certăm pe tema asta, a răspuns Jenna. Eu doar ți-am spus că și mie îmi place de el. Atâta tot!

— Încetează să mai vorbești cu el. Nu-i mai scrie mesaje! Nu te apropia de el!

— Asta n-o să se întâmple, a zis Jenna. Suntem împreună la ziarul școlii.

— Deci de aia te-ai înscris acolo! a urlat Audrey.

Jenna a dat din umeri.

— Știi că îmi place mult să scriu. Și că vreau să fiu scriitoare sau jurnalistă într-o bună zi!

— Poate că ar trebui să ne oprim, am zis. Trebuie să ne calmăm și să discutăm despre asta. Dar mai întâi, haideți să luăm o pauză. Noi ne ducem în sufragerie.

Când am apucat-o pe Jenna de braț ca să o trag către hol, Audrey a arătat cu degetul spre ea.

— Nu e nimic de discutat!

Apoi a început să plângă.

— Ori încetează, ori nu mai e prietena noastră de acum încolo!

Nouă

— Mă duc acasă, m-a anunțat Jenna când am ajuns în sufragerie.

— Nu poți pleca acum!

— Nu ne vrea aici.

— E supărată și rănită. Las-o să-și plângă amarul și apoi putem discuta despre asta.

Oricât uram conflictele, uram și mai mult lipsa unei soluții.

Jenna a clătinat din cap.

— Asta nu se poate rezolva într-o seară. E încăpățânată. N-am făcut nimic greșit!

— Știu, știu.

— Nu l-am furat pe Elliot.

— Bineînțeles că nu. Ea trebuie doar să se calmeze. Apoi își va reveni.

— Nu pot să cred că se poartă așa!

Jenna și-a luat geanta.

— Nu pleca, am rugat-o. Dacă pleci, Audrey va crede că nu-ți pasă.

— Deja crede asta.

— Atunci arată-i că greșește.

— Lăsând-o să-l ia pe Elliot?

— Nu, adică, evident, voi doi sunteți deja prieteni. Probabil că te place.

I-am zâmbit.

Buzele i s-au arcuit ușor în sus.

— Probabil.

— Audrey își va da seama că n-ai făcut asta ca s-o rănești. Te va ierta că nu ne-ai spus mai devreme. E pur și simplu surprinsă și supărată.

— Mă va urî pe veci.

Jenna și-a scos telefonul și a scris cu furie un mesaj.

— Nu-i adevărat. Dă-i timp.

— Cred că va avea nevoie de mai mult decât o noapte, dar mă voi întoarce dimineață.

Jenna și-a pus geanta pe umăr și și-a luat sacul de dormit.

— Mama e pe drum.

Am oftat.

După ce mama Jennei a venit să o ia, l-am scos pe Lumpy la plimbare în cartier. Cerul avea nuanțe de roz și purpuriu în timp ce soarele apunea, dar nu mă puteam bucura de priveliște. Cearta prietenelor mele mă întristase foarte mult. Audrey nu se mai supărase niciodată așa de tare, cel puțin nu pe vreuna dintre noi. Tot ce voiam era ca lucrurile să fie din nou așa cum fuseseră dintotdeauna. Clasa a șaptea abia începuse și totul se schimba.

Eram atât de absorbită în propriile gânduri, încât m-am oprit din mers. În loc să tragă de lesă, Lumpy s-a așezat și m-a privit cu limba atârnându-i.

— Ești un cățel cuminte, i-am zis și m-am aplecat să-l îmbrățișez.

Lumpy și-a pus botul pe umărul meu; i-am mângâiat blana mătăsoasă. Măcar el îmi ținea companie în seara asta. Câinii sunt mai puțin complicați decât oamenii. Ei te iubesc orice ar fi. Ei nu te ignoră niciodată, nu te judecă și nu te batjocoresc.

Lumpy a dat din coadă și m-am simțit din nou în stare să mă îndrept către casă.

Când ne-am întors, i-am dat lui Lumpy apă proaspătă și m-am apropiat pe vârfuri de camera lui Audrey.

Am bătut încetișor la ușă.

— Audrey?

Niciun răspuns. Am bătut puțin mai tare. Poate că dormea.

— Pleacă de-aici!

Ups. Sau poate că nu.

Era devreme, dar nu voiam să stau trează de una singură. Nu aveam voie pe canapeaua din sufragerie, care era numai pentru rarele dăți când domnul și doamna Lassiter primeau clienți la ei acasă, iar canapeaua din sufragerie era incomodă. Gândul că trebuia să dau ochii cu Audrey în starea în care se găsea era și mai neplăcut, chiar dacă mi-ar fi dat voie în cameră. Și totuși, nu voiam să renunț ca Jenna. Urma să rămân aici și să aștept ca Audrey să se calmeze.

Lumpy s-a strecurat pe lângă mine în hol și s-a dus în camera lui Conner. Mi-a venit o idee. Conner nu venea acasă decât duminică. Să îndrăznesc? Gândul de a sta pe patul lui mă dezgusta, dar aș fi putut să-mi pun sacul de dormit deasupra.

Lumpy se înghesuise sub birou, dar a ieșit să mă întâmpine când am intrat în cameră cu toate lucrurile mele și am închis ușa după mine. Am aprins lampa de pe noptieră și mi-am pus sacul de dormit pe pat, inspectând camera.

Nu mai fusesem acolo de peste un an.

Vopsise pereții în culoarea nisipului. Trofeele de T-ball de pe dulap dispăruseră. În locul lor erau maldăre de cărți despre dresajul câinilor și comportamentul canin și fluturași de la facultăți de medicină veterinară. Știusem dintotdeauna că fratele lui Audrey îl adoră pe Lumpy și câinii în general, dar pasiunea asta serioasă m-a lăsat mască.

M-am întors la patul făcut cu grijă. Pe vremuri, Conner avea așternuturi cu modele inspirate din baseball. În vara de dinainte să înceapă gimnaziul, înainte să se transforme într-un nesuferit îngâmfat, avea o pătură verde-închis. Singurul lucru neschimbat era posterul retro al filmului Casablanca de deasupra patului.

Acum doi ani, eu și Conner făcusem maraton de filme clasice. Casablanca, Guess Who's Coming to Dinner, Breakfast at Tiffany's. Audrey se uitase împreună cu noi la ultimul. Îi plăcuse la nebunie, dar mie nu. Uram personajul asiatic interpretat de un bărbat alb. Era un stereotip ridicol și greșit. Mă insultau ochii lui mijiți și accentul fals. Audrey mi-a zis că eram prea sensibilă.

— Chec, exagerezi, mi-a spus ea, râzând. Nu e de parcă cineva te privește pe tine așa! Nu trebuie să te simți lezată!

— Dar mă simt lezată, am zis, cu ochii plini de lacrimi de furie.

— E destul de insultător, a intervenit Conner.

Audrey a pufnit.

— Nu te poți simți insultat. Tu ești alb!

— Nu fi prostuță, a spus Conner. Nu ne mai uităm o dată. Chec are dreptate, e insultător.

Audrey a rămas tăcută pentru tot restul zilei, dar mai târziu mi-a spus că i s-a părut ciudat că fratele ei mi-a luat apărarea. Nu m-am gândit la asta atunci, dar privind în urmă, da, a fost ciudat, Conner de azi și-ar fi bătut joc de mine.

Am desfăcut sacul de dormit și m-am schimbat în pantalonii largi de pijama

și într-un tricou mult prea mare cu bomboane M&M’s imprimate pe partea din față. Când m-am băgat în sacul de dormit, Lumpy a sărit lângă mine și mi-a lipit un botic umed de obraz. Ăsta era un bonus. Audrey nu-l lăsa niciodată pe Lumpy să doarmă în camera ei. Am stins lumina și l-am luat în brațe pe Lumpy.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit amețită. Mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama unde sunt. Ceasul digital al lui Conner arăta 1:15. Am mijit ochii în camera întunecată. Lumpy a sărit din pat când ușa s-a deschis și s-a închis cu un zgomot delicat. A salutat-o pe Audrey, iar ea s-a aplecat și l-a luat în brațe.

Stai. De când îmbrățișa Audrey câinele?

Am aprins lumina și mi s-a tăiat răsuflarea. Conner a ridicat din sprânceană către mine.

— Ce faci aici? am zis.

— Te-aș putea întreba același lucru.

Conner stătea drept.

— Te-ai certat cu Audrey?

— Ceva de genul.

Nu era treaba lui. M-am ridicat și m-am frecat la ochi.

— Mă duc să dorm în sufragerie.

Conner a dat din cap că nu. Își lăsase părul să crească și câteva șuvițe îi veneau în ochi.

— Nu, o să dorm eu pe canapea. Tu ești deja aici. Poți să rămâi.

Am făcut o pauză.

— Credeam că te-ai dus cu cortul.

— Mașina tatălui lui Teddy s-a stricat la jumătatea drumului.

Arăta obosit. Probabil că de asta nu-mi vorbea urât. Lumpy s-a întors în pat lângă mine.

— Te place, a zis Conner. Și ție îți place de el.

L-am luat în brațe pe Lumpy, care a dat vesel din coadă.

— E cel mai bun.

Conner a traversat camera și s-a așezat la marginea patului. A întins mâna și l-a scărpinat pe Lumpy după urechi. Lumpy s-a lipit de el. Simțeam puțină invidie. Îmi doream să am și eu un câine.

— Ți-am văzut cărțile, am zis. Te gândești să mergi la facultatea de medicină veterinară?

Conner a zâmbit. Era ceva neobișnuit, dat fiind că în ultima vreme nu-mi aruncase decât rânjete batjocoritoare.

— Da. Într-un fel, acum ăsta e visul meu. Trebuie să iau note mari.

— Uau.

— Uau?

— Nu știu, am zis. Cred că nu mi-am imaginat niciodată că tu ai putea fi serios în privința vreunui lucru.

Mi-am pus mâna peste gură. Ups. Trebuie să învăț să gândesc înainte să vorbesc. Chiar când începeam să ne înțelegem, probabil că distrusesem armistițiul, chiar dacă fusese unul scurt.

Conner m-a surprins, izbucnind în râs.

— Probabil că am meritat-o pe asta.

S-a așternut tăcerea și mi-am dat seama deodată că eram în pijamale, pe patul

lui Conner, în camera lui, lângă el.

Conner s-a apropiat de birou; acum că se îndepărtase puțin de mine, mă simțeam mai confortabil.

— Am fost un tâmpit, a zis.

— Cam așa.

Nu puteam să-l contrazic. Fusese exasperant și răutăcios mai mult de un an.

— Ce s-a întâmplat? Cândva eram prieteni.

— Cu accent pe eram.

— Corect. Eram. Din cauza insultelor tale imature n-am mai fost.

— Crezi că acolo a început?

Ne-am privit furioși până când Lumpy a scâncit.

— În fine. N-are importanță.

În mod normal i-aș fi dat o replică, dar de data asta mi-am ținut gura. Poate pentru că era târziu și întuneric, sau poate pentru că Audrey era furioasă și Jenna se cărase, sau poate pentru că Lumpy era lângă mine și îmi dădea curaj. N-am lăsat furia să pună stăpânire pe mine. Am tras aer în piept.

— De ce? am întrebat. Ce s-a întâmplat între noi?

Conner a tras scaunul de la birou și s-a așezat pe el.

— Ai făcut o alegere, a spus.

— O alegere?

— Da. Eram prieteni. Petreceam timp împreună, cu toții, noi patru. Dar apoi Audrey a devenit posesivă și ciudată.

— Aaa, da.

Conner și cu mine făceam deseori echipă împotriva lui Audrey și a Jennei când jucam jocuri de societate și chiar dacă ele câștigau la cultură generală (Audrey) și la jocuri de cuvinte (Jenna), eu și Conner ne distram mai mult. Râdeam și inventam reguli stupide cu care să ne amuzăm. Cred că Audrey ar fi preferat să piardă jocul decât să vadă cum noi doi ne simțeam atât de bine împreună.

Conner privea în pământ.

— Audrey mi-a zis să încetez să mai petrec timp cu voi.

— Chiar a făcut asta?

— Și apoi te-a pus să alegi, iar tu ai ales.

Se întâmplase în timpul unui joc de Monopoly la mine acasă. O convertisem pe Jenna la jocuri de societate în clasa a treia. Și tradiția a continuat pe măsură ce am crescut, iar Conner și Audrey au început să rămână singuri acasă.

În timpul acelui joc de acum doi ani, eu și Conner pierdeam, așa că el a sugerat să ne unim forțele. Audrey a spus că trișam. Conner a contrazis-o. Au început să țipe unul la altul și Audrey a răsturnat tabla de joc pe podea. Eu și Jenna ne-am ridicat șocate.

— Eu sau Conner, mi-a cerut Audrey. Cu cine vei fi prietenă? Pentru că eu n-o să mai petrec timp cu frate-meu niciodată!

Credeam că va trece, dar nu s-a întâmplat așa. Audrey a dovedit că putea purta pică precum nimeni altcineva. M-am uitat la Conner.

— În tot timpul ăsta ai fost supărat că am ales-o pe prietena mea cea mai bună? Și credeai că dacă te răzbuni punându-ne tot felul de porecle oribile și jignitoare totul va reveni la normal?

— Am fost furios, a zis.

— Da, dar eu n-am intenționat să te rănesc. Tu faci și spui dinadins lucruri care mă rănesc.

Conner m-a privit îndelung, iar eu m-am foit și mi-am îngropat fața în blana lui Lumpy. N-avusesem de gând să spun toate lucrurile acelea. De vină era lipsa somnului — de asta izbucnisem, spunând cum mă simțeam.

— Ai dreptate, a zis Conner.

Nu m-am putut abține și am adăugat:

— Și dacă tot am atins subiectul, când Doug ne strigă Marele Zid Chinezesc e rasist.

Conner a dat din umeri.

— Da, i-am spus să înceteze. Îmi pare rău, OK?

Probabil că visam. Conner își cerea scuze.

— Ok, am zis. Dar cred că lui Audrey îi va lua foarte mult timp să te ierte.

Conner s-a ridicat; mușchii brațelor îi erau încordați.

— Nu vorbesc despre Audrey. Nu-mi pare rău deloc în privința ei.

— Ești supărat pe ea din alt motiv?

M-a ignorat și s-a îndreptat spre ușă.

— Vei fi bine cu Lumpy în cameră? Îi place să stea aici.

— Sigur, am murmurat în clipa în care el s-a strecurat pe ușă afară.

Mi-a luat foarte mult timp să adorm din nou.

Zece

Când m-am trezit în dimineața următoare, ușa era deschisă și Lumpy plecase. M-am strecurat afară din sacul de dormit și am verificat holul. Ușa lui Audrey încă era închisă. M-am uitat la ea, dorindu-mi ca prietenele mele să nu se fi certat niciodată. Nu știam de ce eram speriată. Audrey era prietena mea cea mai bună. Ar fi trebuit să pot vorbi cu ea.

În schimb, m-am dus la bucătărie. Mi s-a făcut pielea de găină de la răcoarea dimineții, în timp ce luam ingredientele pentru ciocolată caldă din cămară. Gestul drăguț al lui Audrey, care le cumpărase pentru mine, părea să fie foarte departe în trecut. Părinții ei se întorseseră târziu și lăsaseră un bilet pe blat pe care scria că vor dormi mai mult.

Am pus o tigaie pe aragaz și am prăjit semințele de cacao. În aer s-a răspândit aroma puternică pe care o adoram. Apoi le-am turnat într-un bol și am adăugat condimente la prăjit în aceeași tigaie. Bucătăria s-a încălzit, iar mirosul afumat de chili m-a învăluit ca o pătură.

Am închis aragazul și m-am aplecat ca să scormonesc prin dulap după râșnița de cafea. Nu era la locul ei. Am dat un robot de bucătărie la o parte. Mi-am vârât brațul cât mai adânc în dulap. Lumpy a țopăit spre mine și m-a lins pe față.

Am râs și am ridicat brațul care era liber.

— Nu-i cinstit, nu mă pot apăra, am zis, încercând să-i evit limba.

— Faci ciocolata aia caldă bestială?

Vocea lui Conner m-a speriat și m-am ridicat brusc, izbindu-mă de marginea blatului.

Mi-am frecat umărul și am rămas nemișcată când el a intrat în bucătărie cu părul ciufulit și cu lesa lui Lumpy bălăngănindu-i-se în mână. Purta blugi decolorați și un tricou verde smarald șifonat, aceleași haine pe care le avea pe el când stătuserăm de vorbă în miez de noapte.

M-am aplecat din nou și am continuat să caut râșnița. Era ciudat să-l aud pe Conner vorbind cu mine la fel ca înainte de a se fi transformat într-un nenorocit. Mi-am alungat gândul acela făcând o grămadă de zgomot, mutând oale și tigăi până când am găsit râșnița ascunsă în spatele blenderului.

Am sărit înapoi în picioare ținând-o deasupra capului de parcă era un trofeu. Dar apoi l-am văzut pe Conner stând chiar în fața mea, de partea cealaltă a blatului, și aproape că am căzut pe spate. Ține-te bine, mi-am zis, punând râșnița între noi.

Conner a zâmbit și cred că și eu i-am zâmbit.

— L-ai scos pe Lumpy la plimbare? l-am întrebat în timp ce vărsam condimentele din tigaie în râșniță.

— Ar putea ieși la plimbare de cincizeci de ori pe zi și tot nu i-ar ajunge, a răspuns el și s-a așezat pe un taburet. Pot să te ajut?

— Nu-i nevoie, am zis.

Conner a chicotit.

— Ce e?

L-am privit cu ochii mijiți.

— Faci pe șefa, m-a tachinat el, pe un ton pe care nu-l mai auzisem de cel puțin un an.

Am tras aer în piept.

— În regulă, cât macin totul, poți pune patru cești de apă la fiert.

M-a salutat militărește și a venit de partea cealaltă a blatului. Ne-am văzut de

treabă în tăcere, iar eu nu m-am mai gândit la sentimentul de stânjeneală și m-am concentrat pe cacao. Era modul meu preferat de a prepara ciocolată caldă, chiar dacă Audrey se plângea că e prea mult de muncă și prea mult de așteptat. Ea credea că e mai ușor să torni apă fiartă peste un amestec de pudră dezgustător.

Conner a scos o strecurătoare și un bol. Mai preparaserăm rețeta asta împreună în urmă cu doi ani, cu Audrey uitându-se la noi. Nu-mi venea să cred că-și amintea pașii. Am turnat prin strecurătoare amestecul de ciocolată caldă în bol. Am pus cu polonicul două porții egale în două căni și am împins una spre Conner.

Înainte să ia prima înghițitură, a privit scurt spre mine.

— Suntem bine acum, așa-i?

Am dat din cap că da și apoi am închis ochii ca să-mi beau ciocolata caldă. Gust intens de cacao, iute și nu foarte dulce. Un amestec perfect de arome.

Am tras cu ochiul pe deasupra cănii și l-am privit pe Conner sorbind. Nu tuturor le plăcea gustul. Nu era o ciocolată caldă obișnuită.

— La fel de bună cum îmi aminteam.

A dat din cap spre cana lui.

— Mi-a fost dor de asta.

Nu eram sigură dacă se referea la ciocolata caldă sau la noi. Când l-am urmat la masa din bucătărie, mi-am dat seama că răspunsul era important.

— De ce ești supărat pe Audrey? l-am întrebat.

A scuturat din cap.

— Uită de asta.

— Dar poate reușesc să vă ajut să vă împăcați.

A pufnit.

— Tipic din partea ta, Chec.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

— Așa faci tu. Te grăbești să salvezi oamenii și să repari totul.

M-am încruntat.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău.

Conner răsucea cana în mână.

— Tu ce cauți acasă?

Vocea lui Audrey a răsunat în bucătărie.

Conner, cu spatele la sora lui, a închis ochii și a tras adânc aer în piept. Părul lui Audrey era pieptănat și fața îi era curată. Arăta proaspătă și îngrijită, în timp ce eu mă simțeam murdară și șleampătă în pijamale.

— Vrei niște ciocolată caldă? am întrebat-o.

— Nu dacă e ciudățenia aia pe care o prepari tu.

S-a îndreptat spre frigider. Măcar vorbea cu mine.

Lumpy a auzit frigiderul deschizându-se și a țopăit până acolo. Audrey, care ținea în mână o cutie cu suc de portocale și un măr, s-a împiedicat de el. A scăpat cutia și sucul s-a vărsat pe podea.

— Pleacă din calea mea, câine prost! s-a răstit ea.

Conner a traversat bucătăria și Lumpy l-a urmat dând din coadă, neavând habar de privirea tăioasă a lui Audrey.

— Nu-l înjura, a zis Conner.

— Tu vorbești? a pufnit Audrey. Tu ești regele înjurăturilor.

— Și tu ești regina narcisismului!

Conner l-a dus pe Lumpy afară din bucătărie.

— Dispari de pe fața pământului, Conner, și ia-ți și câinele ăsta idiot cu tine! a urlat Audrey când ușa de la intrare s-a trântit.

Întreaga casă s-a cutremurat, iar Audrey s-a întors în camera ei pășind cu furie. Nu înțelegeam cum puteau dormi părinții ei în zgomotul ăla. Poate că se obișnuiseră.

Am ridicat cutia de suc de pe jos și am curățat podeaua. Am spălat vasele, după care am șters blatul. Îmi doream ca atmosfera să fie mai bună și Audrey mai veselă. N-aveam idee cum puteam să mă împac cu ea, dar trebuia să încerc.

În loc să merg să-i vorbesc, m-am dus în sufragerie. Pe rafturile bibliotecii se găseau fotografii din vacanțe cu familia sau de la ocazii speciale. Pentru că domnul și doamna Lassiter predau cursuri despre fotografie digitală și conduceau o afacere cu fotografii, pe care le developau și înrămau, casa lor era plină de poze developate.

Fiecare membru al familiei avea câte un raft pe care putea așeza poze. Toate pozele de pe raftul lui Audrey erau cu ea, împreună cu mine și Jenna. Portretele noastre de la școală din clasa a șasea. Noi trei în costume asortate de Halloween din anul în care ne-am costumat în sushi. Înainte de divorț, mama Jennei ne făcea costumele. Era o fotografie cu noi călărind în San Diego, și încă una cu noi pe plajă. Audrey purta bikini, Jenna un tankini negru sport, iar eu un tricou larg peste costumul meu de baie dintr-o singură piesă.

Raftul lui Conner nu se prea schimbase de-a lungul anilor. Undeva mai în spate, avea fotografia cu echipa de T-ball din urmă cu multă vreme. Așa îi cunoscuse pe Teddy și Doug. În față era o poză mai recentă cu ei trei, în parc, pe terenul de baseball, transpirați, dar fericiți. Celelalte poze erau cu Lumpy. Lumpy pe când era un cățeluș costeliv pe care Conner l-a găsit învelit într-o

pătură murdară lângă tomberon. Lumpy arătând deșirat peste câteva luni, cu mingea de tenis în gură. Avea urechile ciulite, de parcă era atent la ceva ce îi spunea Conner.

Ușa din față s-a deschis cu un scârțâit.

— Hei.

M-am răsucit cu un zâmbet larg.

— Te-ai întors.

Părul Jennei era acum de un violet intens și întunecat.

— Cred că știu ce ai făcut azi-noapte, i-am zis. Arată bine.

Jenna a tras de o șuviță.

— Mulțumesc. A trebuit să fac ceva. N-am putut dormi.

A făcut semn cu capul în spatele ei.

— Cum mai e atmosfera?

— A fost în regulă până când ea și Conner au început să țipe unul la altul azi-dimineață.

— Hai să terminăm odată.

— Serios?

— M-am gândit la asta toată noaptea, Keiko. Mă simt prost pentru Audrey, chiar mă simt, dar n-am făcut nimic greșit. Poate în afară de faptul că nu i-am spus imediat ce simt pentru Elliot, dar n-am avut șansa. În plus, nici nu eram sigură de ceea ce simțeam. Nu sunt ca voi. Trebuie să mă gândesc îndelung la lucrurile astea.

Am urmat-o pe Jenna în hol cu un amestec de groază și speranță în suflet. Te rog, fă ca totul să fie bine. Pașii noștri erau ciudat de gălăgioși pe covor.

— Îi va trece, a zis Jenna. Va găsi un alt tip de care să se îndrăgostească. Întotdeauna găsește altul.

Jenna a bătut la ușă și a deschis-o fără să aștepte un răspuns. Audrey s-a ghemuit în pat. Pancarta făcută de ea era sfâșiată în bucăți și florile artificiale erau împrăștiate care încotro prin cameră. Jenna a dat la o parte niște șervețele făcute cocoloș și s-a așezat pe podea, lângă pat. Eu am luat loc la biroul lui Audrey, de partea cealaltă a camerei, lângă ușă.

— Ar fi trebuit să-ți spun despre Elliot, a început Jenna. Dar nu eram sigură că ar fi ceva de zis. Mi-am dat seama că-mi place de el numai după ce m-am întors acasă.

Audrey s-a ridicat.

— Ar fi trebuit măcar să ne spui că vă scrieți mesaje. E un lucru destul de important!

— Îmi pare rău, OK? a murmurat Jenna.

Audrey a rupt un șervețel.

— Și nu fi supărată pe Keiko.

M-am foit pe scaun în timp ce Audrey își făcea de lucru cu alt șervețel.

Jenna a oftat. Eu mi-am ținut respirația.

— Tu și Elliot sunteți împreună? a întrebat Audrey.

Jenna a dat din umeri.

— Asta ce înseamnă?

— M-a invitat în oraș, a zis Jenna încet. Luăm prânzul împreună mâine.

— Nu te duce, i-a cerut Audrey.

— Poftim? am răbufnit eu și Jenna în același timp.

Audrey și-a aruncat șervețelul pe podea.

— Am zis, nu te duce la întâlnire. Hai să uităm de partenerii pentru bal. Hai să uităm de iubiți.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— A fost o idee stupidă.

— Asta n-are nimic de-a face cu faptul că îl plac pe Elliot. Nu încerc să ating un țel cu asta, a zis Jenna. Îmi place de el. Îi place de mine.

— Alegi un tip în detrimentul prietenelor tale, a zis Audrey.

— Ba nu.

— Atunci nu te duce la întâlnire!

— Audrey, am început eu să spun.

A sărit de pe pat de parcă avea arcuri pe tălpi.

— Încetează, Keiko! Nu te băga! Ai făcut destul rău!

— Încerc să ajut, am zis cu un tremur în glas.

— Atunci fii de partea mea!

— Nu sunt de partea nimănui, am zis.

Audrey s-a întors din nou spre Jenna.

— Dacă prietenia noastră înseamnă ceva pentru tine, nu te vei duce la întâlnire cu Elliot.

Jenna s-a ridicat.

— Las-o baltă, Audrey. Nu mă poți forța să aleg. N-ar trebui să fiu nevoită să aleg.

— Nu?

Jenna și-a încleștat mâinile.

— Nu e de parcă dacă nu ies cu Elliot asta înseamnă că el va ieși cu tine.

— N-ai de unde să știi, a zis Audrey. Nu mi-ai dat nicio șansă!

— Audrey, am spus, Elliot și Jenna se cunosc deja. Sunt prieteni. A invitat-o în oraș. De ce nu poți pur și simplu să te bucuri pentru ea?

Audrey m-a țintuit cu o privire sfredelitoare.

— Ești exact ca părinții mei! Întotdeauna ești de partea altora în loc să fii aliata mea!

— Nu e adevărat!

— Afară din casa mea! Amândouă!

— Audrey, am implorat-o.

Jenna mi-a șoptit un scuze și a plecat. Eu trebuia să încerc să îndrept lucrurile.

— Întotdeauna ți-a plăcut mai mult de Jenna, a zis Audrey.

— Nu-i adevărat, am contrazis-o eu. Vă iubesc pe amândouă la fel de mult.

— Mincinoaso! a țipat Audrey.

Am ieșit din cameră împleticindu-mă și am pășit în hol. Nu știam ce să fac, dar nu puteam rămâne. Nu când ea era atât de furioasă.

M-am dus în camera lui Conner ca să-mi strâng lucrurile. Mi-am rulat sacul de dormit tremurând, întrebându-mă cum ajunsese totul să meargă atât de prost. Ba chiar mai rău, nu știam cum să îndrept lucrurile. Nu voiam să-mi imaginez cum ar fi dacă Jenna și Audrey nu și-ar mai vorbi. Simțeam un ghem în stomac.

Chiar atunci am auzit ușa de la intrare trântindu-se și voci venind din sufragerie. Erau Conner, Teddy și Doug și nu voiam să dau ochii cu ei. Am închis ușa de la camera lui Conner și am încuiat-o. M-am ghemuit pe podea, sperând că băieții vor rămâne în sufragerie.

Am închis ochii și am încercat să mă calmez. Ignoră-i pe băieți și găsește o cale de a le împăca pe Audrey și Jenna, mi-am zis. Aveam nevoie să-mi limpezesc gândurile și să pun la cale un plan.

Unsprezece

— Cine e acolo? se auzea vocea înăbușită a lui Conner.

Am deschis ochii și mi-am dat seama că adormisem pe podea. Două bătăi în ușă m-au făcut să mă ridic în grabă. După încă o bătaie, m-am împleticit spre ușă și am descuiat-o.

Lumpy a intrat primul în cameră, urmat de Conner, Teddy și Doug. Băieții purtau tricouri pătate de sudoare și pantaloni scurți. Eu încă eram în pijamale. Nu purtam sutien — nu că aș fi avut nevoie de unul —, dar mă simțeam oricum foarte dezbrăcată. Mi-am încrucișat brațele la piept, întrebându-mă cât de ciufulită eram.

— Îți stă mișto părul, a zis Doug, râzând malițios.

M-am pregătit de mai multe răutăți și mi-am strâns mai tare brațele pe lângă corp.

Numai că Teddy s-a mulțumit să ia vechea minge de burete de pe jos și să o arunce la coșul de deasupra ușii. Doug a sărit și a prins mingea cât încă era în aer.

— Interceptare făcută de Nolan și publicul e în extaz!

Doug a imitat sunetele unui stadion plin de suporteri.

— Lassiter apare să salveze jocul, a zis Conner repezindu-se spre Doug.

Teddy s-a izbit în amândoi, făcându-i să se prăbușească pe podea.

— Dar mascota a jucat jocuri toată noaptea și acum se împleticește pe teren.

— Cretinule, a făcut Doug, râzând, în timp ce tovarășii lui stăteau grămadă peste el.

Am zâmbit larg. Erau amuzanți.

S-au ridicat de pe podea și Conner m-a privit o clipă. Oare aceea era îngrijorare pe fața lui? Nu. Probabil că voia doar să tragă un vânt. Am făcut o grimasă.

Teddy a dat din cap spre mine.

— Putoarea din camera lui Lassiter te termină?

Asta i-a adus un pumn în braț din partea lui Conner.

— Putoarea ta ne sufocă, Chen, i-a zis Doug lui Teddy.

Era ciudat să stau în camera lui Conner cu băieții care se înjurau unul pe altul, și nu pe mine.

— Am fost în parc, mi-a zis Conner. Hei, ar trebui să vii la meciul nostru de marți.

— Majoreta noastră personală, a spus Doug. Da, cu siguranță merităm așa ceva.

— Ce meci? am întrebat.

— Jucăm trei la trei cu alți tipi în fiecare marți, a zis Conner împingându-l pe Teddy în Doug, aparent fără niciun motiv.

Mă îndoiam că vorbeau serios în privința invitației și nu eram sigură că urma să merg, dar am dat din umeri și am spus:

— S-ar putea să vin.

— Îmi pare bine să văd că deja ai alți prieteni cu care să-ți petreci timpul!

Audrey stătea în ușă, roșie la față.

— Măcar acum știu că n-ai fost niciodată cu adevărat prietena mea!

A tropăit înapoi în camera ei și a trântit ușa. La cât se trânteau ușile pe aici, mă întrebam prin ce minune casa rămânea în picioare.

Teddy și Doug au mormăit că le e foame și s-au dus în bucătărie.

— Ar trebui să merg să vorbesc cu Audrey, am zis.

Conner a dat din umeri.

— Te va ucide.

Am tras adânc aer în piept.

— Pot fi prietenă cu voi amândoi.

— Mă îndoiesc, dar mult noroc oricum.

— Pot, am repetat.

Lumpy m-a urmat în hol, dar când a văzut unde merg, s-a întors repede în camera lui Conner. Ce câine isteț.

Audrey stătea pe podea printre bucățelele mototolite din pancarta distrusă. M-am așezat lângă ea.

— Doamne!

Audrey rupea pancarta în bucățele și mai mici.

Mi s-a strâns stomacul.

— Tu și Conner? a zis și a început să arunce cu hârtie în mine. E pur și simplu aiurea!

— Eu și Conner? Despre ce vorbești? Am stat de vorbă doar.

M-a privit.

— În camera lui!

— Cu Teddy și Doug!

Mi-am strâns brațele în jurul corpului.

— Am stat de vorbă, Audrey. Atâta tot. Nu fi scârboasă.

— Ar fi scârbos!

— Exact. Aici suntem de acord.

Audrey a început să adune hârtia mototolită.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus că Jennei îi place de Elliot, dar nu puteam împărtăși un secret care nu era al meu. Avea emoții.

— N-ar fi trebuit să aibă!

Am strâns din buze ca să nu spun ceva ce ar fi putut înrăutăți situația.

Audrey azvârlea cocoloașe de hârtie spre coșul de gunoi și rata de fiecare dată.

— Ar fi trebuit să ne spună ceva în momentul în care a început să-i scrie mesaje!

— Îi e greu să vorbească despre chestii, mai ales după divorțul părinților ei. O știi pe Jenna.

— Nu. Tu o știi pe Jenna. Voi două ați fost mai apropiate dintotdeauna. Voi două vorbiți despre chestii și pe mine mă excludeți.

— Când am făcut asta?

Am strâns din dinți.

— Când te-am exclus?

— În anul în care părinții ei au divorțat! Venea mereu la tine acasă și pe mine nu mă invitai niciodată!

Mai vorbiserăm despre asta de nenumărate ori.

— Mama o invita pe Jenna la noi. Îmi plăcea să o am alături. Și când mi-am dat seama că te simți exclusă, te-am invitat și pe tine!

— Mă simțeam de parcă eram la morgă.

— Ea nu avea nimic de sărbătorit.

M-am enervat. Am inspirat adânc.

— Audrey, asta era atunci, când ea avea probleme. Nu te vom exclude.

— Oricum, cine are nevoie de ea?

Audrey și-a tras nasul.

— L-a ales pe Elliot în locul nostru.

— Nu, nu l-a ales. Tu ai pus-o să aleagă. Nu e corect să-ți obligi prietenii să aleagă. Jenna ar trebui să poată să se bucure de noi toți.

— Oamenii fac alegeri mereu. Uită-te la părinții mei, a zis Audrey.

— Despre ce vorbești?

— Conner primește întotdeauna orice vrea. S-a înscris la T-ball, pleacă în drumeții cu prietenii, are câinele ăla. Mai ales câinele! Eu nu voiam un câine, dar nu m-au ascultat.

Audrey a început să se plimbe prin cameră.

— Și când eu vreau ceva? Las-o baltă!

— Cum ar fi?

— Un laptop! Și prostul de Conner a zis că pe el nu-l deranjează să împartă calculatorul cu mine. De parcă lui îi pasă dacă ei economisesc bani sau nu. Prin urmare, bineînțeles că părinții mei au ținut cu el. Adio laptop pentru mine.

M-am abținut să spun ceva. Nu eram proastă.

Audrey s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Păi, acum știm cine ne sunt adevărații prieteni, iar Jenna nu e printre ei! O să mergem la Balul de Toamnă, a zis. Tu și cu mine. Tu vei merge cu Gregor, iar eu voi găsi pe altcineva.

— Audrey, hai să renunțăm la povestea asta.

Nu aveam nevoie de un iubit ca să fiu fericită. Aveam nevoie de prietenele mele cele mai bune.

— Încă putem merge la bal.

— De ce să ne obosim?

— Îți place de Gregor?

Am simțit că mă înroșesc când am dat din cap că da.

Audrey a zâmbit pentru prima dată de ieri încoace.

— Voi doi ați fi un cuplu drăguț!

— Chiar crezi?

— Nu renunța. N-o lăsa pe Jenna să ne distrugă planurile.

Știam că n-aș fi rezolvat nimic dacă-i luam apărarea Jennei. Am ajutat-o pe Audrey să strângă resturile de pe jos și îmi doream să fie tot atât de ușor să fac lumină în prietenia noastră cu Jenna.

Doisprezece

Luni, la prânz, am stat la intrarea de la cantină așteptând-o pe Jenna. Grupuri de copii se împingeau pe lângă mine. Dacă nu se grăbea, nu mai avea timp să mănânce. Am privit spre ceasul de pe perete. Nu întârzia niciodată. Urma să ne lase baltă? Să mă lase baltă pe mine? Părea în regulă la ora de sociologie, dar nu mai vorbiserăm despre fiascoul din weekend.

Am oftat și am acceptat fără tragere de inimă faptul că Jenna n-avea să apară.

— Aici erai!

Gregor a venit la mine.

— Ce înghesuială! Abia te-am găsit.

Frustrarea provocată de Jenna s-a transformat în bucurie. Gregor era mai drăguț decât îmi aminteam.

— Mor de foame, a zis el. Ce e bun de mâncare?

Mi-am dezlipit ochii de la gura lui. Trebuie. Să. Vorbesc. Nu-mi venea să cred că era acolo, în fața mea. Adică, îmi spusese că se va întâlni cu mine, dar credeam că pur și simplu se purta politicos.

Am tușit scurt.

— Sunt patru cozi principale.

Am vorbit mai tare, încercând să acopăr zgomotul.

— Mâncarea americană e în stânga. Burgeri, corndogi, cartofi prăjiți.

— Recepționat.

— Barul de salate e în centru. Specialitățile în dreapta. Se schimbă în fiecare zi. Se pare că azi avem mâncare asiatică. Probabil rulouri cu ou foarte moi și sushi dubios.

— Am înțeles. Trebuie să evit mâncarea asiatică.

A dat din cap spre mine.

— Cred că tu te poți numi expertă în domeniu.

I-am aruncat o privire ironică, dar zâmbetul lui m-a îmblânzit.

— Ce e acolo?

A arătat cu degetul spre secțiunea la care era coada cea mai lungă.

— Sendvișuri. Probabil cel mai bun lucru de pe-aici. Dar sunt atât de populare, încât o să-ți petreci toată pauza de masă stând la coadă.

— Și atunci noi cu ce rămânem?

Mi-a plăcut felul în care a spus „noi".

— Mâncare nesănătoasă, am zis în timp ce îl conduceam prin mulțime.

Am cumpărat burgeri și cartofi prăjiți, iar în timp ce traversam campusul ca să ne întâlnim cu Audrey, câteva fete s-au oprit ca să se holbeze la Gregor. Mi-am ținut capul sus, plină de bucurie. Mergea lângă mine! Lua prânzul cu mine!

Audrey ne-a făcut cu mâna când ne-a văzut apropiindu-ne. Gregor s-a așezat lângă mine, iar eu nu mă puteam opri din zâmbit. L-am privit pe furiș în timp ce deschidea un pachețel de ketchup. Mâinile lui păreau puternice. Oare cum ar fi fost să-l țin de mână? Mi-am mutat privirea înapoi la tava mea înainte să-și dea seama că mă holbam la el.

Am mâncat în tăcere. Încercam din răsputeri să găsesc un subiect de discuție.

Eram atât de fermecată de cât era de drăguț, că nu puteam gândi limpede.

— Deci, a zis el, cât de important e Balul Toamnei pe aici?

Audrey s-a abținut să nu chicotească în clipa în care am înghiontit-o.

— Ce e? a continuat Gregor. Am spus ceva amuzant?

— Nu, am răspuns.

— Atât doar că noi suntem foarte entuziasmate în privința balului, a zis Audrey. Numai cei din clasa a șaptea și a opta pot merge.

— Tare, a făcut Gregor. Se merge în perechi? Sau în grupuri?

— Ambele, a răspuns Audrey. Dar în perechi e mai drăguț.

Voiam să-i trag un șut. Era prea directă.

— Sunt sigură că tu nu vei avea probleme să-ți găsești o parteneră.

Audrey și cu mine ne-am zâmbit.

— Vor sta la coadă, atât de multe vor fi, a zis Gregor, cu un zâmbet ștrengăresc.

— Ei, da.

Audrey a luat un cartof prăjit de pe tava mea și l-a aruncat spre el.

Gregor s-a ferit și a râs.

— Hei, nu irosi mâncarea, a spus el.

A luat un cartof prăjit și l-a aruncat spre Audrey.

Ea s-a lăsat pe spate la timp ca să-l evite și am râs cu toții.

Audrey i-a zâmbit.

— Ai o prietenă?

Mi-am scăpat burgerul pe tavă. Audrey nu știa deloc să fie discretă. Bineînțeles că nici eu n-am fost discretă când m-am întors spre Gregor ca să-i aud răspunsul, sperând cu înfrigurare să nu aibă pe nimeni.

El a zâmbit.

— Nu în acest moment.

DA! I-am răspuns cu un zâmbet.

— Uite că vin, a zis Audrey.

Conner, Teddy și Doug au trecut pe lângă noi. Conner a dat din cap spre mine, dar niciunul n-a spus nimic.

Gregor și-a scos telefonul, l-a atins și apoi l-a îndesat înapoi în buzunar.

— Trebuie să fug, ne vedem la ore, Keiko.

Îmi pronunțase numele corect! Am dat din cap aprobator și l-am privit îndepărtându-se.

După ce s-a făcut nevăzut, Audrey m-a apucat de braț.

— Doamne, Keiko. E adorabil. Ești atât de norocoasă!

Zâmbeam cu gura până la urechi.

— Invită-l la bal când mergeți la ore!

Zâmbetul mi-a dispărut într-o clipită.

— Azi? Nici gând, am zis.

— De ce?

— E mult prea devreme. Biletele nici măcar n-au fost puse în vânzare. Nu

știm dacă mă place în felul ăla. Și oricum ar fi mult mai romantic dacă m-ar invita el.

— Oh!

Audrey m-a înghiontit.

— Pun pariu că se va gândi la un mod foarte drăguț de a te invita!

— Da, am zis. Poate că va veni la mine acasă cu flori și o cutie de bomboane.

— Pfffff.

Audrey a dat din mână.

— Asta e atât de plictisitor! Ar face bine să se gândească la ceva mai mișto și mai impresionant de-atât.

A sunat clopoțelul și, în timp ce strângeam resturile de la prânz, Audrey mi-a zis:

— Trebuie să flirtezi cu el, Keiko. Ești prea tăcută. Nu are cum să-și dea seama că-l placi.

— Nu știu să flirtez.

Numai ideea flirtului mă făcea să mă neliniștesc.

— Ai face bine să înveți, a răspuns Audrey. E chipeș. E nou. Nu va fi singur pentru mult timp.

Cuvintele ei îmi răsunau în urechi în timp ce mergeam la ora de matematică. Nicole și Kimmie erau lângă pupitrul lui Gregor. Râdeau și îl atingeau pe braț. Nici n-a observat când m-am așezat în fața lui. Se purta de parcă prânzul nostru nici nu avusese loc.

Nicole și Kimmie erau frumoase. Arătau de parcă aveau șaisprezece ani, iar eu arătam de parcă aveam zece. N-ar fi fost de ajuns tot flirtatul din lume ca să-l fac pe Gregor să mă observe atunci când fetele alea erau prezente. Îmi

doream să fim într-un film de John Hughes. Atunci și-ar da seama că ele sunt superficiale. Ar încerca să-mi atragă atenția zâmbind spre mine și am deveni cuplul perfect.

Viața reală nu e niciodată ca în filme.

***

Jenna n-a apărut la bibliotecă în după-masa aceea. Audrey și cu mine ne-am făcut temele fără să reluăm discuția despre ce se întâmplase. Speram ca lui Audrey să-i treacă supărarea cât mai curând. Îmi era dor de trioul nostru. Nici nu apucasem să o întreb pe Jenna cum fusese întâlnirea cu Elliot. Oricum, n-aș fi putut-o întreba de față cu Audrey.

Voiam să vorbesc cu mama despre toate astea și despre faptul că Macy avea secrete, dar mama n-a venit la cină în seara aia. Iarăși. Macy a fost tăcută în timpul mesei, iar tata își tot verifica telefonul. Îmi era dor de mama și de felul în care ne bombarda cu întrebări. Ok, poate că mi se păruse enervant uneori, dar azi mi-aș fi dorit atât de mult să spargă tăcerea ciudată de la masă.

După cină, am urcat în camera mea ca să-mi fac temele. Nu mă puteam concentra. Mă lua somnul și visam cu ochii deschiși la Gregor. În fiecare vis, eram mai frumoasă și mai voluptoasă decât Nicole și Kimmie. Am oftat. Asta n-avea să se întâmple niciodată.

Am deschis browserul și am scris „sutiene“ în motorul de căutare. Uau! Erau o grămadă de opțiuni. Am dat click pe un link. Cupele dublu D arătau mai mari decât capul meu. Am mai explorat și m-am oprit la un link care se numea „Trucuri pentru Fetele cu Pieptul Plat“. Crema pentru Sâni a Doctorului Bust pretindea că poate să-ți mărească sânii cu o cupă în plus. Bun. Un alt link m-a dus la o mașinărie cu arcuri care arăta ca un instrument de tortură.

M-am ridicat și m-am privit în oglindă. M-am întors spre lateral și m-am posomorât privindu-mi propria reflexie. Poate că aveam nevoie de un sutien cu mai multă vată decât cel pe care îl aveam. Mi-am împins pieptul în afară, încercând să-mi imaginez cum aș arăta cu sâni.

Macy a intrat în camera mea fără să bată la ușă. M-am repezit spre birou ca să închid laptopul și m-am așezat cu atâta forță pe scaun, încât acesta s-a rotit spre pat. Sora mea m-a privit cu suspiciune.

— Ce-i cu mama? m-a întrebat Macy, așezându-se pe pat și suflându-și bretonul de pe față.

— Ce vrei să spui?

— Aproape că nu mai dă pe-acasă.

Mă gândeam la același lucru, dar privind chipul îngrijorat al surorii mele mai mici, nu-i puteam spune că nici mie nu-mi convenea deloc situația asta.

— E din cauza promovării. Lucrează opt ore acum și mai are și propunerea aia de finanțare.

— Dar e mereu la muncă.

— Ce vrei să spui?

— Am auzit-o pe mama vorbind cu tata noaptea trecută. A ieșit la cină cu doamna Kitamura în fiecare seară săptămâna asta.

— Asta a făcut?

Macy a dat din cap că da.

— De ce ar ieși mama cu prietena ei în loc să vină acasă? Abia dacă o mai vedem!

Sora mea și-a împins o șuviță de păr în gură și a început să o mestece.

— Sunt sigură că va fi acasă săptămâna viitoare, am zis repede. A fost doar

ocupată. Totul e bine.

Chiar voiam să cred asta din tot sufletul.

— Nu-ți face griji, OK? Poți vorbi cu mine oricând. Te deranjează ceva?

Voiam să o întreb din nou de ce nu-mi spusese unde se dusese după ore, dar știam că asta n-ar fi făcut decât să o îndepărteze de mine.

— Vreau doar ca mama să fie acasă, ca înainte, a zis Macy.

— Nu-ți face griji, am repetat în timp ce sora mea s-a ridicat și a ieșit pe ușă. Totul e în regulă.

După ce Macy a plecat, m-am tot gândit la ce-mi spusese. De ce lua mama cina cu doamna Kitamura în loc să vină acasă? Ne evita? Și dacă da, de ce? Îi spusesem lui Macy să nu se îngrijoreze, dar acum eu eram îngrijorată! N-aveam nevoie de încă o problemă. Era destul că încercam să le fac pe Audrey și Jenna să se împace și să-l conving pe Gregor să mă invite la bal. Familia era la fel de importantă ca prietenii. Trebuia să mă asigur că Macy e bine, ceea ce însemna să aflu ce se întâmpla cu mama. Din păcate, habar n-aveam cum să fac asta, așa cum nu știam nici ce-o să fac în celelalte situații!

Treisprezece

Marți i-am scris lui Audrey că nu mă voi putea întâlni cu ea înainte de ore. A răspuns cu un emoji aprobator. M-am dus direct la științe sociale, știind că Jenna va fi singura din clasă la ora asta.

M-am așezat în spatele ei. Jenna avea părul strâns într-o codiță mov. S-a răsucit pe scaun și mi-a zâmbit.

— Ai venit devreme.

— Mi-e dor de tine!

A oftat.

— Și mie mi-e dor de tine.

— Cum a fost prânzul cu Elliot?

Jenna a schițat un zâmbet.

— A fost drăguț. Am vorbit două ore la cafenea.

— Două ore? Uau!

Nu-mi puteam închipui că aș fi în stare să vorbesc cu Gregor atât de mult.

— Despre ce?

— În general, chestii legate de ziar.

— Tare.

Jenna arăta mai fericită decât fusese tot anul trecut.

— N-o să mai pot învăța cu tine după ore, a zis. Atunci se întâlnește redacția.

— Oh.

Asta era o veste tristă.

— Cu prânzul cum rămâne?

Jenna a făcut o grimasă.

— Te rog, ia prânzul cu noi, i-am zis.

Aveam nevoie să rămână ceva neschimbat. Măcar un singur lucru.

— Audrey încă e supărată pe mine.

— Nu va rămâne supărată pe veci. Trebuie măcar să vii!

— Îmi va cere să mă despart de Elliot.

— Dă-i timp, i-am zis. Își caută deja un alt pretendent. Pun pariu că până la sfârșitul săptămânii va uita complet de Elliot.

— Poate, a murmurat Jenna, jucându-se cu pixul.

— Hei, am zis. E destul de ciudat să n-o am pe mama prin preajmă de când a fost promovată. Tu te-ai obișnuit cu faptul că tatăl tău e absent?

Mi-am dres glasul.

— Așteaptă, nu, nu voiam să sune așa.

Jenna a dat din cap.

— Keiko, e în regulă.

— Nu vreau să te supăr.

— Nu mă superi. Și da, încă mi-e greu să nu-l am pe tata prin preajmă, dar încep să mă obișnuiesc. Și tu te vei obișnui cu faptul că mama ta lucrează mai mult.

Nu voiam să mă obișnuiesc. Voiam ca mama să fie alături de mine ca să putem vorbi, dar mi se părea egoist să spun asta știind că tatăl Jennei n-avea cum să se întoarcă la ea. Treburile suplimentare ale mamei erau temporare. Cel puțin așa speram.

— I-am scris un mesaj lui Audrey ieri, a zis Jenna, schimbând subiectul și eliberându-ne de stânjeneala care plutea în aer.

— Asta e grozav! am exclamat. Ce ți-a spus?

— Nu mi-a răspuns.

— Poate că n-a văzut.

Amândouă știam că Audrey n-ar fi ratat un mesaj.

— Mi-am cerut scuze deja, a zis Jenna. Acum totul depinde de Audrey.

Elevii au început să umple clasa.

— Nu există vreo cale de mijloc? am șoptit când a intrat domnul Jay.

— Asta ar trebui s-o întrebi pe Audrey.

N-am apucat să vorbesc cu Audrey despre asta în a doua jumătate a zilei. Oricât de mult îmi doream să pun capăt certurilor dintre Audrey și Jenna, n-aș fi abordat niciodată subiectul la prânz, de față cu Gregor. Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit era ca el să afle chestii personale ce ne puneau într-o lumină proastă. Chiar speram ca el să ia prânzul cu noi.

Când am ajuns la cantină, nu știu de ce, coada la sendvișuri era mică. Am ajuns imediat în față și mi-am luat un sendviș de curcan cu pâine de secară. În timp ce plăteam, am observat că Gregor mă aștepta. Inima mi-a tresărit și aproape am scăpat tava.

— Hei, a zis el, uitându-se la tava mea. Ai luat un sendviș. Arată bine!

— O să-l împart cu tine.

În sinea mea, am chițăit de bucurie, dar am avut grijă să nu las să se vadă cât de încântată eram. Voiam să par stăpână pe mine și să mă port de parcă îmi împărțeam prânzul cu tipi drăguți tot timpul. Poate că norocul era de partea mea până la urmă! Vă voi învinge, Nicole și Kimmie!

Când m-am așezat lângă Audrey, am pus o jumătate din sendvișul meu pe tava lui Gregor și am zâmbit.

— Deci, ce părere ai despre școala noastră până acum? a întrebat Audrey.

Gregor a luat un pumn de cartofi prăjiți și i-a pus la mine pe tavă. Din fericire, o privea pe Audrey, care tocmai îi punea întrebarea, altminteri ar fi putut să observe că fața mi se înroșise de satisfacție. Am ridicat un cartof prăjit, gândindu-mă că mâna lui îl atinsese, iar acum eu îl duceam la buze. Ca un sărut. Nu mai iubisem niciodată așa o bucățică de cartof. Am mâncat încet, savurând fiecare îmbucătură.

— E mult mai mare decât fosta mea școală, a zis Gregor. Și California e diferită de Michigan, dar e mișto aici. Oamenii sunt grozavi.

Asta m-a făcut să zâmbesc și mai tare. Credea că suntem grozavi! Dar apoi m-am oprit în mijlocul unei înghițituri. Vorbea despre mine și Audrey, sau vorbea despre mai mulți oameni, ca de exemplu Nicole și Kimmie? Câți oameni cunoștea?

În timp ce eu mă întrebam obsesiv oare cu ce persoane își petrecea timpul, Audrey vorbea cu el despre orare. Am mâncat jumătatea mea de sendviș fără să mai scot vreun cuvânt. Am simțit umezeala ierbii infiltrându-se prin pantalonii mei albastru-deschis, cei pe care Audrey mă ajutase să-i aleg când ieșiserăm la cumpărături. Îi purtam cu o pereche de Vanși gri cu buline albe.

Gregor și-a verificat telefonul.

— Trebuie să plec.

S-a întors spre mine când s-a ridicat.

— Mulțumesc că ți-ai împărțit sendvișul cu mine, Keiko. Ești dulce.

I-am zâmbit. Nu voiam să mă vadă roșind, așa că m-am ridicat și mi-am făcut de lucru cu tava. Audrey a scos un mic țipăt și și-a pus mâna la gură.

Ne-am uitat la ea. Făcuse ochii mari și se uita la pantalonii mei.

— Ce e? am întrebat, aplecându-mă spre ea. M-am așezat în ceva grețos?

Normal. Doar erau pantaloni noi.

Audrey a sărit în picioare și mi-a șoptit la ureche:

— Ți-a venit ciclul.

Am simțit că fața mi-e cuprinsă de flăcări. Păcat că nu se întâmpla de-adevăratelea pentru că m-ar fi ajutat să dispar de sub privirea curioasă a lui Gregor. M-am așezat repede la loc.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Gregor.

— Nimic! am zis. Totul e în regulă! Ne vedem mai târziu!

Audrey căuta prin rucsac, dar dacă scotea un absorbant sau un tampon în clipa asta, urma să o omor.

— Nu am puloverul la mine, mi-a zis. L-am lăsat în dulap.

Of, Doamne. Îmi venea să intru în pământ de rușine. De ce continua Gregor să stea acolo?

— Am eu o jachetă, a zis el, deschizându-și fermoarul hanoracului de fâș.

— NU! am urlat. E în regulă!

Nu voiam să-mi leg jacheta lui Gregor Whitman la brâu. Adică, în orice altă situație, mi-ar fi plăcut la nebunie, dar nu pentru asta. Dacă ar fi plecat, m-aș

fi putut gândi la o soluție.

Gregor și-a dat jos jacheta și mi-a aruncat-o.

— Am două surori mai mari.

Mi-a zâmbit înțelegător și a plecat.

Am privit în urma lui, mult după ce s-a pierdut în mulțime, și mi-am trecut degetele peste materialul neted al jachetei.

Audrey a oftat adânc.

— Asta a fost atât de romantic!

Cuvintele ei m-au adus cu picioarele pe pământ. Eram sfâșiată între dorința de a strânge în brațe jacheta lui Gregor și de a dispărea de pe fața pământului. Cum aș mai fi putut da ochii cu el?

— Ce-o să faci? m-a întrebat Audrey. Sună imediat de intrare. Ai ceva în care să te schimbi?

Corect. Urma să dispar de pe fața pământului de rușine.

— Da.

Aveam haine de schimb în rucsac pentru genul ăsta de situații.

— Am pantaloni de trening în vestiar. Dacă mă grăbesc, pot să ajung la ore la timp.

— Pantaloni de trening?

Audrey a strâmbat din nas.

— Nu e momentul să mă judeci pentru că n-am simțul modei.

Mi-am legat jacheta lui Gregor în jurul taliei.

— Ne vedem la bibliotecă după ore?

Audrey a scuturat din cap.

— Am o întâlnire cu comitetul Balului de Toamnă. Ar trebui să vezi ce planuri are Gregor după ore.

În orice alt context, poate, dar acum nu voiam să mai dau ochii cu Gregor prea curând. Din păcate, ar fi trebuit oricum să-l văd la ora de matematică.

Când am ajuns acolo în pantaloni de trening, am tras aer în piept înainte de a păși în clasă. Gregor îmi spusese că are surori mai mari. Îmi dăduse jacheta lui. Și Audrey numise gestul său romantic. Poate că nu fusese atât de rău și mai aveam o șansă. I-am strâns jacheta în brațe.

La fel ca ieri, Gregor m-a ignorat când am intrat în clasă. Nicole și Kimmie erau acolo primele, monopolizându-l. Nicole stătea pe scaunul meu. Am rămas acolo, sperând că mă va observa și se va muta, dar nici vorbă de așa noroc. Nici Gregor nu-și lua ochii de la Nicole ca să-mi remarce prezența.

— Îmi place la nebunie tricoul tău, a zis Nicole.

Gregor și-a dezvelit dinții perfecți pentru ea.

— E doar Gap.

— Arată bine pe tine, a răspuns Kimmie.

Uau. Nu mă puteam închipui spunându-i lui Gregor niciunul dintre lucrurile alea. Deveneam agitată numai ascultându-le pe Nicole și Kimmie.

Clopoțelul a sunat și Nicole a sărit din scaunul meu, izbindu-se în mine.

— Scuze, mi-a zis. Nu te-am observat.

M-am așezat și i-am dat înapoi jacheta lui Gregor.

— Mulțumesc, i-am spus, simțindu-mă invizibilă și urâtă pe lângă Nicole și Kimmie.

Gregor m-a privit, aruncându-mi un zâmbet care îmi era menit numai mie, și mi-a zis:

— Cu plăcere.

Când m-am întors spre pupitru, Nicole și Kimmie mă priveau răutăcios. Mi-a înflorit un zâmbet pe față. Chiar dacă îmi venise ciclul în timp ce luam prânzul cu Gregor, rememoram toate chestiile bune: Gregor mă găsise la cantină, mersesem cu el, îmi împărțisem sendvișul cu el și, după cum subliniase Audrey, făcuse gestul romantic de a-mi împrumuta jacheta lui. Totul se terminase cu un zâmbet numai pentru mine, de față cu Nicole și Kimmie.

Chiar dacă fusese cea mai jenantă zi din viața mea, fusese și cea mai frumoasă pe care o trăisem vreodată!

Paisprezece

La sfârșitul orelor, încă zâmbeam. Marcasem șase puncte în timpul unui exercițiu la ora de sport, și domnul antrenor Yang mi-a zis că, dacă o țineam tot așa, aș fi putut da proba pentru echipa de baschet a școlii. Asta n-avea să se întâmple, dar era o premieră pentru mine să ies astfel în evidență.

Încă zâmbeam când am ajuns la dulapul meu de pe hol.

— Hei, a zis Conner.

Ce făcea aici? S-a dat la o parte din calea mea. Am învârtit lacătul și mi-am deschis dulapul.

— Unde ai fost la prânz? m-a întrebat Conner. Am trecut pe-acolo ca să te salut, ca de obicei, dar nu erai.

L-am privit mirată. Să-și facă apariția și să mă insulte la finalul prânzului era un fel de a mă saluta? M-am abținut să spun ceva ca să mențin pacea între noi. Îmi plăcea mai mult așa.

— Am fost ocupată, am zis.

— Ești gata?

— Pentru ce?

— Vii să ne vezi jucând în parc, nu?

Uitasem de asta. Mi se părea că trecuse un secol de când fusesem la ei acasă și stătuserăm de vorbă.

— Putem merge împreună dacă vrei, a zis Conner.

Audrey avea o întâlnire a comitetului și Jenna era ocupată cu ziarul. N-aveam altceva de făcut, așa că am dat din cap aprobator.

Am mers prin aerul cald de toamnă și niciunul dintre noi n-a scos o vorbă în timp ce traversam cartierul; zgomotele dinspre școală deveneau tot mai estompate cu fiecare pas. L-am privit pe Conner. Stătea drept, nu era deloc gârbovit. De ce mi-l imaginasem mereu mai gârbovit? Nu că mi-l imaginam des. Conner s-a întors să mă privească în ochi, dar mi-am răsucit capul.

— Ești tăcută, a zis el.

— La fel și tu.

— E adevărat.

Am ajuns la parc pe o alee lăturalnică și am traversat parcarea asfaltată către terenul de baschet.

— De ce? am întrebat, iar cuvintele mi-au țâșnit de pe buze fără să-mi dau seama.

Conner s-a oprit lângă o decapotabilă argintie.

— Ce vrei să spui?

— De ce suntem atât de tăcuți? De ce nu mă insulți? Nu că aș vrea asta.

— Credeam că acum suntem bine.

Ochii lui Conner erau aproape aurii în lumina soarelui.

— Deci așa, am zis. Nu mai ești supărat pe mine?

— Ai spus că poți fi prietenă și cu mine, și cu Audrey.

— Pot.

— OK, atunci.

Am stat în parcare, ascultând râsetele copiilor de pe terenul de joacă. Nu era o tăcere stânjenitoare. Mi se părea că e, habar n-am, familiară, poate.

— Deci acum nu mai avem ce să ne spunem? a zis Conner râzând.

— Tăcerea e mai bună decât insultele.

Când am ajuns la terenurile în aer liber, Teddy și Doug au rânjit, cum fac mereu tipii când unul dintre ei e însoțit de o fată. M-am așezat în tribune și am fost recunoscătoare pentru pantalonii mei groși de trening.

Mă așteptam să mă plictisesc, dar am urmărit jocul cu atenție în timp ce Conner, Teddy și Doug se mișcau pe teren, băgând mingea în coș de fiecare dată. Mi-am dat seama că-l privesc pe Conner cu alți ochi. Picioarele lui musculoase au apărut cu claritate preț de o clipă în agitația jocului în timp ce a făcut layup-ul perfect. Și-a încordat brațele și a îndoit genunchii când a aruncat de la distanță. Mingea a zburat în coș. Conner a râs când a bătut palma cu Teddy după acea pasă grozavă.

Am scuturat din cap. Era un mod bun de a-mi distrage atenția de la ziua de azi și eram bucuroasă că eu și Conner eram din nou prieteni. Poate că într-o zi nu foarte îndepărtată, aveam să stau împreună cu Gregor pe banca asta, ținându-ne de mână, privindu-l pe Conner cum joacă. M-am încruntat. Era o imagine ciudată. Ar fi trebuit să rămân la școală ca să aflu ce făcea Gregor în timpul liber. Poate că o să fac asta mâine cu ajutorul lui Audrey.

La finalul jocului, fusesem atât de pierdută în propriile gânduri despre întâlniri cu Gregor, încât habar n-aveam cine câștigase. Băieții stăteau de vorbă și râdeau pe teren. M-am ridicat. Promisesem că voi veni și venisem.

Acum trebuia să mă întorc la viața reală.

****

— Mamă? am strigat, lăsându-mi rucsacul în bucătărie. Mamă? Ești acasă?

Aveam mare nevoie să vorbesc cu ea despre ce se întâmplase. Mai demult, Macy și cu mine îi povesteam detaliat cum fusese ziua noastră imediat ce ne întorceam de la școală. Trecuse atât de mult timp de când vorbisem cu mama, că aș fi putut deveni un ciocolatier de renume mondial și ea n-ar fi știut.

Am urcat scările și am tras cu ochiul în dormitorul părinților mei. Patul era făcut, dar cuvertura era șifonată, ceea ce însemna că îl aranjase tata. Mama plecase din nou la muncă înaintea lui.

Mi-am scos telefonul și i-am scris în drum spre camera mea.

Ești ocupată?

M-am așezat la birou și m-am holbat la telefon. Niciun răspuns. Am sunat pe telefonul fix de la muzeu și am cerut-o pe mama.

— Keiko? a zis mama, cu respirația întretăiată. Ce se întâmplă? E vreo urgență?

— Nu. Dar voiam să vorbesc cu tine, am răspuns.

— Poate aștepta? a întrebat mama. Sunt în mijlocul unei ședințe. O să vorbim diseară.

— Macy s-a întors târziu de la școală și n-a vrut să-mi spună de ce, i-am zis repede.

Nu era chiar modul în care voiam să-i spun. Suna mai degrabă de parcă îmi pâram sora, nu de parcă îmi exprimam îngrijorarea.

Oricum, n-a contat. Mama închisese deja. M-am uitat furioasă la ecranul telefonului. Asta chiar nu era corect! Îmi era dor de mama, dar ei nu părea să-i fie dor de noi.

Și nu eram singura care simțea asta. În seara aceea, la cină, Macy a ridicat problema cu tata.

— Unde e mama? a întrebat ea din senin.

Mâna în care țineam furculița a înghețat la jumătatea distanței spre gură.

— Într-o ședință, a răspuns tata.

— Încă una? a întrebat Macy. Câte ședințe poate avea un om?

— Sunt sigură că muncește din greu, am zis cu gura plină.

Macy m-a privit cu furie.

— Măcar va fi liberă peste două weekenduri, a spus tata.

— Serios? am zâmbit. Ar fi frumos să facem ceva împreună. Să ne uităm la un film, poate?

— De fapt, a zis tata, a fost atât de stresată și obosită, că va merge la spa cu doamna Kitamura.

Macy s-a ridicat de la masă.

— Unde te duci? a întrebat tata.

— Nu mi-e foame.

Macy și-a luat farfuria și a golit-o în chiuvetă, după care s-a dus în camera ei.

Replicile scurte și acide nu erau genul lui Macy. Cel puțin nu când vorbea cu părinții noștri. Cu siguranță, ceva se întâmplase cu ea. De obicei, Macy îi spunea totul mamei. Dacă mama n-avea de gând să fie aici pentru Macy, atunci trebuia să-i iau eu locul. Trebuia să aflu ce se întâmplă cu ea și s-o ajut să treacă peste orice ar fi fost. Poate că îi mergea prost la școală. Eu le avusesem întotdeauna alături pe Audrey și Jenna, iar asta mă ajutase foarte mult. M-am gândit la faptul că prietenia noastră suferea acum. Poate că și Macy și Claire se certau?

L-am lăsat pe tata în fața televizorului și m-am dus în camera mea după o bucățică de ciocolată extra-neagră TCHO care să mă fortifice. Când am bătut la ușa lui Macy, n-a răspuns. Am încercat să intru, dar se încuiase înăuntru.

— Mace? Ești acolo? Vreau să vorbesc cu tine.

Mi-am lipit urechea de ușă. De ce nu-mi răspundea?

Am mers tiptil înapoi în camera mea, am mai mâncat un pătrățel de ciocolată și m-am întors cu o agrafă pentru hârtie. Când eram mai mici, mă ascundeam în dulapul lui Macy și o speriam. Își pusese o încuietoare la ușa camerei, dar eu învățasem să o descui ca să mă pot furișa înăuntru și să continui să o sperii. Devenise un joc pentru noi. Ea pregătea capcane pentru mine. Cea mai ingenioasă farsă a fost când a atârnat o găletușă plină de bomboane gumate deasupra ușii. Mi-au căzut toate în cap când am intrat. Am râs până ne-a durut stomacul.

Nu-mi puteam aminti de ce nu ne mai amuzam așa. Se întâmplase după ce se mutase la noi bunicul Carter, la moartea bunicii. Întotdeauna fusese puțin ursuz, dar atunci începuse să bea foarte mult. Distracția și jocurile s-au oprit în perioada aceea.

Am deschis încuietoarea cu ușurință și am împins ușa cu degetul mare de la picior. Nu că m-aș fi așteptat la o capcană. Mi-am vârât capul în camera ei. Nu era acolo. Nu era nici în dulap, deși speram să sară la mine și să-mi râdă în față pentru că mă speriasem.

De ce încuiase ușa? M-am repezit la geam. Era deschis și plasa de țânțari era dată la o parte. Ieșise pe geam? Inima îmi bătea nebunește. De ce? Trebuia să aflu ce punea la cale înainte să intre în bucluc sau să se rănească. Mi-am luat telefonul din cameră și am sunat-o pe Audrey. Întotdeauna eram acolo una pentru cealaltă.

— Ai stat cu fratele meu după școală? m-a întrebat Audrey fără să mă salute.

— Cam așa ceva.

— De ce? a zis. De ce ești o prietenă atât de groaznică?

— N-am făcut-o ca să te rănesc.

— Cum nu? Știi că-l urăsc!

— Nu de asta te-am sunat, i-am zis.

— Și ce? De ce nu-l suni pe Conner în loc să vorbești cu mine? a strigat și mi-a închis.

M-am holbat la ecranul telefonului. Nu-mi mai închisese în nas niciodată. Totul era atât de încâlcit! Dar las-o baltă! Puteam să mă descurc și singură. Nu era nevoie să-l deranjez pe tata — nu voiam ca el să se îngrijoreze.

Era de datoria mea să o feresc pe Macy de necazurile în care se băga.

Cincisprezece

Când am ajuns acasă la Claire, doamna Margolis nu părea deloc îngrijorată că Macy și Claire nu erau acolo.

— Știți unde le pot găsi? am întrebat.

— La școală, desigur, a zis doamna Margolis.

Bine, atunci. Am mers pe traseul cunoscut până la Școala Elementară Sandpiper, aflată la câteva străzi distanță. Când am ajuns acolo, mi-a fost destul de ușor să aleg un loc din care să încep căutarea. Luminile străluceau în auditoriu. Înăuntru, un grup mic de copii se adunase pe locurile din față. Pe scenă, alți câțiva exersau.

Sora mea a pășit pe scenă și eu m-am așezat într-un scaun în partea din spate a auditoriului. Nu era niciun fel de decor, nu aveau costume. Macy și alți doi elevi țineau foile cu replicile, iar Macy a vorbit cu un glas pe care nu i l-aș fi recunoscut niciodată, sigur și puternic. Cât și-a recitat partea ei, sora mea s-a transformat în altcineva, într-o fată care pornea într-o aventură.

— Excelent, Macy, a zis profesorul la sfârșit. Mult mai bine decât înainte. Mâine o să reluăm de aici. Vreau ca toată lumea să-și memoreze replicile până la sfârșitul săptămânii.

M-am simțit tulburată în timp ce distribuția se împrăștia. Când luminile au devenit mai puternice, m-am ridicat în picioare pentru ca Macy să mă vadă. Surprinsă, a făcut ochii mari și a urcat către mine pe culoar târșindu-și picioarele.

Am pornit și eu spre ea. Când ne-am întâlnit la jumătatea drumului, a început să-și vâre o șuviță de păr în gură.

— Ai fost grozavă, i-am spus înainte să-și îmbibe părul cu salivă.

A lăsat șuvița să-i cadă din mână.

— Serios?

— Fantastică! Pe bune.

— Mulțumesc, a zis cu o expresie de ușurare pe chip. Mă gândeam că vei țipa la mine.

— Păi, poate pentru că te-ai furișat afară din casă. Mai ales pentru că ai ieșit pe geam. E periculos! i-am zis cu fermitate.

Apoi am întrebat cu mai multă blândețe:

— De ce te-ai furișa afară din casă pentru asta?

— N-ai fost de acord să mă înscriu în trupa de teatru. Nu voiam să mă oprești.

— Poftim? N-am zis niciodată că nu sunt de acord.

— Ba da, când ți-am spus despre asta prima dată.

Am dat din cap dezaprobator.

— Eram pur și simplu îngrijorată că, dacă nu te acceptă, vei fi rănită.

— Corect. De aia n-am vrut să-ți spun nimic, a zis Macy. Tu îți faci griji și vrei să mă protejezi. Asta faci.

— Nu e adevărat, am răspuns.

— Când bunicul locuia cu noi, numai asta făceai. Imediat ce începea să bea, voiai să-mi distragi atenția. Ne jucam în camera ta sau mergeam în curte.

— Știai ce făceam?

Macy a strâns din buze.

— Da.

Credeam că procedasem bine în perioada aceea. Când bunicul începea să bea, devenea foarte negativist. Totul era oribil, oamenii erau malefici, viața era îngrozitoare. Era deprimant și nu voiam ca Macy să-l vadă pe bunicul așa.

— Nu mă deranja, a zis Macy încetișor. A fost drăguț să petrec timp cu tine. Dar acum nu mai vreau să-ți faci griji în privința mea. Nu mai am nevoie ca tu să salvezi situația pentru mine. Voiam să dau proba singură, fără ca tu să-ți faci griji.

— Mi-am făcut griji oricum, am zis. Mama și tata știu despre asta măcar?

Macy a dat din umeri.

— Tata știe. El mi-a semnat acordul părinților.

— Ai ascuns chestia asta de mine.

Vocea mea trăda faptul că mă simțeam rănită.

— Numai pentru că nu voiam să mă oprești.

Trebuia să-i arăt că o susțineam și credeam în ea.

— Deci piesa asta pare destul de mișto. Ce e?

— Domnul Diggs a scris-o. E originală. Foarte tare, nu?

— Da, foarte tare.

Claire ni s-a alăturat.

— A venit mama. Bună, Keiko! Nu-i așa că Macy e talentată?

Am încuviințat.

— Tu ești în piesă, Claire?

A chicotit, clătinând din cap.

— Nu. Dar fac parte din echipa de spectacol, așa că Macy și cu mine putem sta oricum împreună.

— Asta e drăguț, am zis.

Cumva, surioara mea mai mică își rezolvase problemele mult mai eficient decât mine.

Îmi doream ca, împreună cu prietenele mele, să fi reușit să ne înscriem într-un club la începutul școlii. Poate că dacă s-ar fi întâmplat asta, acum ne-am fi vorbit.

Le priveam pe Macy și Claire, cum stăteau cu capetele împreunate, în timp ce o urmau pe doamna Margolis afară din auditoriu. Să le văd astfel mă umplea de încredere, determinându-mă să vreau să repar cât mai repede ruptura dintre mine și prietenele mele. Audrey avea să mă asculte. Mâine urma să fac în așa fel încât totul să revină la normal.

Șaisprezece

Miercuri dimineață, Audrey nu mă aștepta în fața dulapului meu. Mi-am verificat telefonul, dar n-aveam niciun mesaj de la ea. I-am scris repede „Unde ești?“, după care mi-am schimbat manualele și mi-am verificat din nou telefonul. Nimic. Unde era?

— Hei! Ne-ai lăsat de izbeliște! a strigat Teddy, în timp ce el, Conner și Doug se îndreptau spre mine.

— Unde ai plecat după meci? m-a întrebat Conner.

— Acasă. Ați fost grozavi.

Cel puțin așa speram că fuseseră.

— Ăă, ați câștigat?

Au râs.

— Da, a zis Conner, rânjind. Am câștigat.

Mi-am potrivit rucsacul pe umăr și m-am uitat spre coridor.

— Audrey e cu tipul cel nou, în caz că o cauți, a zis Conner.

— Ce vrei să spui?

— Am văzut-o cu el acolo unde luați de obicei prânzul.

— Dar trebuia să mă întâlnesc cu ea aici, am replicat.

Conner a ridicat din umeri.

Mi-am verificat din nou telefonul sperând la un SMS, un mesaj vocal, un e-mail, orice. Audrey nu mă anunțase pe nicio cale unde urma să fie în dimineața asta.

— Trebuie să fugim, a zis Doug. Avem test la istorie.

— AHHH!

Teddy a lovit cu pumnul în dulap.

— Am uitat complet!

Conner și Doug au început să-l ia peste picior pe Teddy în timp ce înaintau grăbiți spre sala de clasă. Teddy și-a scos panicat notițele la istorie din ghiozdan.

Conner s-a oprit, s-a întors și i-a lăsat pe prietenii lui să i-o ia înainte.

— Chec?

— Ce e?

Mi-am verificat din nou telefonul.

— Noi luăm prânzul lângă sala de sport, sus în tribune, mi-a spus el.

Înainte să-i pot răspunde, i-a ajuns din urmă pe Doug și Teddy.

***

Când m-am așezat la locul meu la ora de sociologie, am observat că Jenna radia de fericire. Audrey ar fi apreciat clișeul. Am simțit puțină neliniște când m-am gândit la ea, dar eram sigură că îmi va explica ce se întâmplă când aveam să ne întâlnim în pauza de masă.

Jenna zâmbea larg de parcă tocmai sărise dintr-un avion fără să vrea, dar îi plăcuse la nebunie.

— Ăă, ce se întâmplă cu tine? am întrebat-o.

A râs și obrajii ei au devenit roz.

— OK, acum trebuie să-mi spui!

— M-a ținut de mână! mi-a șoptit ea.

— O, Jenna! În dimineața asta? am spus și am zâmbit.

— Când m-a condus la sala de clasă.

— Ce drăguț!

Elliot își petrecea timpul cu ea. Îi arăta că o place. Jenna avea un iubit. Mă bucuram pentru ea, chiar mă bucuram, dar în același timp, simțeam că nu mai prea ține cont de mine.

— Putem lua prânzul în sala de jurnalism, a zis. Ești bine-venită să mănânci cu noi.

Mi-ar fi plăcut, dar nu voiam să o abandonez pe Audrey.

— Nu. N-aș vrea să fiu a cincea roată la căruță.

Ne-am zâmbit cu tristețe când ne-am dat seama că să vorbești în clișee nu era la fel de amuzant fără Audrey.

— Se va da pe brazdă, am zis, amintindu-mi cât de hotărâtă eram să rezolv situația.

Pesemne că ar fi fost mai ușor să o influențez pe Jenna.

— Poate că tu și Elliot veți vrea să veniți să mâncați cu noi.

Din clipa în care cuvintele acelea mi-au ieșit pe gură, am știut că era o idee

proastă.

— Altă dată, a zis Jenna.

Amândouă știam că asta însemna un moment foarte, foarte îndepărtat din viitor în care Audrey s-ar fi purtat frumos cu Jenna și Elliot.

Indiferent dacă îmi plăcea sau nu, Audrey era cea pe care trebuia să o conving. Urma să vorbesc cu ea după ora asta.

Sau nu. Când am ajuns la ora de literatură, Audrey nici măcar nu m-a privit când m-am așezat lângă ea. Atmosfera era atât de ciudată, încât nu mi-a venit s-o înghiontesc, cum aș fi făcut de obicei dacă mi se părea că e cu capul în nori. M-am foit în scaun, făcându-l să scârțâie, și am sperat că asta îi va atrage atenția. N-a mers. Am luat un pix și un caiet și le-am trântit pe pupitru. Nicio reacție.

Mi-am deschis manualul, izbindu-l de bancă, dar de data asta nu o mai făceam înadins, ca să-i atrag atenția. Eu eram cea supărată pe ea pentru că îmi închisese în nas cu o seară înainte. De ce își imagina că are dreptul să mă trateze pe mine cu răceală? Eu nu greșisem cu nimic.

M-am întors spre ea. Avea caietul deschis și desena o inimă în jurul unui balonaș cu numele lui Gregor înăuntru. Am clipit, nedumerită. Nu. Nu era un miraj. Numele lui era acolo pe pagină, scris cu cerneală roz. Ce se întâmpla?

Nu mă puteam concentra la nimic din ceea ce spunea doamna Queen în timpul orei. Când a sunat clopoțelul, mi-am înghițit furia și mândria și m-am întors spre Audrey, dar ea deja se ridicase și se îndrepta spre ușă fără să-mi adreseze vreun cuvânt.

Neliniștea m-a copleșit și am început să tremur. Crezusem că trebuia să repar lucrurile între Audrey și Jenna după cearta lor, dar acum eram îngrijorată pentru mine și Audrey. Aveam nevoie să o fac să vorbească cu mine ca să-mi pot da seama ce se întâmpla cu ea. Dacă era furioasă că petrecusem timp cu Conner, bine. Dar asta nu explica de ce numele lui Gregor era la ea în caiet. Numele lui Gregor înconjurat de inimioare mici. Încerca să mă pedepsească? Nu înțelegeam. Îi plăcea de Gregor? Sau încerca să fie o prietenă bună și să-

mi spună să iau o decizie în privința lui? Eram atât de confuză!

Nu puteam lăsa lucrurile să continue așa. Aveam nevoie de o soluție. Aveam nevoie de prietena mea cea mai bună. Am sărit peste mersul la cantină și am mâncat o jumătate de baton de ciocolată în drum spre locul în care luam de obicei prânzul. Am stat acolo și am așteptat. Mi-am verificat telefonul. Unde era Gregor? Poate că mă aștepta la cantină. Nu aveam numărul lui, altminteri i-aș fi scris.

M-am gândit să scot o carte și să mă prefac că citesc, dar nu mai voiam să stau acolo de una singură. Nu eram proastă. Audrey și Gregor n-aveau să mai vină.

Mi-am scuturat blugii și am început să merg, prefăcându-mă că mă grăbeam undeva. Aș fi putut merge la sala de jurnalism ca să mă întâlnesc cu Jenna, dar îmi era groază să-i spun ce se întâmplase. Deja era supărată pe Audrey și nu voiam să-i mai dau un motiv pentru care să se înfurie.

— Hei, Chec!

Conner, Doug și Teddy stăteau în tribune, exact acolo unde îmi spusese Conner că vor fi. Mi-am spus că nu plănuisem să ajung aici, dar știam că mă mint singură. Să pot sta cu cineva în ultimele zece minute din pauza de prânz, chiar dacă era vorba de Conner și Poate-Nu-Chiar-Cretinii, era mai bine decât să rătăcesc de una singură.

Conner s-a dat la o parte ca să-mi facă loc.

— Te-ai întrebat vreodată la ce se gândesc bebelușii când văd o oglindă pentru prima dată? a zis Doug. Gen, nu-i sperie?

— Nu știu, a spus Teddy. Probabil că un bebeluș nici nu știe cum arată.

— Știi ce ar trebui să-l sperie? a întrebat Conner. Prima dată când își vede mama în oglindă!

Doug a râs.

— Așa-i? Adică, iat-o pe mama! Nu, stai. Acum sunt două mame! Bestial!

— Cred că totuși bebelușii râd când se privesc în oglindă, am zis.

Toți trei s-au întors spre mine.

— Nu așa se joacă, a spus Conner continuând să zâmbească.

— O? Atunci cum se joacă? am întrebat.

— Păi, nu există reguli adevărate, a zis Teddy. În afară de faptul că n-ar trebui să te bazezi pe fapte verificate sau pe știință.

— Da, spre exemplu, în dimineața asta Lassiter a vrut să știe cine a fost primul om care s-a uitat la o anghinare și a zis: Știu, hai să mâncăm chestia asta ciudată care pare țepoasă, a spus Doug.

— Ba chiar mai rău, a continuat Teddy. Cine a vrut să mănânce homar sau crab? De ce nu gândaci puturoși sau urechelnițe?

— Cu excepția faptului că toți crabii sunt mai mari și au carne înăuntru, am zis.

Băieții m-au privit absenți.

— O! am râs. Corect. M-am prins. Gen, cine a decis să facă siropul de tuse să aibă gust artificial de gumă de mestecat? Scârbos în ambele privințe.

Au râs.

— Acum te-ai prins, a zis Conner.

Următoarele zece minute au trecut în zbor. Încă râdeam când a sunat clopoțelul. Băieții se purtau de parcă era normal să mă aibă în preajmă. Erau stupizi? Nu conta. Tot ce conta era că acum nu mai eram singură.

Șaptesprezece

Când am ajuns la ora de matematică, Gregor stătea în bancă fără admiratoarele lui obișnuite, Nicole și Kimmie. Asta era ceva nou.

— Hei, a zis el când m-am așezat. Unde ai fost la prânz?

— Unde ai fost tu?

— Audrey mi-a zis că vrei să ne întâlnim în zona de picnic, dar n-ai venit toată pauza.

Stai puțin. Ce? Mie Audrey nu-mi spusese nimic. Dinadins. Ce punea la cale? Și de ce?

— Eu am fost la locul nostru obișnuit, am zis și am simțit că mi se încordează maxilarul.

Gregor m-a studiat și m-a cuprins stânjeneala. Nu voiam ca el să știe problemele noastre personale. Ce se întâmpla între mine și Audrey trebuia să rămână între noi două.

— Cred că am uitat, am zis. Urma să vorbesc cu Audrey mai târziu.

A zâmbit.

— Cât ți-a dat la ultima problemă din temă?

Am scos fișa de lucru îndoită și i-am întins-o, iar degetele ni s-au atins. Când am tras cu ochiul spre el, s-a uitat direct la mine, privindu-mă îndelung. Mi-am întors repede capul și mi-a venit să-mi dau palme. Ar fi trebuit să-i susțin privirea și să zâmbesc atrăgător. Cum zâmbea atrăgător o persoană? Era un zâmbet obișnuit? Sau diferit? Poate că ar fi trebuit să exersez în oglindă.

— Mulțumesc, a zis, întrerupându-mi gândurile.

Mi-a dat înapoi hârtia.

— Îmi pare bine că am obținut răspunsul corect. Ești bună la matematică.

— Nu prea.

Adică, eram decentă, dar la știință eram cea mai bună.

A dat din cap aprobator.

— Probabil că e în ADN-ul tău.

— Poftim?

Sugera că eram bună la matematică pentru că eram asiatică?

Nicole și Kimmie au intrat în clasă și au venit direct la Gregor.

— Unde ai fost? l-a întrebat Nicole.

— Scuze, am fost ocupat, a răspuns el și le-a zâmbit.

Părea să știe că zâmbetul acela îi putea aduce orice voia.

— O, bine, a zis Nicole chicotind.

— Tu ești partea cea mai bună a pauzei noastre de masă, a adăugat Kimmie. Asta și atunci când mergem spre clasă împreună.

Acum știam unde mergea Gregor în ultimele zece minute la prânz. Numai că azi, când a fost singur cu Audrey, nu se întâlnise cu ele. Timpul petrecut cu Audrey era mai bun decât timpul petrecut cu mine sau cu Nicole și Kimmie. M-am făcut mică în scaun.

După școală, m-am dus la bibliotecă, sperând că o voi găsi pe Audrey. Eram un pic supărată pe ea, dar îmi doream foarte mult să stăm de vorbă. Am fi putut trece peste orice se întâmpla. Era obligatoriu să putem. Am tras aer în

piept ca să mă liniștesc.

Bineînțeles că nu era acolo. I-am scris mesaje și am sunat-o. Niciun răspuns. Nu înțelegeam de ce mă ignoră. Și nu înțelegeam în ruptul capului care era faza cu Gregor.

Când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific camera lui Macy. Sora mea nu era acolo. I-am scris un mesaj și mi-a răspuns imediat. Era la repetiții. I-am trimis un emoji că era OK. Cel puțin stăteam liniștită în privința ei.

Mi-am turnat un pahar de lapte și m-am dus în camera mea. Colegul tatei adusese un baton de ciocolată dintr-o călătorie de afaceri și abia așteptam să-l gust.

M-am așezat la birou și am ținut batonul în mână. Era greu. Marca Lake Champlain, aromă de caramel cu sirop de arțar. Deja îmi lăsa gura apă. Am desfăcut ambalajul și am dat folia aurie la o parte ca să ajung la ciocolata neagră. Am rupt un pătrățel și o picătură de caramel mi s-a prelins pe deget. Ciocolata era incredibil de catifelată și deloc amară, iar caramelul avea o foarte ușoară aromă de sirop de arțar. Un pic cam dulce, dar uneori gustul de dulce era chiar acela de care aveam nevoie.

Am mâncat tot batonul dintr-o suflare. Nu mai făcusem asta niciodată. Energia pe care mi-o dădea zahărul mă făcea euforică. Dar la un minut după ce am înghițit ultima bucățică, mi s-a tăiat avântul.

Mă întrebam dacă tata ar fi putut să-mi comande mai multă ciocolată. Am căutat numele firmei pe net. Era din Vermont! Asta m-a făcut să mă gândesc la zăpadă. Și la bunicul. Simțeam că mă apasă o greutate pe piept. Îmi doream să am mai multă ciocolată.

S-a auzit soneria și am sărit în picioare, recunoscătoare că îmi distrăgea atenția. Poate că lui Audrey îi trecuse supărarea, oricare ar fi fost aia. Urma să o iert imediat, bineînțeles. Aveam nevoie de prietena mea cea mai bună alături. Am alergat fericită spre ușă; aveam inima ușoară.

Am deschis ușa cu o smucitură. Conner stătea acolo zâmbind, în timp ce

Lumpy a sărit pe mine. Nu era persoana din familia Lassiter pe care îmi dorisem să o văd, dar nimic nu se compara cu un salut de genul ăsta din partea unui câine. L-am luat în brațe pe Lumpy, care a început să mă lingă pe față.

Conner i-a ordonat să stea cuminte.

— Vrei să vii la o plimbare cu mine și Lumpy?

— De ce?

— Păi, pentru că Lumpy trebuie plimbat, gen?

— Nu, voiam să spun de ce mă întrebi pe mine.

M-am sprijinit de tocul ușii.

Conner s-a posomorât.

— Nu e obligatoriu să vii.

Dar n-aveam altceva mai bun de făcut.

— Pot să-i țin eu lesa? l-am întrebat în timp ce mă încălțam cu Vanșii.

Conner mi-a dat lesa și Lumpy m-a tras în jos pe scările de la verandă.

— Spune-i pas, a țipat Conner și a închis ușa din față.

— Pas!

În mod miraculos, Lumpy s-a oprit din tras și a început să meargă liniștit în stânga mea.

— Ce tare, i-am zis lui Conner când m-a ajuns din urmă. Tu l-ai învățat asta?

— Da.

Conner părea foarte mândru.

Ne-am dus în parc. Lumpy țopăia cu gura deschisă de parcă rânjea. Inima îmi bătea cu putere.

— Îmi doresc atât de mult un câine, am zis.

— Eu fac voluntariat la Adăpostul de Animale Bluff Lane sâmbăta. Întotdeauna sunt câini foarte blânzi gata să fie dați spre adopție.

— Faci voluntariat?

— Dacă părinții tăi vor fi de acord să te lase să-ți iei un câine, te pot ajuta să-l alegi.

— Ar fi genial.

Bineînțeles, mama ar fi trebuit să fie în peisaj ca s-o pot întreba așa ceva.

Lumpy a grăbit pasul când a văzut poarta parcului. Zona asta era aproape pustie, cu excepția celor câțiva copii de la locul de joacă. Conner m-a condus până la o colină înverzită și i-a dat drumul din lesă lui Lumpy.

În timp ce Lumpy alerga prin iarbă, Conner mi-a explicat cum stau lucrurile:

— Ăsta e parcul pentru câini Pacific Vista. Lumpy are voie să zburde liber atâta timp cât rămânem de partea asta a colinei.

Lumpy ne aștepta câțiva metri mai încolo, dând din coadă.

— Fii atentă.

Conner a scos din buzunarul de la spate un disc moale, multicolor și l-a aruncat. Lumpy l-a urmărit și a sărit în aer ca să-l prindă.

— Pot să încerc? am întrebat.

Lumpy s-a întors cu discul și l-a lăsat la picioarele stăpânului său. Conner s-a aplecat să-l ridice și mi l-a întins, ținându-l de partea pe care salivase câinele. L-am aruncat și, în timp ce discul se bălăbănea prin aer, Lumpy l-a urmărit și l-a prins din nou.

Am chicotit.

Am continuat să aruncăm discul pentru Lumpy, lăudându-l de fiecare dată când aducea înapoi jucăria. Discul se udase foarte tare de la salivă. O dată, când l-am aruncat, o ploaie de scuipat de câine a zburat de pe disc și ne-a lovit pe amândoi. Ne-am ferit, izbucnind în râs.

Lumpy se întorcea țopăind a mia oară, dar de data asta și-a ciulit urechile și a alergat pe lângă noi.

— Hei!

M-am răsucit și l-am văzut gudurându-se pe lângă Doug și Teddy.

— Salut, a zis Doug. Ne gândeam că aici sunteți.

Teddy a învârtit mingea pe care o ținea în mână.

— Aruncăm la coș? a întrebat.

Conner s-a întors spre mine.

— Vrei?

Adică să joc baschet cu ăștia trei? Ce fel de glumă mai era și asta?

— Ce puneți la cale?

— Baschet, a zis Teddy, aruncându-mi o privire ciudată.

Conner a atașat din nou lesa de zgarda lui Lumpy și li s-a alăturat lui Doug și lui Teddy.

— Haide, Chec!

I-am urmat și am traversat parcul spre terenurile în aer liber unde le urmărisem meciul cu o zi în urmă. Azi erau goale.

Conner i-a poruncit lui Lumpy să rămână pe loc și, fără să-l lege, s-a dus pe

teren. M-am așezat pe bancă lângă câine.

Conner mi-a făcut un semn cu mâna.

— N-avem cum să facem echipe dacă nu joci.

— Nu știu să joc, am zis.

— Te vom menaja, a spus Doug în timp ce se prefăcea că râde malefic și își freca mâinile.

Domnul Yang mă lăudase la ora de sport și îmi aminteam ce bine mă simțisem atunci. Energia pe care o țineam încătușată în mine voia să fie eliberată. Poate că aveam să mă simt bine dacă jucam. Băieții stăteau acolo și mă așteptau. Am dat din umeri și m-am dus la ei.

— Jucăm pe jumătate de teren, a zis Conner, probabil ca să mă protejeze.

Am stat în afara careului și i-am aruncat mingea, dar Doug a zburat în fața lui și i-a furat-o. Am alergat să-l blochez pe Teddy, dar înainte să ajung la el, Doug deja aruncase mingea în coș. Teddy și Doug au bătut palma.

M-am oțelit, pregătindu-mă să-l aud pe Conner cum țipă la mine pentru că dădusem greș, dar el n-a făcut decât să zâmbească.

— Pregătește-te să fii făcută de rușine, a zis Doug, în timp ce învârtea mingea pe un deget.

Asta m-a trezit! Nu voiam să pierd. Am stat în apărare, blocându-l pe Teddy, așa că Doug a fost forțat să arunce la coș și a ratat. Conner a interceptat mingea. Am pornit spre mijlocul terenului, eram singură, și i-am prins pasa. Nu eram pregătită să driblez, așa că i-am aruncat mingea înapoi lui Conner când Teddy a țâșnit spre mine. Conner a marcat un coș de trei puncte. Uraaa!

— Asta e! a țipat Conner.

Am zâmbit. Când ne-am oprit din jucat, încă zâmbeam. Doug și Teddy au câștigat cu un avantaj foarte mic. Conner fusese cel care înscrisese de fiecare dată pentru noi, dar eu îmi făcusem partea pasând și interceptând mingea. Ne-

am întins cu toții pe iarba răcoroasă. Conner a pocnit din degete și Lumpy s-a putut mișca din nou în voie. A venit la noi și și-a pus capul în poala lui Conner.

— Nu-i rău, Chec, a zis Teddy.

— Frate, dacă baschetul ar fi ca fotbalul și n-ai avea voie să atingi mingea cu mâinile? a întrebat Doug.

— Ăla e fotbalul, tâmpitule, i-a tăiat-o Conner.

— Nu, gen, dacă ai folosi mingea de baschet și coșul!

— Gen, poate combini toate sporturile. Rugby, baschet, fotbal, a comentat Teddy.

— Da! Folosește o minge de fotbal și lovește-o cu capul, a spus Conner.

— Și folosește o bâtă de baseball ca să blochezi!

Teddy a sărit în picioare și a mimat schema.

— Hochei! au urlat Conner și Doug în același timp.

Lumpy a venit și și-a lăsat botul rece pe gâtul meu. I-am mângâiat blana mătăsoasă în timp ce m-am întins pe spate ca să privesc cerul albastru, continuând să zâmbesc și încercând să-mi trag sufletul.

Credeam că-i urăsc pe tipii ăștia, dar se pare că schimbarea nu trebuia să fie întotdeauna un lucru rău.

Optsprezece

A doua zi dimineață, Audrey iar n-a venit la locul de întâlnire din fața dulapurilor. Am mâncat o jumătate de baton de ciocolată ca să-mi dea putere și aproape că am alergat la a doua oră ca să am timp să o confrunt înainte să sune clopoțelul. Încă o dată, când m-am așezat lângă ea, Audrey a refuzat să mă privească. Mi-am pus mâna peste pagina din cartea pe care o citea ca să o oblig să se uite la mine.

— OK, ce se întâmplă, Audrey? am întrebat-o. De ce mă eviți?

Audrey a zâmbit.

— Of, Doamne, Chec, nu te evit. Încerc să te ajut!

— Serios?

— Da! Din moment ce tu nu pari să fii în stare să-i arăți lui Gregor că-l placi, o să-l conving eu că ești grozavă și te va invita la bal.

— Oh.

Încă eram confuză.

— Și atunci, de ce nu mi-ai spus pur și simplu? Adică habar n-aveam unde ești.

— Știu! Îmi pare rău! M-am concentrat pe a-l ajuta s-o ia în direcția potrivită. Credeam că îți vei da seama!

Audrey mi-a mângâiat mâna.

— Mai dă-mi câteva zile și îl voi face să te invite la bal cât ai zice pește.

Apoi a sunat clopoțelul. Doamna McQueen ne-a pus să ne mutăm băncile în cerc, iar Audrey mi-a zâmbit când ne-am mutat pupitrele unul lângă altul. Eram ușurată că nu era furioasă pe mine. Nu eram sigură că ideea ei va funcționa, dar trebuia să am încredere că știe ce face.

În timp ce așteptam ca planul lui Audrey să se concretizeze, mi-am făcut un nou program. Mă întâlneam cu Jenna înainte de școală la sociologie, luam prânzul cu băieții și Conner și mergeam cu Jenna de la sport la vestiare înainte ca ea să se vadă cu Elliot. Apoi, după școală, mă duceam în parc și jucam baschet cu băieții. Seara, îmi făceam temele cu tata și Macy, atunci când ea nu avea repetiții. Mama luase cina cu noi doar o singură dată de când începuse școala.

Peste două săptămâni, într-o vineri, m-am așezat pe iarbă lângă terenul de baschet în timp ce îmi ștergeam sudoarea de pe frunte. Conner a venit lângă mine și mi-a întins o sticlă de apă.

— OK, a zis Doug gâfâind. Oare mi se pare mie sau Chec chiar a devenit mai bună?

— Cu siguranță a devenit mai bună, a spus Teddy, prăbușindu-se în iarbă.

Am zâmbit.

— Este o ligă de baschet mixtă aici în parc, a spus Conner.

— Vai, nu, am zis. Nu joc la modul serios. Fac asta ca să mă distrez.

— Doar tu te distrezi, a mormăit Doug.

Teddy a râs.

— Păi, chiar e distractiv să joci în ligă.

Conner i-a dat un ghiont lui Doug.

— Nu, am zis în timp ce răsuceam capacul sticlei de apă. E foarte competitiv și tot restul. Asta nu-mi place.

— Normal că nu-ți place.

Conner a luat o gură de apă.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

— Nu-ți place conflictul. Vrei ca toată lumea să fie în armonie perfectă.

Mi-am terminat sticla de apă și m-am șters la gură.

— Și ce? Nu e un lucru rău să-ți dorești ca oamenii să fie fericiți.

— Mor de foame, a zis Doug, aruncându-se pe iarbă de parcă era pe moarte. Fă-mă fericit și ia-mi ceva de mâncare.

— Mergem acasă la Nolan să mâncăm și să vedem un film, mi-a spus Conner. Vrei să vii?

M-am uitat la Doug.

— Mama adoră să hrănească lumea, a zis el dând din umeri.

Macy era la Claire. Mă bucuram mult că știam unde e. Amândoi părinții mei aveau ședințe diseară (separat, bineînțeles). Să iau cina cu băieții suna mai bine decât să iau cina singură.

Doug stătea vizavi de parc, așa că eu și Conner am decis să-l ducem acasă pe Lumpy și să ne întâlnim la Doug după aceea. Nu mai fusesem acasă la Audrey de peste două săptămâni. Asta era cea mai lungă perioadă în care nu ne văzuserăm. De fiecare dată când îi scriam un mesaj, îmi răspundea cu un emoji aprobator. Acum totul părea ciudat și nefamiliar. Cât îi lua să-l convingă pe Gregor să mă invite la dans? Dacă el nu voia să facă asta? În timp ce ne apropiam de casa lor, simțeam cum sudoarea îmi picura printre omoplați și se răcea în aerul serii. M-am înfiorat.

— Pot să-ți împrumut un hanorac, a zis Conner când a deschis ușa de la intrare. Eu trebuie să fac un duș rapid.

Pentru nu știu ce motiv stupid, am simțit că-mi iau foc obrajii și i-am făcut

semn cu mâna să se ducă.

— O să-i dau apă lui Lumpy.

Am umplut bolul câinelui și am pășit pe coridor spre camera lui Audrey. Îmi era dor de ea.

Am mers încet, trecându-mi degetele peste peretele tapetat, de-a lungul holului, până în dreptul ușii. Când am ajuns acolo, m-am oprit și am ascultat atent în speranța că o să deslușesc vreun sunet care ar putea să-mi spună că ea era înăuntru. Dar nu se auzea nimic. Am tras aer în piept și am apăsat pe clanță, încordându-mi mușchii de parcă mă pregăteam pentru o bătălie.

Camera era goală. Am rămas în prag, descurajată. Înainte să fac stânga împrejur și să mă întorc la bucătărie, ceva mi-a atras atenția. O fotografie înrămată de pe biroul lui Audrey. Am ridicat-o. Gregor. Râdea cu capul dat pe spate. Poza fusese făcută în curtea din spate a lui Audrey. Aproape că am scăpat-o pe jos. Am trântit-o la loc pe birou.

M-am împleticit spre hol și m-a grăbit înapoi în bucătărie. Gregor fusese acolo. La ea acasă. O lăsase să-l fotografieze. Audrey își făcuse timp să developeze poza, să o înrămeze și să o așeze la ea pe birou, acolo unde nu mai stătuse nicio altă fotografie. M-am năpustit spre frigider și am deschis ușa cu o smucitură, căutând ceva chiar dacă nu mi-era sete și curând urma să luăm cina acasă la Doug. Nici măcar nu-mi mai era foame. Mă holbam în frigider de parcă ar fi putut să-mi ofere un răspuns. De parcă ar fi putut să repare ceea ce fusese distrus între mine și Audrey.

— Ce faci aici?

Vocea lui Audrey m-a făcut să tresar. Stătea cu brațele încrucișate la piept și nu zâmbea. Tonul ei era ostil, de parcă nu m-ar fi vrut acolo. M-a durut să o aud vorbindu-mi așa și am simțit că nu mai pot suporta situația. Aveam impresia că prietenia noastră se destrăma.

— Audrey, ce se întâmplă?

— Despre ce vorbești?

Vocea ei a rămas rece, înfiorându-mă.

Am rămas cu privirea fixată peste umărul ei, în direcția dormitorului.

— Toate astea sunt din cauza Jennei și a lui Elliot?

— Nu le rosti numele în casa mea, a mârâit Audrey amenințător.

Vorbele ei m-au rănit profund.

— De ce nu? Cum rămâne cu tine și Gregor?

— HA! Deci acum înțelegi cum e.

Tonul triumfător al lui Audrey mi-a lăsat un gust amar.

— Stai cu el ca să-mi dai o lecție?

A clătinat din cap.

— Nu. Chiar am încercat să-l fac să te placă, dar nu te place. Adică, tu nu i-ai arătat că ai fi interesată. De unde să-și dea seama?

— Dar acum?

Audrey a dat din umeri.

— Acum ție îți place de Gregor? am insistat, simțind nevoia să o aud cum rostește cuvintele.

Audrey a făcut un pas în spate tocmai când Lumpy a trecut pe acolo și s-a împiedicat de el. Lumpy a scâncit și Audrey și-a revărsat furia asupra lui.

— Câine prost ce ești! a urlat.

Lumpy s-a speriat. Și-a lăsat urechile pe spate și el s-a culcat supus pe podea, cu coada între picioare.

— Mișcă-te!

Audrey a luat o planșetă de pe tejghea și a fluturat-o prin fața câinelui, izbindu-l peste bot. Lumpy a scâncit și s-a târât înapoi pe burtă.

Speriată, am alergat în spatele blatului, lângă el.

— Oprește-te! am urlat la Audrey.

Lumpy s-a aplecat spre mine și mi-am pus brațul în jurul lui. I-am atins lăbuța și el a pus-o înapoi pe podea. Era bine. Nu-l rănise. M-a cuprins un amestec de ușurare și furie.

M-am ridicat cu pumnii strânși, gata s-o înfrunt pe Audrey.

— Care-i problema ta? Lumpy nu s-a băgat în calea ta dinadins. Să nu îndrăznești să-l mai lovești! Nu ți-a făcut rău niciodată!

Audrey a rămas cu gura căscată. Nu mai țipasem niciodată la ea.

— Câinii sunt loiali. Câinii nu te lasă baltă din motive cretine, am continuat, dar fără să mai țip.

— Motive cretine? a zis Audrey cu o voce blândă, recăpătându-și echilibrul. Tu nu făceai nimic pentru mica ta pasiune. Abia dacă vorbeai cu Gregor. În ritmul ăla, l-ar fi agățat altcineva oricum.

— Cineva ca tine.

Simțeam că nu mai am aer.

Ea a dat din umeri.

— Dacă era interesat de tine câtuși de puțin, nu m-ar fi invitat la bal.

— Te-a invitat la Balul Toamnei?

Nu puteam crede în ce spuneam nici măcar în timp ce vorbele îmi ieșeau din gură.

Lumpy zgâria podeaua și m-am întors ca să mă asigur că e bine. Am dat cu

ochii de Conner, care era în bucătărie și îmi întindea un hanorac cu Lakers.

— Ești gata?

Audrey m-a secerat cu privirea.

— O, deci așa stau lucrurile? Păi, e evident că eu nu sunt importantă pentru tine!

A plecat furioasă, iar eu am încercat să-mi trag sufletul în timp ce ea trântea ușa.

— Să nu spui nimic, am zis și mi-am pus hanoracul pe mine.

Mirosea a pin. Am inspirat și parfumul m-a calmat puțin.

Am mers în tăcere, iar frunzele uscate foșneau sub picioarele noastre. Mi-am băgat mâinile în buzunarul din față al hanoracului. Mă bombardau imagini. Gregor râzând. Gregor în curtea din spate a lui Audrey. Audrey și Gregor. Mâncând prânzul. Împreună. La Balul Toamnei. Cum a putut?

— De ce vă certați? m-a întrebat Conner.

— Chestii stupide.

— E din cauza faptului că Audrey stă mult cu tipul cel nou?

Ceva din vocea lui Conner m-a făcut să-mi ridic privirea spre el. Se uita înainte, dar mușchii gâtului îi erau încordați.

— Nu, am zis. Nu numai din cauza asta.

Mă simțeam prea umilită ca să-i spun lui Conner că Gregor îmi căzuse cu tronc și că Audrey îl sedusese cu ușurință. Ei bine, poate că nu-l sedusese. Audrey avea dreptate în privința unui lucru: nu făcusem nimic legat de faptul că-mi plăcea de Gregor. Poate că niciunul dintre toate lucrurile astea nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi flirtat cu el sau i-aș fi spus ce simt. Poate că era vina mea.

— Atunci ce e? a continuat Conner, făcându-mă să tresar și să revin la realitate.

— Nu e foarte bucuroasă că noi doi suntem prieteni.

— Te-am prevenit că așa va fi.

Da, mă prevenise. De ce nu puteam fi prietenă cu amândoi? Nu că între mine și Audrey mai putea fi vorba de prietenie deocamdată.

Casa lui Doug mirosea a sos de spaghete și asta m-a făcut să-mi fie din nou foame. Doamna Nolan m-a salutat cu căldură, de parcă făceam parte din familie. M-a cuprins dorul de mama și de dățile în care petreceam timp împreună.

Mama lui Doug ne-a lăsat să mâncăm în sufragerie, în fața televizorului. Fiecare dintre noi a primit câte un pătrat de lasagna din care se scurgea brânză topită și sos de roșii. Am tăiat bucata aburindă cu furculița, am suflat peste ea și am băgat-o în gură. Delicios!

Doug și Conner înfulecau cu atâta poftă de parcă nu mai mâncaseră de săptămâni. Și-au golit farfuriile aproape imediat și s-au mutat pe podea în fața televizorului cu consola de jocuri.

— Grețos, nu-i așa? mi-a zis Teddy care, ca și mine, abia dacă terminase jumătate din lasagna. O să te obișnuiești.

— Mănâncă mai repede, Teddy, sau n-o să apuci să joci o tură înainte de film, i-a zis Doug.

Scena de bătălie din joc se desfășura într-o tundră înghețată. Am privit animația care înfățișa tărâmul înzăpezit și am avut o strângere de inimă amintindu-mi de ceva. Mi-am trecut degetele peste măsuța pliantă și am simțit răcoarea lemnului.

— A văzut vreunul dintre voi zăpadă adevărată? am întrebat.

— Da, mi-au răspuns toți trei.

— Ah.

Conner a apăsat butonul de pauză, ignorând lamentările lui Doug.

— Tu nu?

— Helloo, i-am zis. Eu locuiesc în California de Sud.

Văzusem cel mult o furtună neașteptată cu grindină în urmă cu câțiva ani, dar aia nu se punea. Aia nu era zăpadă.

— Dar n-ai fost la lacul Big Bear? m-a întrebat Conner. Pe Snow Valley?

— Niciodată, i-am răspuns. Cum e?

— Frig, a spus Doug.

— Ha, amuzant, am zis.

Doug a repornit jocul și a început să împuște cu frenezie. Conner a ezitat pentru un moment, studiindu-mă, apoi s-a apucat iar să detoneze chestii pe ecran.

Teddy a terminat de mâncat și li s-a alăturat băieților. Am luat ultima gură de lasagna. M-aș fi putut obișnui să mănânc așa. Oare când avusesem parte ultima dată de o cină în familie? Mama se repezea mereu pe ușă afară, grăbindu-se să ajungă altundeva, departe de noi.

Locul ei era acasă cu familia. Indiferent ce se întâmpla, nu puteam să las lucrurile să-mi scape printre degete, așa cum făcusem cu Audrey. Trebuia să rezolv problema cu mama.

Nouăsprezece

După ce ne-am uitat la un film violent cu spioni și am mâncat cheesecake de căpșuni la desert, Conner m-a condus acasă pe întuneric.

— Îmi pare rău pentru filmul pe care l-am ales, a zis el.

— Nu-i nimic. Urmăririle de mașini și exploziile sunt în regulă. Sunt fericită că n-ați ales un film horror.

— Data viitoare poți să alegi tu filmul.

Promisiunea unei dăți viitoare m-a emoționat într-un mod surprinzător.

— Mai știi când ne-am uitat la filmele acelea vechi? a întrebat Conner.

— Da.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele din față ale hanoracului.

— Casablanca ți-a plăcut foarte mult, a zis.

— Și ție la fel. N-am mai apucat să vedem Roman Holiday.

Acela era unul dintre preferatele mamei.

— Putem să-l vedem vinerea viitoare, a propus Conner.

— Da, sigur. Pun pariu că lui Teddy și Doug le va plăcea la nebunie. E despre povestea de dragoste dintre o prințesă și un reporter.

— Ce e? Băieții nu se pot uita la povești de dragoste?

Conner a râs, clătinând din cap.

— O să aleg ceva care să ne placă tuturor, am zis.

— Doar știi că nu trebuie să faci asta. Poți să alegi orice vrei când e rândul tău. Nu trebuie să mulțumești mereu pe toată lumea.

Dar uite ce se întâmpla când nu o făceam: Jenna ieșea cu Elliot, iar Audrey nu vorbea cu Jenna și cu mine.

— De ce ești supărată pe Audrey? m-a întrebat din senin.

Nu voiam să vorbesc despre asta.

— Dar tu de ce ești supărat pe ea?

Nu mi-a răspuns.

— Conner?

— Da.

— Spune-mi.

— Spune-mi tu prima, a zis el. Te-am auzit ridicând tonul la ea în bucătărie.

Îmi era mai ușor să port discuția asta.

— A țipat la Lumpy.

— Așa că tu ai țipat la ea? Pentru că a țipat la Lumpy? a zis Conner. Dar tu nu țipi niciodată.

Am ridicat din umeri și am mers o vreme în tăcere.

— E rândul tău, i-am zis. De ce ești supărat pe ea?

Conner a pufnit.

— Nu mai trage de timp, Conner Lassiter.

A râs încetișor.

— Îmi place cum îmi pronunți numele.

Replica lui m-a luat prin surprindere.

— OK, bine, a zis repede. Îți voi spune. Îți amintești când l-am adus acasă pe Lumpy?

— Da.

Fusesem acolo când Conner intrase în casă cu un ghem de blană puturos.

— Îți amintești reacția lui Audrey?

— A avut un acces de furie, am răspuns. L-a numit monstru jegos. Când părinții tăi ți-au spus că poți să-l păstrezi, a înnebunit. Credea că ei te preferă pe tine pentru că ți-au dat voie să-ți iei un câine.

— Acela a fost numai începutul. Din punctul ăla, totul s-a înrăutățit. Îl lovea pe Lumpy cu piciorul oricând încerca să se apropie de ea și se plângea de el la părinții noștri, sperând că se vor răzgândi. Și la un moment dat, când a fost bolnav, mi-a spus că speră că va muri.

Asta nu m-a mirat deloc.

— Se purta de parcă voia să mă facă să mă simt mizerabil, a zis Conner. Așa că m-am săturat de atitudinea ei.

— După care, nici noi doi n-am mai fost prieteni. Tu ai început să ne strigi cu tot felul de porecle.

Conner și-a coborât umerii.

— Da. O prostie din partea mea. Îmi pare rău.

Vântul amesteca și ridica frunzele moarte, făcându-le să danseze pe deasupra

trotuarului în fața noastră.

— A durut, să știi, i-am spus lui Conner. E nepoliticos să faci mișto de înfățișarea cuiva.

— Îmi pare rău, sincer.

Conner și-a întins mâna ca să-mi atingă brațul, apoi a lăsat-o să cadă.

— Nu credeam nimic din ceea ce spuneam. Adică, nu știu, eram furios. Corpul tău e grozav. Adică, în regulă. Nu e nimic greșit la tine, s-a bâlbâit el, pe un ton coborât. Oricum, îmi pare rău.

Din fericire, chiar atunci am ajuns la mine acasă. Simțeam că îmi luase foc fața. Oricât de greu fusese să abordez subiectul, eram fericită că ajunsesem la o concluzie. Singura concluzie la care ajunsesem în ultima vreme. Becul de pe verandă sclipea, iar luminile din sufragerie străluceau prin perdele.

— Ai vorbit cu părinții tăi despre faptul că vrei să adopți un câine de la adăpost? m-a întrebat Conner, vorbind acum pe un ton normal.

— Încă nu.

— Fac voluntariat acolo mâine. Dacă vii în vizită, poți vedea câinii. Este unul drăguț care ți-ar plăcea.

— Serios?

Ar fi fost grozav să am un câine pe care să-l iubesc și care să mă iubească.

— Și dacă vreau să iau unul acasă?

— Pot să-i rog pe cei de la adăpost să-l păstreze o vreme pentru tine până când vorbești cu părinții tăi.

Un câine doar al meu. Am zâmbit.

— OK, o să fiu acolo!

— Vino pe la unsprezece și jumătate. Tura mea se termină la amiază.

Conner a început să se îndepărteze pe alee, privindu-mă cum deschid ușa din față.

— Ne vedem mâine, Keiko.

Trecuse foarte mult timp de când nu mă mai strigase pe nume. Am intrat în casă învăluită într-o strălucire caldă.

Nu era nimeni acasă. Am oftat. Urma să vorbesc cu mama weekendul ăsta. Acum, nu-mi doream decât să mă simt fericită și plină de speranță. M-am pregătit de culcare inspirând parfumul lui Conner când mi-am dat jos hanoracul. Oare chestia asta era ciudată? Da. Probabil. Am împăturit hanoracul și l-am pus pe birou ca să i-l dau înapoi mai târziu.

Când am stins lumina, telefonul a vibrat, anunțându-mă că aveam un SMS. L-am luat, știind că nu era Audrey și că era prea târziu pentru Jenna. Doamna Sakai nu-i dădea voie Jennei să stea în fața niciunui ecran după ora opt.

Era Conner. Doar două cuvinte, noapte bună, dar inima mi-a luat-o razna. I-am răspuns cu o față zâmbitoare. Îmi era ușor să vorbesc cu el. După tot scandalul cu Audrey, abia așteptam să-l văd din nou pe fratele ei a doua zi.

Douăzeci

Părea să fie o dimineață normală de sâmbătă. Cel puțin ceea ce însemnase normal înainte ca mama să înceapă să lipsească atât de mult. Mama era la aragaz, cu spatele la mine, ținând o spatulă peste tigaia de fontă.

Mirosea la fel ca în sâmbetele de dinainte. Unt topit, iar aroma de scorțișoară și de vanilie parfumau bucătăria.

M-am uitat la mama. Purta o fustă mov tricotată și o bluză gri. Nu erau colanții și tricoul larg cu care mă obișnuise în diminețile de sâmbătă. De fapt, nici nu-mi mai aminteam când o văzusem ultima dată în haine obișnuite, de genul celor pe care le purta ca să se relaxeze prin casă sau ca să facă treabă. Deci chiar dacă ziua asta arăta și mirosea ca o sâmbătă obișnuită, hainele ei spuneau cu totul altceva.

Mama turna aluat în tigaie cu polonicul. Când se împrăștia în tigaie, aluatul sfârâia.

Chiar dacă îmi puteam închipui cum ar fi să mușc din clătitele pufoase cu lapte și unt, acoperite cu un strat subțire de zahăr și o dâră de sirop de arțar, toată povestea asta îmi lăsa un gust amar. Simțeam cum mă cuprinde furia. Mama nu-și dădea seama că-și abandonase familia în ultima lună? Sau poate că pur și simplu nu-i păsa.

— Cine ești și ce cauți în bucătăria mea? am zis, încercând să par veselă.

Mama s-a întors spre mine și mi-a zâmbit.

— Fii atentă, isteațo, mi-a zis fluturând spatula. Hei, arăți drăguț. Unde pleci?

M-am așezat la blatul din bucătărie, netezindu-mi bluza albă în stil tunică pe

care o scosesem la iveală din dulap. În mod normal nu purtam alb pentru că eram un adevărat magnet pentru pete. Încercam să arăt mai drăguț decât în combinația mea obișnuită de blugi și tricou în care mă vedea Conner la școală.

Am ripostat cu o altă întrebare.

— Vei fi acasă azi?

— Am o ședință, a zis mama, amestecând în aluat.

A întors o clătită și apoi a pus-o pe o farfurie. A băgat-o în cuptor ca să rămână caldă. Apoi a mai turnat niște aluat și s-a răsucit din nou spre mine.

— E totul în regulă?

— Nu prea, am zis.

Mama a dat focul mai mic, și-a luat cana de cafea și a venit lângă mine.

— Ce se întâmplă?

Mi-am mușcat buza de jos. Voiam să o pedepsesc pentru absența ei și să tac. Voiam să o ignor așa cum ne ignorase ea, însă în același timp, aveam nevoie să vorbesc cu ea. Aveam nevoie de sfaturi și susținere. Poate că așa chiar ne-am fi putut întoarce la viața noastră obișnuită. Poate că mama se întorsese la noi și totul avea să fie bine.

— Totul se schimbă, am zis. Jenna are un iubit, iar Audrey probabil că are și ea unul. Audrey nu mai vorbește cu mine și cu Jenna. Macy are rolul principal în piesa de teatru de la școală. Iar tu ești tot timpul plecată.

Am rostit cuvintele dintr-o suflare.

— Of, Keiko. Chiar sunt multe probleme cărora trebuie să le faci față.

Mama și-a lăsat cana jos.

— Sunt sigură că lucrurile se vor liniști. Trebuie doar să ai răbdare. Treci

printr-o schimbare majoră.

Asta era toată înțelepciunea maternă pe care o avea de oferit? Puteam găsi aceleași sfaturi anoste într-o revistă! Viața mea era un dezastru. Prietenele mele cele mai bune mă abandonaseră, iar acum și mama făcea la fel.

Am studiat-o. Părul ei era mai scurt și avea șuvițe vopsite.

— Arăți diferit, i-am zis.

Mama și-a atins părul.

— Îți place? Ieri mi-am făcut părul.

— Ai fost la coafor? În loc să vii acasă? Nu mergi la spa weekendul viitor?

A strâns din buze.

— Da, am fost la coafor. Și da, merg la spa weekendul viitor.

— Dar ești tot timpul plecată, am zis, încercând să nu mă smiorcăi.

— Lucrez mult, Keiko.

Tonul mamei era foarte serios.

— Să-mi fac părul nu e o distracție sau mai știu eu ce.

— Păi, atunci, unde ai fost aseară?

Sau în fiecare seară, dacă tot veni vorba.

— La Purple Frog.

— Ăla e un bar!

Mama a râs.

— Sunt destul de mare încât să ies la un pahar după o zi lungă.

— Mamă.

M-am posomorât.

— Am dat de belea? a zis mama și a zâmbit.

Apoi a luat o înghițitură de cafea.

Îi ardea de glume când eu eram serioasă. Nu era niciodată acasă și n-avea nici cea mai vagă idee sau cel mai mic interes legat de ce se întâmpla cu familia ei. Oare măcar îi era dor de noi?

Am dat din mâini exasperată și am răsturnat cana mamei. Cafeaua s-a vărsat pe bufet și mi-a stropit bluza. Bravo! Minunat!

Tata a intrat în bucătărie; era încă în halatul de baie. S-a oprit, nedumerit.

— Ce se întâmplă?

M-am uitat cu furie la cafeaua vărsată pe bufet.

— Keiko pare a fi supărată pe mine, a zis mama. Pentru că lipsesc mult de acasă.

Tata a oftat.

Mama l-a privit.

— A, deci și tu ești supărat din cauza asta?

În glasul ei se simțea dezamăgirea.

— Chiar lipsești mult, a zis tata.

Amândoi vorbeau pe un ton distant. O groază rece m-a cuprins pe dinăuntru.

Trebuia să-i fac să se împace.

— De fapt, eu…

— Vorbești serios? m-a întrerupt mama, adresându-i-se tatei.

— Eu doar îți spun adevărul, a zis el. Lipsești mult de acasă. Fetele au nevoie de tine.

Mama s-a întors spre mine.

— Deci tu crezi că vă neglijez pe tine și pe Macy?

S-a uitat în jur.

— Unde e Macy?

— A dormit la Claire, unde petrece foarte mult timp, a spus tata. Ai ști asta, dacă ai fi mai prezentă în viața lor.

Fața mamei s-a înroșit și ochii i-au scăpărat.

Am frecat pata de cafea de pe bluza mea albă.

— E ridicol! a pufnit mama.

A ieșit val-vârtej din bucătărie, lăsând clătitele să se ardă în tigaie.

Tata a clătinat din cap enervat și a oprit aragazul cu un gest furios.

Totul o luase razna! M-am dus în sufragerie și am dat nas în nas cu Macy. Geanta de voiaj îi atârna fără vlagă în mână și pe chip avea o expresie de nedumerire.

— Hei, vrei să mergem la o plimbare? am întrebat-o.

Macy nu mi-a răspuns, ci a privit dincolo de mine, către bucătărie.

— Ăă, de cât timp ești aici? am zis, simțind un ghem în stomac.

— Ce-ai făcut?

Sora mea și-a aruncat geanta pe podea și m-a privit cu ură.

— Despre ce vorbești?

— Am auzit totul! Ai înfuriat-o pe mama! Ai făcut-o să se certe cu tata!

Și-a vârât o șuviță de păr în gură.

— Mi-ai zis să nu-mi fac griji! Mi-ai zis că totul va fi bine!

Ochii lui Macy s-au umplut de lacrimi.

Nu știam ce să spun.

— Parcă era vorba să repari situația, Keiko, a zis Macy scâncind. S-o repari, nu s-o strici!

Nu știam cum să o liniștesc. Mai ales pentru că Macy avea dreptate. O dezamăgisem. Ar fi trebuit să o protejez. Am scuturat din cap. Simțeam că-mi vine să urlu! Orice făceam, lucrurile mergeau prost. Prieteniile mele se destrămau; familia mea se destrăma. Nu eram în stare să repar nimic!

N-aveam cum să le cer să mă ducă cu mașina până la adăpostul de animale și nu voiam să rămân acasă. Îmi era foarte greu să înfrunt acuzațiile dureroase ale surorii mele. Știam că n-ar fi trebuit să o abandonez. Era nevoie să fac în așa fel încât situația să se îmbunătățească, dar habar n-aveam cum!

Mi-am luat pantofii și jacheta și am fugit din casă.

Douăzeci și unu

Am ajuns la adăpostul de animale pe la amiază, transpirată și bătută de vânt. Nu-mi dădusem seama cât de departe era adăpostul. Începusem să merg repede, pășind cu furie, dar după câteva străzi obosisem. Îmi simțeam picioarele mele ca pe niște hălci de carne crudă și aveam jacheta legată în jurul taliei.

— Chiar mă întrebam dacă mai vii, a zis Conner, întâmpinându-mă la ușă.

Ochii i s-au plimbat de la bluza mea pătată la părul meu, care probabil că se încâlcise.

— Ce-ai pățit?

Am încercat să râd, dar sunetul pe care l-am scos suna mai degrabă ca un scâncet. Mi-am dus mâna la gură. N-aveam de gând să plâng în fața lui Conner!

— Ești bine? m-a întrebat el pe un ton care trăda că îi era frică de răspuns.

— Oare mai poți să-mi arăți câinii?

Îmi tremura vocea. Era un chin să mă controlez.

— Sau trebuie să pleci acum?

— Poți să ți-i arăt. Am terminat pe ziua de azi.

L-am urmat pe Conner în spatele clădirii, la țarcurile în care se aflau câinii. Ne-au întâmpinat cu o ploaie de lătrături. Săreau pe porțile de sârmă dând din coadă. Cât am mers de-a lungul gardului, Conner se oprea să-i vorbească fiecărui câine.

— El e Scamper.

Conner a îngenuncheat în fața unui câine lățos cu blana cenușie.

— Bună, Scamper.

M-am aplecat și mi-am strecurat degetele prin gardul de sârmă. Scamper le-a lins. L-am scărpinat în vârful capului. Să-l mângâi pe Scamper era ca un balsam; simțeam cum îmi alungă supărarea.

— Din păcate pentru tine, dar din fericire pentru el, a fost adoptat astăzi. Merge acasă mâine.

— Ce mă bucur pentru el! Ăsta e câinele despre care ziceai că o să-mi placă?

A dat din cap aprobator.

— Fii atentă.

Conner s-a ridicat în picioare.

— Scamper, șezi.

Scamper s-a așezat și l-a privit răbdător pe Conner.

— Culcat.

Scamper și-a întins labele din față și s-a culcat pe beton.

— Cât e de dulce!

M-am îndepărtat de Conner ca să mă uit la ceilalți câini. Țarcul din capătul rândului era gol. Stai. Nu. Am văzut o minge albă de puf încovrigată în colțul din spate. M-am așezat și am chemat-o. Mingea de puf a început să se agite. Am strigat-o din nou și a ridicat capul. Cățelușa arăta ca un miel. Am continuat să o chem până când s-a ridicat și s-a apropiat încetișor de mine. Când a ajuns la gard, tremura, ținându-și capul în jos și coada între picioare.

— Uau, a zis Conner în șoaptă, în spatele meu. Ea nu iese niciodată să salute

oameni noi. Niciodată.

— De ce?

Cățelușa mi-a mirosit degetele prin gard și a dat din coada pufoasă cu ezitare. Blana ei era ca mătasea la atingere.

— A fost abandonată. Cineva a găsit-o hoinărind pe marginea Bulevardului Beach.

— Dar aia e o stradă aglomerată! Groaznic!

Am simțit că mă cuprinde spaima când m-am gândit la mașinile care trecuseră în viteză pe lângă ea.

— Da. Câteodată oamenii sunt proști. Ai fi surprinsă câte motive ridicole inventează cei care vor să scape de animalele lor de companie.

— Cum ar fi?

— S-a făcut mai mare decât credeam. Latră prea mult. E prea blănos.

Conner s-a lăsat pe vine lângă mine și și-a dat ochii peste cap.

— Sunt și motive întemeiate totuși. Ca atunci când proprietarul moare și nimeni din familie nu poate lua câinele; sau au alergie la animale. E trist.

Am arătat spre cățelușa pufoasă din fața mea.

— Dar ea? Ea ce are?

Conner m-a privit.

— Păi, e foarte speriată.

Am sărit în picioare.

— O vreau!

— Serios?

Conner s-a ridicat încet, cu o expresie surprinsă.

— E disponibilă? Mă vor lăsa să o adopt?

— Ești sigură, Chec? E foarte timidă.

— De ce îmi tot spui asta?

— Pentru că s-ar putea să-ți dorești un câine mai ușor de crescut. Câinii timizi sunt foarte greu de plasat în familii.

— E prietenoasă cu mine, am zis. Și tu ai spus-o. Nu vine niciodată la oamenii noi. A venit la mine. M-a ales!

Simțeam că eram legată de cățelușă. Era singură și nu o voia nimeni. Înțelegeam cum se simte.

Când Conner mi-a zâmbit, am simțit că mi se învârte capul. Mi-am ținut respirația și am așteptat ca el să spună ceva.

— Trebuie să completezi un chestionar, iar apoi trebuie să vii împreună cu părinții tăi la un interviu înainte să o adoptați.

— Cu amândoi părinții? În același timp?

— Păi, le place să stea de vorbă cu familia ca să se asigure că toată lumea își dorește câinele și își asumă responsabilitatea de a avea grijă de el. Nu vor să fie adus înapoi. E foarte greu pentru animal.

— Ah.

Să-i rog pe amândoi părinții mei să vină aici weekendul ăsta părea imposibil. Cine putea ști dacă s-au împăcat până acum? Nici măcar nu le spusesem că-mi doresc un câine. M-am uitat la cățelușa mea (pentru că îmi doream din tot sufletul să fie a mea) și ni s-au întâlnit privirile.

— O să mă întorc să te iau, i-am zis.

Mi-a răspuns dând din coadă.

Am plecat de la țarcuri. Bicicleta albastră a lui Conner era singura din rastel.

— Ai venit pe jos până aici? m-a întrebat pe un ton surprins.

Am dat din cap, simțindu-mă brusc stânjenită, deși nu eram sigură de ce.

— Te întorci acasă pe jos?

I-am făcut din nou semn că da. Cum ieșisem în grabă din casă, îmi lăsasem telefonul în dormitor. În plus, nu eram pregătită să-i sun pe părinții mei.

— O să vin cu tine. Stai puțin.

Conner a fugit înapoi în adăpost înainte să mă pot opune. Când s-a întors, mi-a înmânat un formular.

— Vor păstra câinele pentru tine până mâine. Adăpostul se închide la trei. Adu formularul când te întorci cu părinții tăi.

— Mulțumesc.

Conner și-a descuiat bicicleta și am pornit spre casă. Mă simțeam murdară în bluza pătată de cafea. Mi-am tras jacheta pe mine și am închis fermoarul. O vreme, niciunul dintre noi n-a zis nimic.

Îmi era groază să mă întorc acasă. Dacă părinții mei încă se certau? Așa începuseră și părinții Jennei? Cu certuri mici care au devenit din ce în ce mai serioase? Mi se făcea rău când mă gândeam că părinții mei ar fi putut să se despartă.

— Mergi la Balul de Toamnă? a întrebat Conner, rupând tăcerea.

— Nu. Tu mergi?

— Aș vrea. Biletele o să fie puse în vânzare în două săptămâni.

Conner avusese o iubită anul trecut.

— Ce s-a mai întâmplat cu tine și tipa aia?

Mi-a zâmbit ștrengărește.

— Tipa aia?

— Știi tu.

— Amber? Ne-am despărțit acum mult timp.

— Ah.

— Ai vrea să mergi la bal?

— Dacă mă invită cineva? am râs. Asta n-o să se întâmple.

— Vrei să mergi?

Am dat din umeri.

— N-o să mă vezi vărsând lacrimi amare pentru că n-am fost.

— Nu înțelegi.

Conner și-a dres vocea.

— Vrei să vii la bal? Cu mine?

M-am oprit din mers.

— Ce?

Conner s-a oprit și el, iar când și-a întors fața spre mine, am văzut că obrajii i se îmbujoraseră.

— Nu mă face să te mai întreb o dată. M-ai auzit.

— Asta e un fel de glumă? Sau ai pus vreun pariu cu Teddy și Doug?

— Nu!

S-a înroșit la față.

— Atunci de ce m-ai invita?

— Las-o baltă!

Și-a apucat bicicleta de coarne și a luat-o din loc.

Am rămas nemișcată câteva clipe. Conner mă invitase la bal. Am fi mers ca prieteni sau ca mai mult de-atât? Am alergat ca să-l ajung din urmă.

Nicio reacție.

I-am privit fața. Era posomorât.

— Conner?

Aveam vocea gâtuită.

— Ce e? mi-a răspuns, scrâșnind din dinți, fără să mă privească.

— O să merg cu tine. La bal.

Am simțit cum mă cuprinde un val de căldură și mă întrebam dacă am fața la fel de roșie ca a lui.

— Nu trebuie să faci asta din milă.

Am oftat adânc.

— N-o fac din milă.

— A fost o prostie.

A, grozav. Acum își retrăgea invitația.

S-a oprit din nou și m-a privit.

— Hai să mai încercăm o dată, bine?

Am dat din cap că da.

Și-a dat șuvița de păr din ochi.

— Vrei să vii cu mine la bal? Nu pentru că e o glumă sau o provocare. Nu pentru că mi-e milă de tine, ci pentru că îmi place să petrec timpul cu tine, OK?

A rostit ultima parte pe un ton defensiv.

— OK.

Aveam impresia că îmi luase foc fața.

— O să vin cu tine. Pentru că așa îmi doresc.

— Foarte bine!

Conner răsufla greoi și a început din nou să meargă.

— Foarte bine!

L-am însoțit, zâmbind tot drumul până acasă.

Douăzeci și doi

— Conner Lassiter te-a invitat la bal și tu ai spus da? a întrebat Jenna.

Părea surprinsă, dar nu revoltată.

După ce îmi luasem rămas-bun de la Conner pe Magnolia Street, făcusem un ocol și mă dusesem acasă la Jenna.

— Uau, a zis ea și s-a așezat lângă mine pe patul nefăcut.

Mama ei avea multe reguli, dar marea majoritatea erau despre obiceiurile de învățare. Pentru doamna Sakai, nu era important ca patul să fie făcut.

— Un mare șoc, i-am zis.

— Păi, nu-i chiar un mare șoc.

— Ce vrei să spui?

Jenna s-a sprijinit de perete și și-a încrucișat picioarele zvelte.

— Lui Conner i-a plăcut mereu de tine.

— Ce?

Am scuturat din cap neîncrezătoare.

— Nu-i adevărat! S-a purtat oribil cu mine.

— Nu întotdeauna, a zis Jenna. Voi doi erați prieteni înainte de gimnaziu. Chestie pe care Audrey o ura.

— O urma numai pentru că…

M-am oprit, dându-mi seama că n-aveam un contraargument bun.

Altul decât că era geloasă.

— Audrey a avut întotdeauna probleme cu faptul că se simte exclusă.

— Îi place să fie în centrul atenției. Mereu.

— Ei, nu știu, am zis.

Jenna și-a pus ursulețul de pluș în poală.

— Am văzut-o pe Audrey cu tipul cel nou. Gregor, nu? Cel de care spuneai că-ți place?

— Când? Unde?

— La prânz, în zona pentru picnic. Practic, stătea la el în brațe.

— Ah, am făcut.

— Ce se întâmplă? I-ai spus că-l placi și acum se dă la el!

M-am lăsat să alunec pe podea.

— De fapt, totul a început când ea încerca să mă ajute să-l fac să mă placă, dar se pare că el era interesat de Audrey. Nu e vina ei.

Jenna s-a holbat la mine și a clipit nedumerită.

— Ce e?

Nu mai voiam să vorbesc despre asta.

— Deci, crezi că lui Conner îi place de mine? Adică, mergem la bal ca prieteni, sau ce se întâmplă?

— L-ai întrebat? a zis Jenna.

— Nu!

Ea a râs.

— Tu vrei să fie o întâlnire? Sau vrei să mergeți ca prieteni?

— Ca prieteni, cred.

Am dat din umeri. Încă îmi plăcea de Gregor. Nu-i așa? Nu de asta eram supărată pe Audrey?

Jenna s-a lăsat pe podea lângă mine.

— Deci, am spus, tu și Elliot mergeți la Balul de Toamnă? Ar fi distractiv să mergem împreună.

— Da, mergem, a răspuns ea zâmbind.

— Uraaa! Ah, va fi grozav. Putem să ne pregătim împreună.

— Și să ne cumpărăm rochii împreună.

Am tăcut amândouă. Niciuna dintre noi nu se pricepea la modă. Ar fi fost frumos să o avem pe Audrey alături ca să ne ajute cu sfaturi.

— Există vreo șansă ca tu și Audrey să vă împăcați în viitorul apropiat? am întrebat.

— Dar tu și ea? a spus Jenna.

— Nu e persoana mea preferată în clipa asta, am zis. Dar chiar sper că ne vom împăca în curând.

Jenna a strâns în brațe ursulețul de pluș. Tatăl ei îl câștigase pentru ea la un bâlci cu un an înainte de divorț. Asta m-a făcut să mă gândesc la părinții mei. Speram să nu se despartă.

Trebuia să discut cu ei, mai ales dacă voiam să îmi adopt cățelușa. Am plecat de la Jenna și m-am dus acasă. Îmi era groază să dau ochii cu părinții mei, mai ales cu mama, dar în același timp, gândul la Conner și la Balul de Toamnă mă făcea să simt că plutesc.

Când am intrat pe ușă, în casă era liniște. În bucătărie era curat și nu mai vedeam nicio tigaie sau clătită. Ceea ce era reconfortant. Însemna că părinții mei nu plecaseră vijelios de la micul dejun. Își făcuseră timp să strângă. Poate că mâncaseră împreună.

Am găsit-o pe Macy ghemuită în fața televizorului, deși nu-l pornise. M-am așezat lângă ea pe canapea. Mă simțeam prost pentru că o abandonasem mai devreme.

— Hei, scuze că am plecat valvârtej, i-am zis. Cum te simți?

Macy a dat din umeri și a întins mâna ca să-și vâre o șuviță de păr în gură. Am oprit-o și ea a zâmbit.

— Așa ești tu, ai grijă de tot și de toate.

— Dacă e adevărat ce zici, nu mă descurc prea grozav.

M-am încruntat.

— Ce s-a întâmplat cu mama și tata?

— Au plecat imediat ce ai ieșit. Mama a spus că merge la muncă și tata a luat mașina. Habar n-am unde s-au dus.

Macy se trăgea de păr.

— Deci, stai, dacă au plecat imediat după mine, cine a făcut curat în bucătărie?

Sora mea a schițat un zâmbet timid.

— Tu? am întrebat, mirată. Tu ai făcut curat?

— Nu sunt complet inutilă, a zis Macy dându-mi o palmă peste picior. Deci, mama și tata vor fi supărați unul pe altul, gen, pentru totdeauna?

— N-am nici cea mai vagă idee, am recunoscut. Îmi pare rău că m-am enervat pe mama că nu mai dă pe-acasă, mai ales de față cu tata.

— Păi, cel puțin nu sunt singura căreia îi lipsește.

— Sigur că nu ești.

Probabil că Macy avea nevoie de cineva cu care să poată vorbi despre asta la fel de mult ca mine.

— Îmi pare rău că n-am fost aici pentru tine când ai avut nevoie.

Macy a dat din nou din umeri.

— Nu e treaba ta.

— Ba sigur că e. Sunt sora ta mai mare.

Mi-am lăsat capul pe spătarul canapelei și mi-am privit sora, dorindu-mi să o pot face mai fericită.

Macy era ocupată cu telecomanda. A pornit televizorul și a trecut de la un canal la altul, fără să se oprească la vreo emisiune suficient de mult ca să-și poată da seama despre ce era.

Mă săturasem să mă simt prost din cauza a tot ce se întâmplase. Din cauza lui Audrey și a lui Gregor. Din cauza părinților mei. Voiam să mă concentrez pe lucrurile bune.

— Ghici ce? am întrebat.

— Ce?

— O să încerc să-mi iau un câine.

— Serios?

Macy a afișat un zâmbet larg.

— Un cățeluș?

I-am zâmbit și eu.

— L-am văzut la adăpostul de animale azi-dimineață. Conner mi-a dat un formular de adopție, dar am nevoie ca mama și tata să fie de acord și să vină cu mine ca să finalizăm procesul.

— Conner Lassiter?

Am dat din cap că da.

— Face voluntariat la adăpost.

Macy m-a privit pieziș.

— Ce e?

— Cred că îți place de Conner.

— Nu-mi place de el! Suntem doar prieteni!

— Te-ai înroșit! a chicotit Macy.

— M-a invitat la Balul de Toamnă, am zis de îndată ce am simțit că mi s-au mai răcorit obrajii. Mergem ca amici.

Să merg la bal cu Conner n-avea să fie la fel de romantic cum ar fi fost dacă aș fi mers cu Gregor, dar avea să fie distractiv, de asta puteam fi sigură. Nici nu trebuia să-mi fac griji că n-o să am despre ce să vorbesc cu Conner.

— Super! Ce vei purta?

— O rochie.

— Normal!

Macy m-a plesnit peste braț.

— Va trebui să te duci să te distrezi la cumpărături până când o găsești pe cea potrivită!

— Nu cred că o să fie distractiv, am zis.

— De ce? Totul îți vine atât de bine.

— Ba nu! Rochiile care sunt pe măsura mea sunt făcute pentru fete de zece ani.

— Asta nu-i adevărat!

Ușa din față s-a deschis și tata a pășit înăuntru cu părul ciufulit, de parcă uitase să se pieptene când plecase de acasă.

— Bună, tată! am strigat noi într-un glas.

S-a oprit și ne-a aruncat un zâmbet silit. Mi-a frânt inima. Arăta deprimat.

Macy ori nu înțelegea cum se simte, ori se prefăcea foarte convingător că nu înțelege.

— Keiko vrea să adopte un câine! A găsit unul la adăpostul pentru animale. Te rog, te rog, îl putem lua? Te rog frumos, tăticule!

Da, era o actriță fenomenală. Nu mai păruse atât de mică de ani buni. Tata s-a topit pe loc.

— Un câine?

Tata a afișat un zâmbet sincer.

— Sună grozav!

— Serios? am întrebat.

Oare putea fi atât de ușor?

— Tu și mama trebuie să veniți la un interviu mâine la adăpost.

— Nu avem nevoie de mama, a zis tata cu o voce aspră.

— De fapt, ambii părinți trebuie să fie prezenți, am spus încet.

Tata n-a răspuns. În schimb, a strâns din buze și a luat un teanc de reviste pe care eram destul de sigură că mama nu apucase să le citească. Când le-a dus afară la pubela de reciclare, mi-a stat inima în loc. Poate că urma să primesc cățelușul pe care mi-l doream, dar eram destul de sigură că asta nu va repara disputa dintre părinții mei.

Douăzeci și trei

M-am ascuns în camera mea pentru tot restul zilei, completând formularul de adopție și căutând informații pe internet despre bichoni frisé și despre cum să ai grijă de câini timizi. Mama nu s-a întors acasă decât mult după ora cinei, iar eu nu m-am obosit să ies din cameră ca să vorbesc cu ea.

Duminică, până să cobor la micul dejun, mama plecase deja la muncă, bineînțeles. Macy era la repetiții. Tata a intrat în bucătărie cu ziarul împăturit sub braț și și-a turnat o ceașcă de cafea. De obicei, el și mama citeau ziarul de duminică împreună.

— Vom merge la adăpostul de animale când se întoarce mama acasă după-masă, a zis el.

— Serios?

L-am îmbrățișat.

— Mulțumesc!

M-a mângâiat pe spate și s-a dus să citească ziarul. Dacă vorbiseră despre faptul că voiam un câine și hotărâseră când să meargă la adăpost, atunci cu siguranță că se împăcaseră. Încă eram supărată pe mama, dar voiam cățelușul. Eram bucuroasă că în sfârșit ținea și ea cont de ce se întâmpla la noi acasă.

Mi-am petrecut dimineața făcându-mi temele pe care le neglijasem, știind că nu voi mai fi în stare să mă ocup de nimic după ce voi aduce cățelușa acasă. Stăteam pe canapea și îmi verificam tema la matematică în clipa în care ușa s-a deschis și mama a pășit înăuntru.

— Hei, am spus.

Mamei i s-a tăiat respirația și și-a atins gâtul.

— Keiko! M-ai speriat. Ce faci?

— Locuiesc aici.

Cuvintele mi-au ieșit pe gură înainte să le pot opri.

Mama s-a descălțat și și-a dat jos eșarfa de pe umeri.

— Poate că am lipsit cam mult în ultimele săptămâni, dar încă sunt mama ta. Ai grijă ce ton folosești cu mine.

Vocea mamei trăda enervare. Nu eram obișnuită cu asta. Mi-am ținut gura, dar am urmat-o la bucătărie.

Mama stătea la blat și își aranja teancul de hârtii și dosare.

— Deci, ești gata să mergem la adăpost acum?

S-a oprit și m-a privit.

— Despre ce vorbești?

— Tata mi-a spus că pot adopta un câine.

— Mie nu mi-a zis nimic despre asta.

— Păi, plecăm curând.

Vocea mi s-a înăsprit. Halal atenție din partea ei. Dacă ar sta mai mult pe-acasă, ar ști ce se întâmplă.

— Nu s-a consultat nimeni cu mine în privința adopției, a zis mama.

Am tras aer în piept.

— Cum ai spus și tu, îmi dă mari bătăi de cap schimbarea majoră prin care trec. Chiar am nevoie de un câine, mamă. M-ar alina și m-ar distra și mi-ar

ține companie. O să am grijă de el. N-am nevoie de ajutorul tău. Și Macy e entuziasmată de idee.

Mama s-a încruntat.

— Nu că n-aș vrea să te ajut, dar nu cred că e o idee bună ca familia noastră să adopte un animal de companie acum.

— Dar ce mare scofală? Nu e de parcă stai prea mult pe-aici ca să observi ce se întâmplă!

Rostisem totul dintr-o suflare, înainte să-mi dau seama ce spun.

Fața mamei reflecta șocul pe care îl simțisem eu când mă răstisem la ea fără să vreau. A clătinat din cap o singură dată și apoi a urcat scările.

M-am prăbușit pe canapea. Un câine ar fi fost acolo pentru mine. Părinții și prietenii mei nu erau. Adică, eu și Jenna încă eram prietene, dar mă simțeam dată la o parte. Nici nu mă puteam gândi la Audrey fără să mi se facă rău. M-au copleșit anii de amintiri fericite — învățaserăm să mergem cu bicicleta împreună, ne împrumutaserăm una alteia romanele grafice care ne plăcuseră, făcuserăm prăjituri la mine acasă, ne distraserăm și plănuiserăm lucruri împreună. Acum aveam nevoie de cățelușul ăsta mai mult decât orice pe lume.

M-am ridicat când tata a coborât scările.

— Haide. Mergem la adăpost acum, a zis el.

— Unde e mama? am întrebat.

— Vine imediat.

Am simțit un amestec de ușurare și supărare când mama s-a așezat în tăcere pe scaunul din față. Tot drumul, nimeni n-a scos un cuvânt. Tăcerea era apăsătoare. Aș fi fost bucuroasă ca tata să dea drumul la radio și să mă oblige să-i ascult piesele retro ciudate.

Când am ajuns, am deschis portiera și am luat-o înaintea părinților mei.

Înăuntru, i-am spus recepționerei cum mă cheamă, iar ea ne-a condus într-o cameră mică cu birou. Singurul loc în care ne puteam așeza era o bancă mică. M-am înghesuit între mama și tata. Trebuia să-i fac să-și vorbească. Trebuia să părem o familie minunată, altfel cei de la adăpost nu ne-ar fi lăsat niciodată să adoptăm câinele.

— Mulțumesc că mi-ați dat voie să-mi iau un câine. Chiar apreciez asta, le-am zis.

— Mi se pare un semn bun că vrei să arăți asta, și anume că ești responsabilă, a spus tata.

Am deschis gura să-i spun cât de responsabilă voi fi, dar mama a răspuns în locul meu.

— Vrei să spui că eu nu sunt responsabilă?

Vai de mine.

— Tot ce vreau să spun e că sunt mândru de Keiko, a replicat tata cu încordare.

Nu, nu, nu! Eram destul de sigură că nu vom primi aprobarea dacă ne ciondăneam. Din fericire, părinții mei s-au oprit când s-a deschis ușa. O femeie blondă și solidă, îmbrăcată în pantaloni kaki și un tricou verde cu logoul adăpostului, a pășit înăuntru.

— Salut! Eu sunt Dinah.

S-a așezat de partea cealaltă a micului birou.

— Keiko?

Am ridicat mâna.

— Conner e unul dintre cei mai buni voluntari pe care-i avem. Te-a lăudat întruna.

Am simțit că mă îmbujorez.

— Aș vrea să mă uit peste cererea ta și să-ți pun câteva întrebări.

Mi-a tremurat mâna când i-am întins hârtia lui Dinah.

— Bun, bun, a spus în timp ce parcurgea ceea ce scrisesem. Vei lăsa câinele singur acasă pentru perioade lungi de timp?

Am privit-o pe mama.

— Mă întorc la programul meu de dinainte, a zis ea. Voi pleca de acasă după ce Keiko se duce la școală și mă pot întoarce acasă în pauza de masă.

Eram surprinsă că mama mă sprijinea. Am încercat să-i zâmbesc. Chiar am încercat. Însă ceva mă oprea.

— Vin de la școală în jur de ora trei, i-am zis lui Dinah. De obicei, mă duc în parc cu Conner ca să-l plimbăm pe câinele lui.

— Bun, bun.

Dinah s-a uitat la părinții mei.

— Credeți că vă permiteți, din punct de vedere financiar, un animal de companie?

Mi-am ținut respirația.

Amândoi părinții mei au dat din cap aprobator. Dinah a zâmbit, a apăsat butonul interfonului și a cerut să fie adusă cățelușa.

— Vă sugerez să o țineți în cușcă atunci când o lăsați singură, cel puțin la început, a zis ea. Asta o ajută să învețe când și unde să-și facă nevoile, deși persoana care a găsit-o spunea că pare să știe deja.

O fată a intrat în încăpere și mi-a pus cățelușa în brațe. CĂȚELUȘA MEA. Am ținut-o cu grijă, ca pe un bebeluș. Și-a lipit botul de gâtul meu și a dat din coadă.

— Cred că își amintește de mine, am spus, simțind cum îmi crește inima.

Mama s-a aplecat spre ea ca să o mângâie, dar cățelușa s-a făcut mică și a început să tremure.

— Ce are? a întrebat mama.

— Credem că acest câine a fost traumatizat, a zis Dinah. E extrem de timid.

— Așa deci, a spus mama și s-a îndreptat de spate. Asta va fi o problemă?

— Cățelușa n-are nimic, m-am grăbit să spun.

— N-ai prefera să alegi un câine prietenos? m-a întrebat mama.

I-am aruncat o privire disprețuitoare.

— Dar e prietenoasă! Mă iubește.

Am strâns cățelușa în brațe, lipind-o de mine.

Dinah părea nesigură.

M-am întors spre ea.

— Am făcut niște cercetări. Voi petrece mult timp cu ea și voi munci din greu ca să o fac să aibă încredere în mine și în ceilalți. N-o voi stresa și o voi învăța că acum e în siguranță. O voi ține într-un coș sau sub supraveghere tot timpul.

Dinah a dat aprobator din cap, zâmbind.

— Ți-ai făcut temele și nu mă îndoiesc că vei avea mare grijă de ea, dar trebuie să mă asigur că și familia ta e dispusă să o accepte ca parte din căminul vostru.

— Suntem dispuși, a zis tata.

Ce ușurată m-am simțit! Mama și tata au achitat taxele de adopție, iar eu am fost de acord să-mi ofer alocația și să trebăluiesc prin casă ca să plătesc pentru certificat și să acopăr cheltuielile suplimentare.

Ne-am întors la mașină. Îmi țineam noua prietenă dulce în poală. Cu toată tensiunea dintre părinții mei, aveam un zâmbet larg pe față.

— Yuki, a zis mama, în timp ce tata ieșea din parcare. Am avut un câine alb pe nume Yuki când eram mică.

N-am știut că mama avusese un câine.

— Yuki, am repetat, ca să aud cum sună.

Îmi plăcea, dar nu voiam s-o recunosc de față cu mama. Nu când eram supărată pe ea.

— Ce înseamnă?

— E cuvântul japonez pentru zăpadă.

Mâna mea s-a oprit pe capul cățelușei. Zăpadă. Era numele perfect. Am șoptit în urechea ei:

— Bună, Yuki.

Când am ajuns acasă, după ce am trecut repede și pe la magazinul de animale, tata s-a dus direct la bucătărie. Mama l-a urmat și l-a întrebat ce face.

— Pregătesc cina. Ceva ce tu nu mai faci și la care nu mai participi.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

Am rămas nemișcată în sufragerie, cu Yuki în brațe.

— Înseamnă că nu ești niciodată acasă. În ultima vreme, trebuie să mă ocup eu de toate. Mă simt de parcă nici n-ai mai face parte din familie!

Vocea tatei devenea din ce în ce mai stridentă.

M-am retras în camera mea ca să o protejez pe Yuki de țipete. M-am așezat pe pat cu ea în poală. Mi-a sunat telefonul și m-am grăbit să răspund, fericită că ceva mă distrăgea de la cearta părinților mei.

— Am auzit că ești mândra posesoare a unui bichon frisé, a zis Conner.

Am zâmbit.

— Chiar sunt!

— I-ai dat deja un nume?

— Yuki. Înseamnă zăpadă în japoneză, am zis.

— Hmm. Ai o pasiune pentru zăpadă? m-a întrebat Conner.

— Ce vrei să spui?

Eram surprinsă că observase asta.

— Ai întrebat de zăpadă acasă la Doug.

— Da.

— Deci este ceva special legat de zăpadă?

M-am ghemuit pe pat. Yuki s-a așezat la pieptul meu. Puteam să-i simt inimioara mică bătând alături de a mea.

— Bunicul a locuit cu noi un an, înainte să moară, am spus.

Am făcut o pauză. Nu mai vorbisem cu nimeni despre bunicul și despre cât de greu mi-a fost să-l am în preajmă când s-a mutat cu noi. Nici măcar cu Audrey.

— În mare parte din timp, era ursuz și nu prea vorbea, am continuat, mângâind-o pe cap pe Yuki. Dar, odată, mi-a spus o poveste despre cât de mult iubea bunica zăpada.

Amintirea era atât de vie de parcă totul se întâmplase cu o zi în urmă.

Ne plimbam de-a lungul pistei de biciclete. Era un lucru rar ca bunicul să iasă din casă, dar în după-amiaza aceea mă invitase la o plimbare. La începutul

șederii sale, încă nu bea atât de mult.

— Bunica ta iubea zăpada, mi-a povestit el. Odată, de Crăciun, i-am făcut o surpriză cu o excursie în Vermont. Am stat într-o casă închiriată din Montpelier. Un orășel drăguț în care putea să hoinărească prin magazine. Îi plăcea atât de mult să fie îmbrăcată gros și să se plimbe prin ger. Era roșie în obraji și ochii îi străluceau. Ninsese cu o seară înainte și totul arăta ca o pictură când ne uitam pe geam. Bunica ta s-a înfofolit înainte să-și bea cafeaua. Nu s-a schimbat de pijamale. Și-a luat o geacă groasă, o căciulă de lână, un fular lung și o pereche de ghete. Își uitase mănușile acasă și nu apucase să-și cumpere altele, așa că le-a luat pe ale mele. A tropăit prin bucătărie, apoi a deschis larg ușa din spate. Aerul proaspăt și rece a pătruns înăuntru, răcorind casa aceea mică. Bunica ta a ieșit pe veranda din spate, ținându-se de balustradă de teamă să nu fie gheață pe jos. Dar nu era. Era doar zăpadă. Zăpada perfectă.

Bunicul s-a întors spre mine.

— Știi că sunt diferite tipuri de zăpadă? Uneori e umedă și grea, aceea e bună pentru bulgări și oameni de zăpadă. Alteori, dacă e foarte frig, se transformă mai degrabă în gheață. Dar zăpada din dimineața aceea…

Bunicul s-a răsucit din nou cu fața la ocean și ochii lui păreau să privească foarte departe.

— Zăpada aceea era perfectă. Ușoară și pufoasă, cu cel mai subțire strat de gheață deasupra, cât să scârțâie când pășești. Am urmat-o pe bunica ta când a ieșit pe ușă ca să o privesc. Mergea prin pudra proaspătă. Nu era nicio urmă. Ea era prima care călca pe acolo. Încă nu erau mașini sau oameni. Nu se auzea niciun animal. Nicio adiere nu trecea printre ramurile goale. Și acolo era bunica ta, înfofolită de arăta ca un urs, coborând încetișor scările. Scârț, scârț, scârț. Când a ajuns în mijlocul curții, s-a întors spre mine.

Bunicul a tăcut mult timp. Eu am rămas nemișcată.

— O, Keiko, era atât de frumoasă. Ochii ei străluceau și zâmbea din toată inima.

Îmi era teamă că bunicul se va întrista amintindu-și de bunica, dar când am tras cu ochiul la chipul lui, am văzut că zâmbea.

— Și apoi, bunica ta a căzut pe spate cu brațele întinse. În prima clipă, am crezut că a alunecat, dar a început să dea din mâini și din picioare ca să facă un înger de zăpadă.

Bunicul a râs.

— Ca un copil, făcea un înger de zăpadă și râdea și iar râdea.

Bunicul a rămas iar pe gânduri. După aceea, și-a pus mâinile pe brațul meu.

— Keiko, promite-mi că atunci când vei vedea zăpadă, te vei gândi la bunica ta. Știu că nu ți-o amintești și îmi pare rău că n-ai apucat s-o cunoști cu adevărat. Era specială din toate punctele de vedere. M-a făcut un om mai bun. Bunica ta e în fiecare fulg de nea, în fiecare cristal de gheață. Bunica ta este zăpada.

— Îți promit, bunicule, i-am răspuns, dar nu eram sigură că mă auzise.

Amintirea a dispărut ca la finalul unui film. Mi-am frecat ochii cu degetele.

— Uau, a șoptit Conner. E o amintire superbă cu bunicii tăi.

Am tăcut amândoi câteva clipe. Era o tăcere plăcută. Nu o mai mângâiam pe Yuki, iar ea mi-a împins ușor mâna, făcându-mă să zâmbesc și trezindu-mă din visare.

— De aceea iubesc zăpada, am zis. Sau de aceea aș iubi zăpada dacă aș apuca să o văd vreodată. E o amintire drăguță cu bunicul și, chiar dacă nu mi-o amintesc pe bunica, cred că zăpada m-ar face să mă simt mai apropiată de ea, știi?

— Da, înțeleg.

— Mulțumesc că m-ai ascultat.

Nu-mi aminteam să fi vorbit atât de mult cu Conner vreodată.

— Oricând, a zis el. Hei, după meciul nostru din parc de mâine, am putea să scoatem câinii la plimbare. Sună bine?

Am zâmbit.

— Sună bine.

Am închis telefonul și, pentru prima dată de multă vreme încoace, am simțit că totul se va rezolva.

Douăzeci și patru

Tata a claxonat nerăbdător, ceea ce nu-i stătea în fire, pentru că era nepoliticos față de vecini să facă zgomot dimineața devreme.

— Dacă vrei să te ducă cu mașina, a zis mama, grăbește-te.

Am mai îmbrățișat-o o dată pe Yuki. Dormise cu mine toată noaptea și nu voiam să o las singură.

— Keiko, am mai avut grijă de câini. Îți promit că voi face tot ce mi-ai scris.

Mama a fluturat prin aer cele două pagini de notițe pe care le scrisesem.

— O voi scoate la plimbare chiar înainte să plec, la opt și jumătate. Și voi veni înapoi la prânz ca să o mai plimb o dată.

— Ești sigură? am întrebat. Adică, nu vei fi ocupată?

Mama a mângâiat-o pe Yuki, care i-a dat voie s-o atingă. Deja se obișnuia cu familia noastră.

— Am terminat cu propunerea de finanțare, dacă la asta te referi. M-am întors la programul normal.

Am făcut un schimb de priviri. Bine. Puteam să o cred că va avea grijă de Yuki, dar asta nu însemna că o iertam.

Tata a claxonat din nou.

— Du-te, a zis mama.

Am sărutat-o pe Yuki de rămas-bun și i-am dat-o mamei fără să-i mai spun

nimic.

***

La școală, Jenna s-a uitat la poza lui Yuki de pe telefonul meu.

— E adorabilă! Ești așa de norocoasă!

Domnul Jay a intrat în clasă, ducând în echilibru cafeaua lui neagră de toate zilele pe un teanc de cărți.

— Vrei să stăm împreună după școală? a șoptit Jenna. Redacția ziarului nu se întâlnește astăzi.

Am dat energic din cap, încântată de propunerea ei.

Când am ajuns la sala de literatură, Audrey nu era acolo. Locul ei a rămas gol toată ora. Mă neliniștea să nu știu unde e. Am mâncat două pătrățele de ciocolată în pauză, dar pentru prima dată de foarte multă vreme încoace, nu m-au făcut să mă simt mai bine.

La prânz, băieții m-au suportat și s-au uitat la fiecare dintre cele cincizeci și opt de poze cu Yuki.

— Jenna vine la mine după ore ca să o cunoască pe Yuki, i-am spus lui Conner.

— Tare!

A zâmbit.

— Mai mergem la plimbare sau vrei să o lăsăm pe altă dată?

— Nu, Yuki trebuie scoasă la plimbare. Vino la mine pe la patru. Ce zici?

— Perfect!

— Stai, a spus Doug. Fără baschet?

— Scuze, i-am răspuns. Va trebui să jucați fără mine.

— Dar miercuri? a întrebat Teddy. Vii să joci miercuri? A fost mișto să jucăm doi la doi.

— O să fiu acolo miercuri, am promis.

Ziua a decurs foarte bine până la ora de matematică.

— Arăți fericită, mi-a spus Gregor când m-am așezat în fața lui.

— Chiar sunt, i-am zis.

— Ne lipsești la prânz.

M-am întors spre el și am ridicat din sprâncene.

— Vă lipsesc? Serios?

— Păi, OK, poate că îmi lipsești.

Inima a început să-mi bată nebunește. M-am întors cu spatele ca să-mi scot din rucsac notițele la matematică. Am pipăit interiorul cutiei cu bomboane de ciocolată, dar era goală. Uitasem să-mi cumpăr alta pentru că fusesem ocupată să joc baschet cu băieții și să am grijă de Yuki.

Gregor m-a bătut pe braț.

— Ai vrea să luăm prânzul împreună mâine?

— Poftim?

— Prânzul? Tu și cu mine?

— Dar cum rămâne cu Audrey?

— Credeam că sunteți certate, a zis el.

De ce părea amuzat? Toată zăpăceala stupidă pe care o simțeam a dispărut.

— Tu vrei să spui că ai lua prânzul cu mine și nu cu Audrey?

— Da.

Gregor a râs.

— Ai probleme cu limba engleză?

L-am privit cu dispreț.

— Sugerezi că nu înțeleg ce spui pentru că sunt asiatică?

— Las-o baltă, a zis. Nu te purta așa ciudat. Încercam doar să fiu prietenos.

Pentru prima dată, am fost recunoscătoare când Nicole și Kimmie și-au făcut apariția și au tăbărât pe Gregor, care a uitat complet de mine. M-am simțit ușurată. De ce nu eram entuziasmată că mă rugase să iau prânzul cu el?

Gândul acela mi-a rămas undeva în stomac toată ziua, ca o bucată expirată de ciocolată.

***

I-am povestit Jennei despre invitația lui Gregor în timp ce mergeam la mine acasă.

— Ce crezi că înseamnă? am întrebat-o.

— Poate că Gregor și Audrey s-au despărțit?

— Și apoi m-a chemat pe mine la prânz? E aiurea.

Jenna a dat din umeri.

— Poate că nici măcar nu sunt împreună?

— Dar a invitat-o la bal.

— Asta nu înseamnă neapărat că sunt iubiți.

Corect. Ca mine și Conner.

— Poate că Gregor te place? a zis Jenna.

Apoi a râs și a făcut o față amuzată.

— OK, deci presupun că ție nu-ți mai place de el?

— Nu știu. Cred că nu.

Yuki a lătrat imediat ce am intrat pe ușă. M-am grăbit spre bucătărie, unde o lăsasem închisă în cușcă. Scâncea și dădea nerăbdătoare din coadă.

Am deschis ușița de la cușcă și Yuki a țâșnit afară, sărind pe picioarele mele. Am luat-o în brațe și am râs când m-a lins pe față.

— E drăguță, a zis Jenna.

Yuki s-a întors spre Jenna cu urechile date pe spate și s-a lipit de mine. Tremura. O avertizasem pe Jenna că Yuki era timidă. Jenna s-a așezat și eu am luat loc lângă ea, liniștind-o pe Yuki.

— Când vine Conner? m-a întrebat prietena mea.

— După meci, deci probabil într-o oră.

— E drăguț că stai cu Conner, a zis ea. Dar poți să stai oricând și cu mine și Elliot.

— Mulțumesc.

Era așa de ciudat că noi trei ne petreceam timpul liber separat.

Am tăcut amândouă. Yuki s-a strecurat printre brațele mele și și-a întins gâtul ca să o miroasă pe Jenna, care a rămas nemișcată.

— Bravo, Yuki, i-am zis ca să o încurajez.

Yuki a rămas la mine în poală, dar a pus o lăbuță pe genunchiul Jennei. Prietena mea i-a întins mâna și Yuki a mirosit-o. A dat din coadă când Jenna a început să o mângâie încetișor sub bărbie, atentă să n-o atingă pe cap. Ne-am zâmbit una alteia.

— Hei, am zis. Poate că ar trebui să vedem ce mai face Audrey, știi? N-a fost la școală, iar Gregor flirta cu Nicole și Kimmie. Nu că ar fi o mare diferență față de cum se comporta înainte, dar dacă Audrey și Gregor sunt împreună, lui n-ar trebui să-i pese mai puțin de alte fete? Stai, de ce mă privești așa?

— Nu pot să cred că te îngrijorezi din cauza lui Audrey după tot ce a făcut!

Jenna o mângâia pe Yuki pe blăniță.

— Cum rămâne cu ce spunea Audrey cum că n-ar trebui să pui un băiat înaintea prietenelor? Nu asta a făcut acum?

— Ea consideră că eu am făcut-o prima.

— Ce vrei să spui?

— S-a supărat când a aflat că am ieșit cu Conner o dată, după ore. Atunci a început totul.

— Ai lăsat-o de izbeliște ca să stai cu el?

— Nu. Era ocupată cu chestiile pentru comitetul Balului de Toamnă. Conner m-a invitat să mă uit la un meci de baschet în care juca el.

— Și atunci, cum ai pus un băiat înaintea ei?

— Știam că-l urăște pe Conner.

Jenna a clătinat din cap.

— Ceea ce spui nu are niciun sens. Te auzi? Chiar crezi toate lucrurile alea sau găsești, ca de obicei, scuze ca să eviți conflictul?

Am dat din umeri.

— Cred că ești în stadiul de negare, a zis Jenna. Dar cel puțin intențiile tale sunt bune. Oricum, decizia lui Audrey de a ieși cu Gregor a fost cât se poate de greșită.

— Nu-mi mai pasă de toate astea acum, am zis. Îmi doresc doar ca noi să putem fi din nou prietene. Tu nu?

— Nu știu.

— Jenna!

— Vorbesc serios. E mult prea dramatică și mi-a dovedit ce fel de prietenă este. Nu mi-e dor de ea.

Vorbele ei mi-au frânt inima.

— Păi, mie îmi e. Ea are nevoie de noi. Audrey ne-a fost mereu alături.

Jenna n-a spus nimic.

— A fost acolo pentru tine când părinții tăi au divorțat. Se asigura întotdeauna că are înghețată de vanilie cu caramel pentru tine în congelator. Nu te-a forțat să vorbești despre nimic.

Jenna a aprobat din cap.

— A fost fericită când am devenit trioul de azi.

— Nu, tu ai fost fericită, a zis Jenna. Ei nu i-a convenit că am apărut și eu în peisaj.

— I-a luat o vreme să se obișnuiască, dar până la urmă a fost bine.

Jenna a încuviințat.

— Și îi pasă de mine. Gen, în clasa a patra m-a ajutat să lucrez cu Conner la proiectul pentru târgul de științe pentru că știa că mă interesează același subiect ca și pe el.

— Ți-ai găsit să alegi un exemplu de când eram mici?

— Nu. Tot ce încerc să spun e că m-a încurajat și m-a susținut.

— Bine. De obicei, totul e despre ea. Dacă faci cum vrea ea, te susține. Dacă nu, cum ai făcut tu când te-ai împrietenit cu Conner, se supără.

— Jenna, nu e așa rea.

— Ai dreptate, nu e. E isteață și amuzantă și e interesant să fii în preajma ei. Dar nu e o prietenă bună. Nu acum.

Jenna s-a ridicat în picioare și s-a întins.

— De ce trebuie să fii întotdeauna tu cea care se sacrifică? De ce nu poți să faci ce ai chef, de exemplu?

M-am posomorât.

— Asta fac acum. Vreau să mă împac cu Audrey.

— Nu te voi opri dacă vrei să fii prietenă cu ea, Keiko. Dar eu nu cred că mai pot fi prietenă cu ea.

M-a mâhnit foarte tare concluzia asta.

— Dar dacă și-ar cere scuze? am întrebat, făcând o ultimă încercare.

Jenna a pufnit.

— De parcă asta s-ar putea întâmpla vreodată.

— Dar dacă ar face-o?

— Dacă ar face-o și ar vorbi serios, poate.

Era de ajuns pentru mine. Știam că Jenna îmi vrea binele. Nu se înșela în totalitate în privința lui Audrey. În schimb, eu nu eram gata să renunț la prietenia mea cu ea.

Și eram sigură că nu voi fi gata niciodată.

Douăzeci și cinci

În seara aceea, în timp ce stăteam în camera mea, am auzit un ciocănit și Macy și-a vârât capul pe ușă.

— Mama vrea să coborâm. Acum.

Nu părea prea optimistă.

Am urmat-o în bucătărie. Aveam o presimțire că nu ne aștepta nimic bun.

Mama și tata stăteau deja la masă. Tata avea o expresie neutră, iar limbajul corpului său nu trăda nimic. Macy s-a așezat la locul ei și și-a încrucișat mâinile la piept.

M-am așezat și eu. Ar fi făcut bine să nu ne țină Discursul despre Divorț acum. Furia mocnea în mine. O priveam cu răutate pe mama, provocând-o să spună ceva stupid.

— Așa, a zis mama, odihnindu-și brațele pe masă. A trecut prea mult timp de când am stat la masă ca o familie ultima oară.

Ia te uită.

— Și asta cu siguranță că n-a fost din vina noastră, am spus.

— Deci toată lumea e supărată pe mine? a întrebat mama, cu umerii lăsați. Pentru că am fost ocupată cu munca?

— Nu, am zis. Nu suntem supărați pentru că muncești. Suntem supărați pentru că nu ești niciodată acasă!

— E același lucru, a zis mama. Am fost ocupată cu munca. Am vorbit despre

asta atunci când am acceptat avansarea. Însemna să lucrez toată ziua. Și redactarea propunerii de finanțare, despre care v-am spus că înseamnă ore suplimentare, era o chestie temporară.

— Ai luat cina în oraș în fiecare seară. Te duci la bar după program. Mergi la spa! Muncești, dar când ai puțin timp liber, nu-l petreci cu noi!

Vocea mea devenea din ce în ce mai stridentă cu fiecare cuvânt. Mă simțeam de parcă o gheară mă strângea pe dinăuntru.

— Înțeleg, a zis mama. N-am vrut să vă fac să simțiți că nu-mi doream să fiu acasă. N-am mai compus niciodată o propunere de finanțare. A trebuit să învăț foarte multe lucruri într-o perioadă scurtă. Din fericire, doamna Kitamura, care are experiență în domeniu, m-a învățat în timpul ei liber. De cele mai multe ori, ne întâlneam la cină, pentru că atunci eram libere amândouă. Aseară, am mers la bar ca să sărbătorim. Și o duc la spa ca să-i mulțumesc că m-a ajutat.

— Ai fi putut să spui ceva, a zis tata cu blândețe. Ai fi putut să ne povestești ce faci.

Mama a dat din cap aprobator.

— Așa ar fi trebuit. Eram foarte stresată și nu gândeam limpede. Îmi pare rău.

— Ne-a fost dor de tine, a spus tata.

— Și mie mi-a fost dor de voi. Îmi pare rău că v-am făcut să credeți că nu-mi pasă de voi. Eram îngrijorată că n-am să pot să-mi îndeplinesc cu succes noile sarcini. Cred că asta îmi consuma toată energia.

Ne-a privit pe fiecare în parte.

— Vă iubesc pe toți. Îmi iubesc munca. Asta înseamnă că vor fi dăți în care nu voi fi acasă atât de des cât mi-ar plăcea. Dar nu înseamnă că nu-mi pasă de voi.

Tata a întins mâna spre ea.

— Și noi te iubim.

Mama și-a întins brațele spre mijlocul mesei. Tata a continuat să o țină strâns de mână. Mi-am lăsat mâinile să alunece înainte și mama le-a prins cu cealaltă mână. Ne-am uitat cu toții la Macy. I-am dat un șut pe sub masă și ea și-a întins încet o mână și a pus-o peste ale noastre.

***

În seara aceea, am pregătit cina împreună, toți patru. Mama și tata au stat de vorbă și au râs. Yuki se furișa printre picioarele noastre, sperând să prindă bucățile de morcov pentru salată care căzuseră. Macy a zâmbit pentru prima dată de la începutul serii.

Când mâncarea a fost gata, Macy s-a dus să o scoată pe Yuki afară, în timp ce tata vorbea la telefon în sufragerie. Eu am început să pun masa, iar mama a venit lângă mine și s-a apucat să aranjeze tacâmurile. Când am terminat, a tras un scaun și mi-a făcut semn să mă așez. Apoi mi s-a alăturat.

— Îmi pare rău, Keiko, a zis ea.

— Da, știu. Ai spus asta deja.

Nu știam de ce vocea mea era atât de aspră. Chiar eram fericită că totul era din nou ca înainte.

— Nu, atunci mi-am cerut scuze de la întreaga familie. Acum îmi cer scuze de la tine.

— Ce vrei să spui?

— Întotdeauna ai fost atât de săritoare și de serioasă, încât uneori uit că încă ești un copil.

Mi-a privit fața și a zâmbit.

— OK, nu un copil, dar nici chiar un adult. Cred că eu și tatăl tău ne bazăm prea mult pe faptul că tu vei avea grijă de tot. Uneori uităm că ai nevoie de noi.

— Odată v-am auzit pe tine și pe tata cum spuneați că nu trebuie niciodată să vă faceți griji în privința mea și că făceam o treabă bună când aveam grijă de Macy.

— Ne-ai auzit? Când?

— Când locuia bunicul cu noi.

Mama a dat din cap, cu o expresie înțelegătoare.

— Au fost vremuri grele. Am văzut cât de frumos te purtai cu bunicul și cu Macy. În schimb, noi ar fi trebuit să ne străduim mai mult să te protejăm. Nu erai suficient de mare pentru genul acela de responsabilitate, mai ales când bunicul a început să bea.

— Nu era periculos, am zis.

— Nu. Doar foarte trist și foarte furios că bunica murise.

Mama m-a strâns de mână.

— Am greșit când am presupus că nu mai ai nevoie să am grijă de tine, Keiko. Sunt aici pentru tine, și sunt aici pentru familie. La fel și tatăl tău. Tu du-te și distrează-te, fii copil.

Am ridicat din sprâncene spre ea.

— Scuze, fii aproape-adolescentă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să-ți spun să nu-ți mai faci griji, oprește-te din a încerca să ai grijă de toți și toate. Asta e treaba mea. Vreau să știi că poți conta pe mine. Îmi

pare rău că n-am fost aici pentru tine și sora ta. Noi nu suntem responsabilitatea ta. Tu ești responsabilă doar pentru tine însăți.

Mama și-a apropiat capul de fața mea.

— Știu că treci printr-o perioadă dificilă cu prietenele tale. Sunt aici dacă ai nevoie să vorbești despre asta, OK?

— OK.

Macy s-a întors în casă râzând, în timp ce Yuki își freca botul de ea. Tata a revenit în bucătărie și și-a pus telefonul în buzunar.

— Dar tu și tata? am întrebat. Sunteți bine?

— Bineînțeles că suntem bine. Ne iubim. Câteodată nu suntem de acord sau ne certăm, dar ne cerem scuze, găsim o soluție și ne iertăm unul pe altul. Tu mă ierți?

— Te iert.

M-am aplecat spre mama și am strâns-o în brațe.

Cât am stat la masă, toți patru și Yuki, care aștepta răbdătoare lângă mine, m-am gândit la ce îmi spusese mama. Se certaseră. Își ceruseră scuze. Totul era în regulă acum.

Am simțit un firicel de speranță și dintr-odată am știut că pot să mă împac cu Audrey.

Douăzeci și șase

A doua zi, m-am dus la literatură cât de repede am putut. Locul lui Audrey era gol. Tot ce spusese mama aseară îmi răsuna în minte. Oamenii care se iubesc pot să nu fie de acord și să se certe, dar până la urmă, se iartă și se împacă. Acum că știam că iertarea era posibilă, voiam să nu-mi mai pese de cearta noastră și să fim iarăși cele mai bune prietene. Totul era o mare neînțelegere. Ne răniserăm și ne criticaserăm aspru una pe alta. Puteam recunoaște că am greșit și puteam să fim din nou prietene. Eu fusesem mereu pregătită să o iert pe Audrey, dar cred că îmi era teamă că ea nu mă va ierta pentru că mă împrietenisem cu Conner. Dar asta era o prostie, nu-i așa? Prietenia noastră era mult mai importantă decât orice altceva.

Colegii mei au început să apară, în timp ce eu stăteam cu ochii pe ușă, așteptând-o pe Audrey.

N-a apărut. Locul ei a rămas gol toată ora. Când a sunat clopoțelul, am întrebat-o pe doamna McQueen dacă știe unde este.

— Și-a mutat literatura în ultima oră, a zis ea.

Întotdeauna am crezut că doar relațiile romantice îți pot frânge inima. Așa era în filme. Nu te avertizează nimeni că și un prieten bun îți poate frânge inima.

***

Am fost tristă toată pauza de masă.

— Ce-i cu tine? m-a întrebat Conner în timp ce eu mă uitam în gol.

— Audrey s-a transferat de la singura oră pe care o aveam împreună.

Conner s-a întins spre punga mea și a mâncat câteva chipsuri. Cu o zi în urmă, începuserăm să împărțim prânzul. Îmi plăcea. Nu-mi mai cumpăram mâncare de la cantină. Dacă nu puteam mânca cu Audrey și Jenna, părea o pierdere de timp. Acum îmi aduceam pachet de acasă.

— Urăsc să mă cert cu ea, am zis.

— V-ați certat pentru că iese cu tipul ăla, Whitman?

N-am răspuns și Conner s-a încruntat.

— Jucăm baschet azi? am întrebat.

— Azi jucăm trei contra trei, a zis Conner.

— A, da, am uitat.

— Vii și tu? m-a întrebat Teddy.

— Sigur, am spus. O s-o aduc pe Yuki. Vrei să-l iau și pe Lumpy?

Privirea lui Conner s-a luminat.

— Ar fi grozav! Nu apuc niciodată să-l iau și pe el la meciul ăsta. Să nu întârzii prea mult, totuși.

— Da, nu vrei să ratezi pasele noastre senzaționale, a comentat Doug.

Am râs, dar nu eram deloc veselă. Mai ales când am ajuns la ora de matematică și Gregor mi-a zâmbit.

— Hei. Mișto tricou, a zis.

M-am uitat în jos la tricoul meu mov, lălâu. OK. Era sarcastic?

— Ăă, mulțumesc?

A râs.

— Ești atât de sensibilă. Relaxează-te, Carter.

Nicole și Kimmie au intrat în clasă. Gregor le-a făcut cu mâna, dar a continuat să fie atent la mine. Nicole m-a privit cu ură când s-a așezat. I-a șoptit ceva lui Kimmie și amândouă s-au uitat la mine cu dispreț.

— Ce faci după ore? m-a întrebat Gregor.

— Mă duc la meciul de baschet al lui Conner, am zis.

— Conner? Fratele idiot al lui Audrey?

— Nu-i chiar așa rău, am spus.

— O, Conner Lassiter? a făcut Kimmie, întrerupându-ne. Arată trăsnet!

— Sută la sută de acord, a zis Nicole.

Am ridicat din sprâncene spre ele. Vorbeau serios? Sau pur și simplu încercau să-i atragă atenția lui Gregor? Oricum ar fi fost, nu-mi plăcea. Ar fi trebuit să-și vadă de treaba lor.

Îmi doream ca domnul Fordiani să vină mai repede la oră. De obicei, era aici înaintea tuturor. Mi se părea ciudat că în urmă cu câteva săptămâni aș fi fost încântată să vorbesc cu Gregor.

— Ai putea să fii cu un băiat mult mai bun decât fraierul ăla, mi-a spus Gregor fără să le bage în seamă pe fete.

N-avea niciun drept să vorbească așa despre Conner. Nici nu-l cunoștea! În timp ce mă chinuiam să găsesc ceva de spus, un bărbat tânăr cu părul negru a intrat în clasă și a scris un exercițiu pe tablă. S-a prezentat ca domnul Mann, ceea ce a provocat câteva chicoteli, apoi s-a așezat la catedră cu căști în urechi. Asta ne-a dat un răgaz de câteva secunde. Am început să rezolvăm exercițiul pentru că știam că domnul Fordiani se va întoarce și că vor fi

consecințe.

Un bilet a aterizat pe pupitrul meu.

Lasă-l baltă pe Conner

și stai cu mine – G

Ce punea Gregor la cale? Am băgat bilețelul în rucsac, refuzând să răspund.

Îmi doream ca domnul Mann să-și facă treaba și să predea o lecție sau măcar să fie atent la clasă. Toată lumea începuse să se foiască. Dar domnul Mann era complet captivat de ceea ce asculta.

Gregor m-a bătut pe umăr. M-am întors spre el și am oftat.

— N-am apucat să ne cunoaștem, a zis.

Asta era adevărat. Nu ne cunoșteam. De ce îmi plăcuse de el vreodată? Încă avea niște ochi superbi și un zâmbet care te topea, dar nu mai simțeam nimic pentru el.

Gregor s-a aplecat și mi-a dat o șuviță de păr de pe față. M-am tras înapoi de parcă m-a ars.

A râs.

— Nu te panica atâta. De ce te emoționez atât de tare?

— Nu mă emoționezi.

— Ești drăguță când faci fața aia.

Cum putea Gregor să flirteze cu mine dacă era cu Audrey? Până și Audrey merita mai mult de atât.

Pentru prima dată, clopoțelul mi-a fost prieten și m-a salvat de conversația cu Gregor. Mi-am luat manualul și rucsacul și am plecat din clasă înainte ca el să mai poată să-mi spună ceva.

Din nefericire, Nicole m-a ajuns din urmă.

— Păcat de prietena ta și Gregor, a zis ea.

— Despre ce vorbești? am întrebat-o în timp ce Kimmie m-a flancat de partea

cealaltă.

— S-a despărțit de ea, a spus Kimmie.

S-au oprit din mers, știind că acum îmi captaseră atenția.

Ajunseserăm lângă cișmea.

— Gregor m-a invitat la Balul de Toamnă, a zis Nicole zâmbind. Și am zis da, desigur.

— Ca să nu mai spun că, pentru o vreme, nici nu s-a mai văzut cu noi la sfârșitul pauzei de prânz, a adăugat Kimmie. Dar acum stăm împreună toată pauza.

Și-au zâmbit una alteia și s-au îndepărtat agale de mine.

M-au trecut frisoanele. Gregor o părăsise pe Audrey. Unde fusese ea în pauza de prânz? Probabil că era singură și avea inima frântă.

În ciuda a tot ce se întâmplase — felul în care mă evitase și-l sedusese pe Gregor —, încă îmi păsa de ea. De când mă știam, fusese prietena mea cea mai bună. Asta ar fi trebuit să conteze. Și, după cum spusese mama, oamenii care se iubesc pot să se certe și să se împace. Nu voiam să mai aștept. Dar mai întâi trebuia să clarific lucrurile cu Gregor.

Douăzeci și șapte

În timp ce mă grăbeam să ajung la sport, i-am scris lui Audrey un mesaj lung. I-am spus că auzisem veștile rele și că îmi părea foarte rău în privința relației ei cu Gregor. Am rugat-o să treacă pe la mine după ore ca să putem vorbi. Nu știam dacă va veni, dar știam că e rănită. Avea nevoie de prietena ei cea mai bună, iar eu urma să fiu acolo pentru ea.

După ora de sport, am prins-o pe Jenna în vestiar și i-am povestit ce se întâmplase.

— Păi, e groaznic, a zis ea în timp ce își închidea dulapul.

— Mă duc să-l găsesc pe Gregor, am spus.

— Și ce-o să-i faci?

— N-ar trebui să scape basma curată după ce s-a purtat așa cu Audrey!

— Vin cu tine, a zis ea.

— Serios?

— Da, serios.

— De ce faci asta? am întrebat-o în timp ce traversam pista de alergare spre clădirea principală. Credeam că o urăști pe Audrey.

— Ură e un cuvânt dur, a zis Jenna. Nu-mi place cum s-a purtat, dar asta nu înseamnă că merită să fie umilită. În plus, te susțin.

— Mulțumesc, am zis.

— Dar tu? a întrebat Jenna. Tu de ce faci asta?

— Știu că tu crezi că sunt prea iertătoare și că nu lupt pentru ceea ce îmi doresc, dar asta e ceea ce îmi doresc. Îmi doresc să fiu prietenă cu tine și cu Audrey. Și îi voi ține piept lui Gregor pentru că a rănit-o.

— E un început, a zis Jenna. Îmi place să te văd plină de înflăcărare.

Mi-am dat ochii peste cap, ceea ce a făcut-o să râdă.

— Uită-te acolo, a zis.

Un grup mic se adunase lângă poarta laterală, toate fete, cu excepția unei fețe familiare în centru. Am pornit hotărâtă într-acolo, fără să știu dacă Jenna rămăsese în spatele meu sau nu. Mi-am croit drum cu greutate până când am ajuns în fața lui Gregor. A rânjit spre mine.

— E loc pentru toată lumea. Nu trebuie să te împingi, Keiko.

Vocea lui, la auzul căreia mă topeam, suna acum strident.

— Asta e cealaltă prietenă a ta?

Jenna ținuse pasul și se strecurase lângă mine cu o expresie impasibilă.

— Ești meschin, Gregor Whitman, am zis, continuând să merg înainte ca să-l fac să se lipească de gard.

Grupul de admiratoare s-a retras, dar fetele n-au plecat. Fața mea era la doar câțiva centimetri de fața lui Gregor. A zâmbit. De ce zâmbea? Apoi i-am simțit mâinile pe șolduri. Trupurile noastre aproape că se atingeau. Mi s-a tăiat răsuflarea și am încercat să mă retrag, dar mâinile lui mă țineau pe loc.

— Dă-mi drumul, am mârâit.

— Tu ești cea care s-a lipit de mine.

Mi-a dat drumul și s-a dat înapoi. M-am întors ca să mă asigur că Jenna încă era acolo. Era. Conner, Doug și Teddy au trecut pe lângă noi. M-am gândit

să-i chem ca întăriri, dar Gregor s-a răstit la mine:

— Ce vrei, Keiko?

— Ești un bădăran egoist!

A râs.

— OK.

— De ce râzi? Ai tratat-o pe Audrey ca pe un gunoi când ea n-a făcut decât să fie drăguță cu tine.

Doar bănuiam că așa fusese, pentru că eu nu-i văzusem împreună.

— Aaa, Keiko, faci pe eroina. Bravo.

— Nu e amuzant.

— Te rog. Tu și Audrey semănați. Sunteți două fetițe care nu sunt pregătite pentru relații adevărate. Maturizează-te.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

— Înseamnă că eu nu i-am promis nimic lui Audrey. Ea s-a agățat de mine și a devenit posesivă.

— Așa că i-ai dat papucii?

— Știi ce, să te săruți cu cineva nu înseamnă că îți iei un angajament. Îmi pare rău că ea așa a crezut. În plus, a zis, arătând spre micul grup de fete din fața mea, viața e scurtă. De ce să mă leg la cap?

Inima îmi bătea nebunește. O sărutase pe Audrey.

— Ești sigură că asta nu e despre altceva? m-a întrebat.

— Cum ar fi?

— Faptul că mă placi?

A făcut un pas în față, iar eu un pas în spate; a fost cât pe ce să mă împiedic de Jenna.

— Știu că mă placi, Keiko.

Eram un pachet de nervi. Gândurile mi se învălmășeau în cap.

— Adorabil, a zis el. Dar deși cred că ești drăguță, nu ești pregătită pentru mine.

L-am privit nedumerită.

— Păcat.

S-a aplecat mai aproape de mine.

— N-am mai sărutat niciodată o fată asiatică.

— Ce-ai zis?

Pentru prima dată, căldura care-mi inunda fața n-avea nimic de-a face cu stânjeneala.

Gregor a dat din umeri.

— N-am ieșit decât cu fete albe. Nu sunt împotriva cuplurilor interrasiale. Fetele asiatice sunt sexy.

Nu-mi puteam crede urechilor.

— Cele două fete asiatice de la fosta mea școală vorbeau foarte prost engleza. Adică, ești în țara noastră, învață limba! Cel puțin tu nu ai un accent ciudat. Dar tu ești doar pe jumătate asiatică, nu? Atunci te mai poți numi cu adevărat asiatică? În fine. Eu zic că și jumătate contează!

A râs.

Doamne, Dumnezeule. Simțeam că o să-mi explodeze capul. Nici măcar n-am avut timp să gândesc rațional.

— Ești un rasist nenorocit! i-am trântit-o.

— Am spus că aș ieși cu tine, deci cum pot fi rasist? Adică, aș ieși cu tine dacă n-ai fi așa un copil. De fapt, sunt opusul unui rasist pentru că vreau să fiu cu o asiatică!

— Ești insensibil și grosolan, ca să nu mai zic că ești plin de tine. Faptul că ai spus că ai ieși cu mine pentru că sunt asiatică, de parcă ai o listă pe care bifezi chestii, te face într-adevăr rasist! Tu ești cel care trebuie să se maturizeze! am țipat.

— Ce mă bucur că nu m-am încurcat cu tine, a zis Gregor. Prea multă dramă.

— Atunci, în privința unui lucru suntem de acord, am zis. Ce mă bucur că nu m-am încurcat cu tine!

Gregor continua să zâmbească, dar nu era un zâmbet cald.

Am apucat-o pe Jenna de braț.

— Hai să mergem, i-am zis. Audrey a avut noroc că a scăpat de el.

— Eu m-am despărțit de ea! a țipat Gregor în urma noastră.

Am pornit atât de hotărâtă, încât Jenna a trebuit să alerge ca să mă ajungă din urmă.

— Asta. A fost. Grozav! a strigat ea.

Am încetinit și am privit-o. Avea un zâmbet larg pe chip.

— Cum adică a fost grozav? am întrebat-o.

— Tu! a zis ea râzând. Tu ai fost grozavă!

— Oprește-te, am spus. N-am fost. Mi-am pierdut cumpătul. Am făcut

scandal.

— Ți-ai pierdut cumpătul. Felicitări. Se pare că ești într-adevăr o ființă umană.

— Doamne, nu-mi vine să cred ce comentarii cretine a făcut. „Jumătate contează?“ Ce nenorocit!

— Ai fost tare! a zis Jenna și mi-a dat un ghiont.

— Mulțumesc, am spus, fără să par prea convinsă.

— Serios, Keiko, a insistat ea. Sunt mândră de tine.

Era reconfortant să spun cum mă simțeam, chiar dacă îmi pierdusem cumpătul. Mi-am dat voie să mă simt mândră, ceva cu totul nou pentru mine. Îmi plăcea! Îmi dădea doza de încredere de care aveam nevoie pentru ceea ce urma să fac în continuare.

— I-am scris lui Audrey să vină la mine acasă, am zis. Vii și tu?

Zâmbetul Jennei a pălit.

— Ce îi vei spune?

— Vreau să ne împăcăm. Vreau ca noi să fim din nou prietene, ca înainte.

— Nu cred că ne mai putem întoarce vreodată la cum am fost, a zis Jenna. N-o să te opresc, Keiko, dar eu nu sunt gata să o iert. Ea trebuie să-și ceară scuze prima.

— Dar asta e ideea. Cum și-ar putea cere scuze dacă noi nu-i dăm șansa să o facă?

Jenna a clătinat din cap.

— Nu e de parcă nu știe unde să ne găsească.

— Deci chiar nu vii?

Nu-mi venea să cred.

— Știi ce? Dacă lui Audrey chiar îi pare rău și își cere scuze de la tine, atunci o să-i dau o șansă și o să stau de vorbă cu ea, a zis Jenna, ridicând din umeri.

După ce ne-am despărțit la colțul străzii, m-am oprit o clipă să o privesc îndepărtându-se. Părul ei strălucea în nuanțe de mov în lumina soarelui. S-a întors și mi-a făcut cu mâna, iar eu i-am răspuns, chiar dacă stomacul mi se făcuse ghem. Simțeam că ce se întâmplă e greșit.

Dar puteam să îndrept lucrurile. Aveam să mă împac cu Audrey. Audrey avea să se împace cu Jenna.

Și apoi totul urma să fie din nou perfect.

Douăzeci și opt

Când am ajuns acasă, Yuki m-a întâmpinat la ușă. M-am aplecat ca să o iau în brațe. Macy stătea în bucătărie și își făcea temele.

— Mulțumesc că ai scos-o pe Yuki afară, am zis.

— Nicio problemă, a spus Macy și s-a lăsat pe spate. Oh, a trecut Conner pe aici.

— Am uitat! Trebuia să duc câinii în parc la meciul lui. Era supărat?

— Nu cred.

Macy s-a ridicat în picioare.

— Mă duc la Claire. Mă ajută să-mi repet replicile. Mă întorc înainte de cină.

N-am pus nicio întrebare indiscretă. Mama îmi spusese să mă relaxez și să nu mai încerc să am grijă de toți și toate. Îmi era greu, dar încercam să-i urmez sfatul.

De îndată ce Macy a plecat, mi-am scos telefonul și i-am scris un mesaj lui Conner, cerându-mi scuze că-l lăsasem baltă. Am așteptat câteva minute, dar când n-a răspuns, m-am gândit că probabil era pe teren cu băieții. Trecuse doar o după-amiază, dar deja îmi era dor de el.

O bătaie în ușă mi-a făcut inima să-mi sară din piept. Înăuntrul meu se dădea o luptă: îmi doream să fie Conner, dar îmi dorea și să fie Audrey. Știam că n-ar fi venit niciodată împreună. Oare Audrey chiar mi-ar fi acceptat invitația?

— Intră! am țipat, iar apoi mi-am ținut respirația și am așteptat.

Audrey a intrat și eu am zâmbit larg. Îmi citise mesajul! Venise la mine! Trecuse prea mult timp de când fusese aici ultima dată. Am ținut-o pe Yuki în brațe și m-am ridicat în picioare.

Audrey s-a oprit.

— Ți-ai luat câine? m-a întrebat și pe chipul ei nu se citea nimic.

Am dat din cap că da, întrebându-mă dacă se va purta cu Yuki așa cum se purta cu Lumpy. În cazul în care așa stăteau lucrurile, știam deja pe cine voi alege în eventualitatea în care îmi cerea să rămână ori ea, ori cățelușul.

A intrat încet în cameră și s-a așezat chiar pe marginea fotoliului tatei, de parcă era pregătită s-o ia oricând din loc.

— Numele ei e Yuki. Uneori, e timidă, am zis. Așa că te rog să nu faci mișcări bruște. Las-o să te cunoască.

Am pus-o jos pe Yuki și ea s-a îndreptat încet spre picioarele lui Audrey. Atitudinea ei față de străini se îmbunătățise. A mirosit-o pe Audrey și a dat din coadă.

Audrey a întins mâna ca s-o atingă pe cap, dar Yuki s-a dat în spate și a lătrat. Audrey a tresărit de parcă Yuki ar fi încercat să o muște. Am înțeles într-o fracțiune de secundă ce se întâmpla. Audrey ar fi apreciat clișeul, dar nu era momentul potrivit.

— Ți-e frică de câini? am zis și am luat-o în brațe pe Yuki.

Prietena mea s-a încruntat.

— Abia acum ți-ai dat seama?

M-am așezat și am ținut-o pe Yuki în poală.

— Credeam că pur și simplu îl urăști pe Lumpy, știi tu, din cauza lui Conner.

Audrey s-a tras de bluză.

— De ce n-ai spus nimic despre asta?

— Conner ar fi folosit fobia mea ca să-mi facă rău. Probabil că l-ar fi dresat pe Lumpy să mă sperie dinadins.

— N-ar fi făcut asta.

— În fine. Asta a fost demult, a zis Audrey. Mă tratează ca pe un gunoi.

— Poate că tu și Conner n-o să vă mai certați, am spus. Lucrurile ar sta altfel dacă ți-ai cere scuze și i-ai explica de ce ai fost atât de rea cu Lumpy.

— Corect. Și apoi el își va cere scuze pentru că a fost un nenorocit. Și apoi vom fi în culmea fericirii.

Yuki era foarte sensibilă la tonul lui Audrey și îmi tremura în brațe. I-am dat drumul și a urcat în fugă scările spre camera mea.

Am tras aer în piept, genul de lucru pe care Audrey mă sfătuia să-l fac atunci când mă blocam. Nu așa îmi închipuisem revederea noastră.

— Gregor e un idiot, am zis.

Privirea răutăcioasă a lui Audrey a dispărut și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Urmează să te bucuri de suferința mea? a întrebat cu vocea tremurândă.

— Sigur că nu!

M-am așezat pe canapea, chiar în fața ei.

— I-am zis vreo două azi după ore!

— Chiar așa?

— Da, am spus, zâmbind. Jenna a venit cu mine. Nu poate să scape basma curată după ce a rănit-o pe prietena noastră cea mai bună!

— Vorbești serios?

Audrey și-a șters lacrimile.

— Ți-e mult mai bine fără el, am zis în timp ce i-am întins cutia de șervețele.

A scos câteva și și-a tamponat fața.

— Știu, dar încă mă doare.

Și-a tras nasul, strângând în pumn șervețelele îmbibate de lacrimi. Îmi amintea de felul în care eșuase petrecerea în pijamale de ultima dată la ea acasă. Și atunci plânsese. Audrey trecuse prin foarte multe de când începuse școala.

— Poate că vom reuși să o luăm de la capăt, am zis. Tu, eu și cu Jenna.

— Poate.

Asta mi-a dat speranță.

— Uite ce e, noi trei suntem prietene de atâta timp. Jenna nu s-a cuplat cu Elliot cu intenția de a te răni, așa cum nici tu nu te-ai cuplat cu Gregor cu intenția de a mă răni. N-ar trebui să lăsăm băieții să ne învrăjbească.

— Vorbești serios? a zis Audrey și m-a privit.

— Bineînțeles. Prietenia noastră e cea mai importantă.

— Atunci uită de Conner, a spus ea. Hai să reparăm ce s-a stricat între noi. Nu putem face asta dacă tu și scârba de frate-meu stați atâta timp împreună.

— Audrey, am zis.

— Tu ai spus-o, Keiko. Nu trebuie să lăsăm băieții să ne învrăjbească, a zis Audrey. Mi-a fost dor de tine, Keiko. Avem nevoie de prietenele noastre. Băieții vin și pleacă, dar prietenia e pe veci.

Mi se învârtea capul. Îi spusesem lui Conner că voi fi prietenă cu amândoi. Nu voiam să renunț la Conner pentru Audrey, dar o voiam pe Audrey înapoi.

Deodată, Audrey s-a prăbușit. Și-a lăsat capul în palme și umerii i se scuturau.

— Audrey!

Am sărit în picioare și m-am grăbit spre ea. M-am lăsat lângă ea pe fotoliu și am cuprins-o cu brațul.

Plângea și își trăgea nasul, în timp ce își tot lua șervețele.

— Doamne, doare atât de tare.

Se legăna în față și în spate, iar lacrimile îi curgeau șiroaie pe față.

— Mi-a plăcut foarte, foarte mult de Gregor, știi?

— Îmi pare rău că te-a rănit, dar sunt fericită că nu mai ai de-a face cu el. Meriți mult mai mult!

Audrey s-a șters la ochi.

— Mi-am spus că nu voi face asta și nu mă voi lăsa copleșită de emoții.

A tras aer în piept de trei ori, ca la yoga.

— Prietenia noastră e cea mai importantă. Uită-te la ce ne-a făcut Gregor. E o lecție bună pe care a trebuit s-o învăț.

Am dat din cap aprobator, cu prudență, neștiind unde avea să ajungă cu argumentul ăsta. M-am întors la locul meu de pe canapea.

— Chiar vreau ca prietenia noastră să devină ce a fost înainte. Jenna și Elliot merg la bal. Sunt un cuplu. Bun. Dar nu e ca și când tu și Conner sunteți într-o relație adevărată. Știu că te folosește ca să mă calce pe nervi.

— Nu, Audrey, nu mă folosește. Suntem prieteni. Și mergem la bal cu Jenna și Elliot.

Audrey s-a schimbat la față.

— Mergi la bal? Cu fratele meu?

Mi-am dat seama că îmi țineam pumnii încleștați. M-am forțat să mă relaxez.

— Ei, a zis Audrey, dându-și părul pe spate. Nu vrei să irosești șansa de a merge la primul bal ducându-te cu un amic. Așteaptă până ai un iubit adevărat.

Un iubit adevărat. Îmi plăcea de Conner. Mult. Îmi plăcea de el mai mult decât credeam că va putea vreodată să-mi placă. Abia așteptam să-l văd. Mă distram cu el. Dar eram mai mult decât amici? Probabil că nu.

Audrey și-a șters fața cu un șervețel.

— Nu te duce, Keiko. M-ar ucide să stau de una singură acasă știind că tu și Jenna sunteți la bal.

M-am lăsat pe spate pe canapea. Audrey aștepta răspunsul meu. Ochii ei erau roșii și umflați și avea inima frântă. Prietenia însemna sacrificii și compromisuri. Poate că pe Conner nu l-ar fi deranjat să nu meargă la bal. Nu era de parcă Audrey îmi cerea să nu mai vorbesc cu Conner sau să rup prietenia cu el. Puteam să fac asta pentru ea.

— Sigur, am zis, cu inima grea. La ce sunt bune prietenele?

Audrey s-a aruncat spre mine și m-a strâns într-o îmbrățișare puternică. Am îmbrățișat-o și eu. Știam că ar trebui să fiu fericită că o aveam înapoi pe prietena mea cea mai bună, dar tot ce voiam era să alerg pe scări și să stau cu Yuki.

Douăzeci și nouă

Ziua următoare am luat prânzul cu Audrey pentru prima dată de când ne certaserăm. În timp ce ea vorbea despre ce ținută urma să-și cumpere weekendul acela de la mall, eu mă întrebam ce făceau băieții. I-am scris lui Conner ca să-i spun că mă împăcasem cu Audrey, dar el a continuat să mă ignore. Trebuia să-i dovedesc că puteam rămâne și prietena lui.

După ore, am mers la dulapul meu, dar Conner nu era acolo. Am așteptat cinci minute lungi, dar știam că n-o să vină. Ajungea întotdeauna primul și mă aștepta. Mi-am luat rucsacul fără să mă obosesc să îndes cărțile înăuntru și m-am grăbit spre dulapul lui, cu greutatea cărților apăsându-mi pieptul.

Mă evita dinadins? Mi-am verificat telefonul ca să văd dacă-mi răspunsese. N-am văzut decât mesaje vechi. De ce făcea asta? Știa că îmi doream să fiu din nou prietenă cu Audrey. Acum că eu și ea eram, în sfârșit, bine, el mă ignora! Când m-am gândit la Audrey, mi-am amintit că-i promisesem că nu voi mai merge la bal cu Conner. Am început să merg mai încet; deodată nu mă mai grăbeam să-l găsesc. Pașii mei păreau la fel de grei ca inima mea. De ce era totul atât de dificil?

Când am ajuns la dulapul lui Conner, toți trei erau acolo. S-au întors spre mine și m-au privit în timp ce mă apropiam. Fața lui Conner era posomorâtă.

— Hei, am zis când am ajuns la ei. Îmi pare rău că am ratat prânzul.

— Și meciul, a adăugat Conner.

— Corect, și meciul vostru.

— Nu vrei să știi cine a câștigat? a continuat el.

Doug și Teddy se tot mutau de pe un picior pe altul de parcă își doreau să fugă. Și eu cam tot așa mă simțeam.

— Cine a câștigat?

Mi-am pus rucsacul jos, dar am continuat să țin cărțile în brațe. Conner nu mi-a răspuns.

— Conner, am zis. Nu fi supărat în privința lui Audrey. Știai că vreau să mă împac cu ea.

Conner a ridicat din sprâncene. Făcea asta doar când se simțea agasat.

Tăcerea care s-a lăsat era apăsătoare. Ca să-mi mut gândul la altceva, m-am apucat să-mi pun cărțile în rucsac. Orice altceva ar fi fost mai plăcut decât să stau pur și simplu acolo. Am bâjbâit după cărți și mi-am scăpat una pe degetul mare de la picior. Am înjurat. Ceva ce nu fac niciodată.

Conner s-a aplecat și a ridicat cartea, apoi mi-a întins-o.

— Mulțumesc.

Am încercat să bag cartea în ghiozdan, dar nu încăpea. Am înjurat din nou.

— Keiko, a zis Conner. Calmează-te.

Cum aș fi putut fi calmă când el era cel care se purta așa ciudat? Conner s-a aplecat spre mine și mi-a luat cartea din mână.

— Uite, scoate toate cărțile și te ajut eu să le pui înapoi, a zis Conner cu un glas blând, de parcă eram un copil speriat.

Mi-am întors rucsacul cu susul în jos, iar caietele și cărțile au căzut pe podea cu un sunet surd. O bucată de hârtie a zburat afară, a fost prinsă de curent și a plutit de-a lungul coridorului. Teddy a fugit după ea și mi-a dat-o înapoi, dar eu eram prea ocupată să-mi îndes cărțile în rucsac. A luat-o Conner.

— Eu trebuie să plec, a zis el ridicându-se brusc.

Mi-a împins bucata de hârtie în mână.

— Ai grijă să nu pierzi biletul, sunt sigur că e special.

M-am uitat la hârtie. Era bilețelul cretin al lui Gregor de la ora de matematică în care îmi spunea să-l las baltă pe Conner și să stau cu el. De ce îl păstrasem?

Mi-am luat lucrurile și am fugit după băieți.

— Conner! Așteaptă!

A continuat să meargă, dar Doug și Teddy s-au oprit. I-am lăsat în urmă, recunoscătoare că nu va trebui să-i explic totul lui Conner de față cu ei.

Am ajuns în dreptul lui după ce am ieșit pe poarta școlii.

— Încetinește, i-am zis, cu răsuflarea întretăiată. Vreau să vorbesc cu tine.

Conner refuza să se uite la mine, dar a încetinit suficient încât să pot merge în pas cu el. M-am chinuit să găsesc cuvintele potrivite în timp ce îmi trăgeam sufletul.

— Bine, a zis el. Hai să trecem și peste asta. O să fac situația mai ușoară pentru tine. Vrei să ne despărțim, nu?

M-am împiedicat de propriile picioare. Ce? Nici nu știam că suntem împreună.

— Despre ce vorbești?

Conner s-a oprit și m-a privit de parcă îmi pierdusem mințile.

— Biletul ăla de la Gregor!

— Nu e ceea ce crezi.

— De unde știi tu ce cred eu?

— Ești supărat pe mine, mă ignori. La început am crezut că o faci pentru că sunt din nou prietenă cu Audrey…

— Și asta mă deranjează, m-a întrerupt Conner. Deja mă lași baltă pentru ea.

— Doamne! N-ar trebui să fiu nevoită să aleg!

— Ai dreptate. N-ar trebui, dar Audrey te pune întotdeauna să alegi, a zis. Și tu o alegi mereu pe Audrey.

— Fac tot ce pot. Eu și Audrey am fost prietene dintotdeauna. Vreau să fiu prietenă cu voi amândoi. Nu vreau să ne despărțim. Adică, dacă noi chiar suntem împreună, am zis. Dar putem să nu mergem la bal?

Am rostit cuvintele cât mai repede ca să scap din situația asta.

— Ah. Am înțeles.

Conner a început din nou să meargă, dar mai degrabă alerga. Trebuia să fug ca să-l ajung din urmă. L-am prins de braț, dar el s-a scuturat și i-am dat drumul.

— Conner! Stai! Nu fi supărat, am țipat în timp ce el continua să se îndepărteze rapid de mine.

S-a oprit la două case mai încolo și s-a întors spre mine.

— Nu le poți avea pe toate, Chec!

Îi simțeam asprimea din voce.

— Nu poți fi cu mine cât îl aștepți pe Gregor să te invite la bal. V-am văzut după școală, stăteați foarte aproape unul de altul!

— Conner, nu!

Mi s-a întors stomacul pe dos. Lucrurile nu mergeau deloc așa cum îmi doream.

A clătinat din cap, arătând mai degrabă trist decât furios.

— Dacă asta ți-ai dorit, de ce nu mi-ai spus? Nu trebuia decât să fii sinceră.

— Nu e deloc așa. Nu-mi place de Gregor!

— Nu? Și atunci de ce nu mai vrei să mergi la bal cu mine?

Am făcut un pas spre el și Conner s-a dat înapoi. Așa că m-am oprit. Dar el continua să meargă cu spatele, de parcă nu se putea îndepărta de mine suficient de repede.

— Din cauza lui Audrey! am țipat.

— Grozav! a zis Conner cu vocea gâtuită. Ai spus că poți fi prietenă și cu Audrey și cu mine, dar e evident că nu poți. O vei alege pe Audrey de fiecare dată, chiar dacă te tratează ca pe un nimic. Dacă tu asta îți dorești, bine! Eu nu vreau decât să fii fericită. Tu nu?

Am simțit că mă sufoc când a dispărut după colț. Mi-am cuprins corpul cu brațele. Încă o dată, am crezut că obținusem ceea ce voiam, dar ceva îmi scăpa. Întrebarea lui Conner avea nevoie de un răspuns. Nu-mi doream să fiu fericită?

Ceva trebuia să se schimbe. Și poate că acel ceva eram eu.

Treizeci

Când am ajuns acasă, Yuki m-a întâmpinat cu atât de mult entuziasm, încât n-am putut să-mi înfrânez zâmbetul. I-am prins lesa de zgardă și am ieșit din nou afară. Umbra mea se întindea peste gazonul ofilit, în timp ce umbra lui Yuki țopăia în fața mea.

Mă simțeam atât de nedreptățită. Am mers mai repede, încercând să-mi potrivesc ritmul pașilor cu învălmășeala gândurilor. Cum a putut Conner să mă acuze că vreau să merg la bal cu Gregor? Își făcuse o idee complet greșită după ce mă văzuse cu Gregor în curtea școlii. Și după ce citise biletul acela.

— Ahhh! am țipat spre ceruri.

Yuki s-a oprit și m-a privit cu urechile date pe spate și coada ei scurtă băgată între picioare.

— Îmi pare rău!

Am luat-o în brațe și ea mi-a atins gâtul cu boticul. Am strâns-o la piept.

— Stric totul, Yuki.

Gândurile mi se învârteau în cap, iar eu nu păream să fiu în stare să mă concentrez pe ceva când am pus-o din nou jos pe Yuki și am continuat să merg. Ei, asta nu era tocmai adevărat. Mă gândeam la Conner, dar eram atât de confuză. De ce îmi păsa atât de mult că se supărase pe mine? Acum totul putea fi ca înainte, când eu și Conner nu eram prieteni, iar Audrey și cu mine eram cele mai bune prietene.

Noi două ne împăcaserăm. Pentru asta muncisem atâta. În curând, urma să ne vedem din nou la bibliotecă după școală și să mergem împreună la

cumpărături cum făceam înainte. Dar nu mă puteam gândi decât la toate lucrurile pe care le-aș fi ratat. Să iau prânzul cu Conner, să jucăm baschet, să plimbăm câinii, să râd la glumele lui prostuțe. Zâmbetul lui blând și părul lui ciufulit. Oh, și seara de filme la Doug acasă. Era rândul meu să aleg un film. Dar aproape sigur nu mai eram bine-venită.

Yuki a scâncit și a tras de lesă, trezindu-mă din reverie. Ajunsesem în parc. În depărtare, sunetul unei mingi de baschet avea un ritm care mă alina. Părea să mă strige.

Chiar atunci, Conner a strigat triumfător pentru că marcase un coș. Vocea lui îmi răsuna în minte. Mi s-a tăiat respirația, de parcă urma să sar de pe un versant, și inima a început să-mi bată cu putere.

Doamne, Dumnezeule. Îmi plăcea de Conner. Adică, îl iubeam pe Conner. Când mi-am dat seama de asta, m-a cuprins un amestec de bucurie și frică. Dar era mai degrabă bucurie. Cred.

Deja îmi era dor de el. Voiam să continui să stau cu el în fiecare zi. Indiferent de ceea ce simțeam pentru el, de un lucru puteam fi sigură. Fusese un prieten bun.

Dacă n-ar fi fost Conner, n-aș fi avut-o pe Yuki. El își dăduse seama cât de mult însemna zăpada pentru mine. Când i-am povestit la telefon despre bunicul meu, nu m-a întrerupt nicio clipă și n-a încercat să schimbe subiectul sau să vorbească despre el însuși.

Chiar și când ne certaserăm, Conner spusese că-și dorește ca eu să fiu fericită. Se dăduse la o parte ca eu să pot fi prietena lui Audrey. Făcuse asta pentru mine. Pentru că înțelesese că era aproape imposibil pentru mine să-mi pun propria fericire pe primul loc. De ce? De ce făceam asta?

Și apoi mi-am dat seama. Mă temeam că, dacă nu aveam grijă ca toată lumea să fie fericită, atunci nimeni nu m-ar mai fi iubit. Dacă însă mă preocupam de binele tuturor, eram importantă pentru ei. Ar fi avut cu toții nevoie de mine. Dar mama îmi spusese că nu trebuia să fac asta. Nu era treaba mea. Și în adâncul sufletului meu, am știut că are dreptate. Mama, tata, Macy — ei mă iubeau. Nu trebuia să fac totul pentru ei. Puteam pur și simplu să fiu eu

însămi. Ar fi trebuit să fie la fel cu prietenii mei.

Gândul că trebuia să-i spun lui Audrey cum mă simțeam cu adevărat mă speria. Dar nu o puteam acuza că e insensibilă față de sentimentele mele dacă nu i le împărtășeam. Dacă îi păsa cu adevărat de mine, ar fi trebuit să-și dorească să fiu fericită.

Am început să alerg spre casă, iar Yuki fugea mâncând pământul, cu limba afară și coada în sus, ca să țină pasul cu mine. Deodată, mă simțeam plină de energie și speranță la gândul că urma să primesc ceea ce îmi doream. Tot ce trebuia să fac era să spun cum mă simțeam!

Treizeci și unu

Am lăsat-o acasă pe Yuki și apoi i-am scris lui Audrey ca să o anunț că voiam să-i fac o vizită.

— Bună! a chițăit ea cincisprezece minute mai târziu și m-a tras înăuntru. Avem toată casa numai pentru noi!

Am urmat-o în sufragerie. Audrey s-a așezat pe canapea și a început să scotocească prin pungile de pe podea. Fusese la cumpărături.

— Deci? m-a întrebat. Ai vorbit cu el?

Vocea ei părea plină de nerăbdare.

Știam ce voia să afle: dacă îi spusesem lui Conner că nu mai voiam să mergeam la bal. Nu crezusem că-mi va fi greu — de obicei, Conner era destul de relaxat —, așa că fusesem luată prin surprindere atunci când el se supă-rase. Să-i spun lui Audrey că voiam să fiu prietenă și cu ea și cu Conner urma să fie și mai dificil, eram sigură de asta.

Așa că am tras de timp și am început să mă uit la fotografiile înrămate. Ceva părea diferit. O nouă ramă de alamă, mică și ovală, era ascunsă într-un colț al raftului lui Conner. M-am aplecat. Era o poză cu mine. Mi s-a tăiat respirația când am ridicat-o.

— A scos-o din albumul de familie acum câteva săptămâni, a zis Audrey cu o voce țâfnoasă. Mama a țipat la el pentru că a lăsat un loc liber pe una dintre pagini.

Poza fusese făcută în timpul verii. Domnul și doamna Lassiter avuseseră o livrare în Santa Monica pentru un client celebru. N-au vrut să ne spună cine,

dar casa era imensă și se afla în spatele unor ziduri de piatră și al unei porți de fier. Audrey și cu mine am fost nevoite să așteptăm în mașină, iar la ușă n-a venit nimeni pe care să-l recunoaștem. După aceea, părinții lui Audrey ne-au dus la debarcader ca să ne distrăm și să mâncăm.

Poza pe care o înrămase Conner era un cadru idilic: domnul Lassiter mă fotografiase sprijinindu-mă de balustradă și privind oceanul. Aveam părul prins în coadă, dar câteva șuvițe se desprinseseră și îmi fluturau peste obraji în briza mării. Era poza cu mine care îmi plăcea cel mai mult, dar fusesem prea rușinată ca să cer o copie.

Am pus rama înapoi pe raft. Era o minune că fratele lui Audrey încă n-o aruncase pe geam.

— Ai terminat cu holbatul la tine însăți? s-a răstit Audrey.

— De ce ești împotriva mea și a lui Conner?

— Pentru că știi cum mă face să mă simt!

A scos un pulover roz dintr-o pungă și l-a netezit în poală.

— Chestia asta are legătură cu voi amândoi. El nu ți-a făcut nimic din ceea ce nu i-ai făcut și tu.

Audrey s-a bosumflat și a împăturit din nou puloverul.

— Nu contează, a zis. N-ai nevoie de el. Mă ai din nou pe mine. Începem de la zero.

Problema era că aveam nevoie de el. Conner era cel cu care vorbeam despre subiecte precum bunicul și Yuki. Mă înțelegea. Audrey mă mai înțelegea? Îi păsa?

Când făcuse Audrey ultima dată ceva drăguț pentru mine? Am rămas pe gânduri. De fapt, eu când făcusem așa ceva pentru Conner? Mi-a stat inima în loc când mi-am dat seama că, în tot acest timp, nu-l apreciasem deloc. El era acolo pentru mine, dar când avusese nevoie de mine, eu nu fusesem acolo pentru el. M-a cuprins rușinea. Cu ce eram mai bună decât Audrey?

Ea a oftat și mi-am dat seama că nu-i răspunsesem. Tăcerea fusese atât de lungă, încât nu-mi puteam aminti ce mă întrebase.

A strâns puloverul pe care îl ținea în poală.

— Conner nu e prietenul tău. Eu sunt.

— Vreau să fiu prietenă cu voi amândoi.

Audrey a aruncat puloverul înapoi în pungă. Hârtia a foșnit zgomotos și m-a făcut să tresar.

Am tras aer în piept.

— Lucrurile trebuie să se schimbe, Audrey. Conner mi-a fost un prieten bun.

— Îți faci iluzii, a zis ea încercând să șoptească, dar rostind cuvintele suficient de tare încât să o aud.

— Chiar vreau ca noi să o luăm de la zero. Așa că hai să facem asta. Lucrurile se pot îmbunătăți, chiar dacă se schimbă.

— Ce vrei să spui, mai exact?

Audrey m-a privit enervată.

— Spun că vreau să fiu prietenă cu tine și Conner. Așa trebuie să fie.

— Ăsta e un ordin? m-a ironizat ea.

Am clătinat din cap.

— Nu. Ai de ales. Tu întotdeauna ai de ales.

Audrey a clipit de parcă abia acum m-ar fi văzut pentru prima dată. Și poate că așa era. Poate că acum putea vedea cât de important era pentru mine.

— Ai dreptate, a zis. Întotdeauna avem de ales. Am fost prietene

dintotdeauna, Keiko. Avem un trecut împreună. Tu și Conner nu aveți nimic, în afară de ceea ce ai făcut cu ciudatul ăla toate săptămânile astea.

M-am posomorât. Audrey nu ceda. Și n-ar fi cedat niciodată.

— Deci vrei să spui că va trebui să aleg între voi doi?

— Vreau să spun că trebuie să mă alegi pe mine!

M-am întors și m-am uitat la poza cu mine de pe raftul lui Conner. Toate momentele cu adevărat fericite pe care le trăisem în ultimele săptămâni fuseseră alături de el. Dacă priveam mai în urmă, înainte să înceapă să facă mișto de mine, ne simțiserăm bine împreună dintotdeauna.

Cum aș fi putut să o aleg pe Audrey?

Cum aș fi putut să nu-l aleg pe Conner?

Alegerea era clară, dar asta nu însemna că decizia era simplă. Urma să mă confrunt cu consecințele.

— Of, Audrey, am spus cu blândețe când m-am întors spre ea. Nu mai pot să fac doar lucrurile care te fac fericită. Adică, vreau ca tu să fii fericită, dar nu și dacă asta înseamnă că eu va trebui să fiu nefericită.

— Ce vrei să spui? a zis Audrey ridicându-se.

— Îți amintești cum, la începutul verii, mi-ai spus să-mi ascult inima și să pun pe primul loc propria-mi fericire?

Audrey și-a încrucișat brațele la piept.

— Vreau să rămân prietena ta, dar vreau și să fiu împreună cu Conner.

— Ești o idioată, a zis Audrey. Întotdeauna te porți de parcă îți pasă de ceilalți, dar îți pasă doar de tine.

Așa deci.

— Trebuie să-l găsesc pe Conner, am zis. Trebuie să-mi cer scuze de la el.

— Să-ți ceri scuze de la Conner? a urlat Audrey. Cum rămâne cu mine?

— Îmi pare rău, Audrey. Chiar îmi pare rău.

M-am îndreptat spre ușă, iar Audrey m-a urmat.

— Tu chiar o să arunci la gunoi prietenia noastră? Pentru Conner?

Am întins mâna spre clanță.

— Eu n-am aruncat niciodată prietenia noastră la gunoi.

Ăsta era adevărul.

— Îmi place de Conner. Mă face să râd și mă simt fericită alături de el.

Îmi făcea bine să recunosc care era adevărul și să mi-l asum.

— Nu pot repara totul. Nu pot mulțumi pe toată lumea. Nu e treaba mea.

— Oricum nu te pricepi deloc la toate astea!

Vocea lui Audrey tremura.

— Dacă ieși pe ușă, am terminat-o cu tine. Dacă mergi la bal cu Conner, noi două nu mai putem fi prietene. Niciodată. Nu e vorba că am nevoie de tine. Am prieteni noi. Dar tu vei avea nevoie de mine până la urmă. Dacă faci asta, nu te voi ierta niciodată.

— Nu există niciun mod prin care am putea ajunge la un compromis? am întrebat, cunoscând deja răspunsul ei.

Nu mai voiam să caut scuze pentru Audrey. Nu mă încânta deloc situația asta. Voiam să rămânem prietene, dar era clar că nu puteam.

— Rămâi cu bine, Audrey.

Treizeci și doi

M-am întors în parc, dar până să ajung la terenurile de baschet, Conner și băieții plecaseră. Am verificat cât era ceasul. Din moment ce Conner nu venise acasă, probabil că acum era la Doug. Nu-mi doream sub nicio formă să vorbesc cu el despre ce se întâmplase în fața unui public.

L-am sunat, dar căsuța vocală a intrat atât de repede, încât am știut că mi-a văzut numărul și a respins apelul. Mă uitam la telefon și clipeam des, încercând să nu plâng. Chiar nu voiam să dau vina pe el. Normal că încă era supărat, dar nu voiam să mai lungesc cearta asta.

— Atunci mesaj să fie, mi-am spus în timp ce mergeam spre casă.

Am compus o mie de SMS-uri în capul meu, dar niciunul nu părea suficient de bun. Știam că am o singură șansă. Era foarte probabil ca el să-mi ignore mesajul, dar dacă ar fi văzut primul rând, atunci voiam să-l fac să conteze.

Am urcat în fugă scările spre camera mea, cu Yuki venind după mine. Ne-am așezat pe pat. Când ea s-a făcut ghem lângă mine, mi-a oferit puțină alinare și un strop de curaj. Trebuia să trimit mesajul înainte ca băieții să înceapă să se uite la film.

— Hai s-o facem, i-am spus lui Yuki.

Te aleg pe tine, Conner. I-am spus lui Audrey. Știu cã ești supãrat pe mine și nici nu mã mir. Dar chiar dacã nu mai vrei sã vorbești vreodatã cu mine, eu tot pe tine te aleg.

Inima îmi bubuia în tâmple. Sau poate că era în stomac, pentru că mi se făcuse rău. M-am holbat la ecran preț de cele mai lungi zece minute din viața mea, rugându-mă să-mi citească mesajul. Poate că deja se uita la film.
Sau poate că nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Mi-am lăsat fruntea pe genunchi; mă simțeam de parcă venise sfârșitul lumii.

— Ce faci?

M-am speriat și am sărit în picioare când Macy și-a băgat capul în camera mea.

— Nimic. Ce e?

— Mama și tata vor să jucăm Boggle, a zis ea zâmbind larg.

— Chiar acum?

Fusesem atât de atentă la telefon, încât nici nu auzisem când venise toată lumea acasă.

Macy a dat din cap că da.

— Comandăm pizza la cină.

Am zâmbit. Eram bucuroasă că aveam ceva de făcut. Nu voiam să mă gândesc cum Conner îmi ignoră mesajul. În plus, trecuse foarte mult timp de la ultima seară de jocuri în familie. Am luat-o în brațe pe Yuki și am urmat-o pe Macy la parter.

Mama și tata aranjaseră deja jocul pe masa din bucătărie. M-am așezat la locul meu în timp ce Macy a pus un bol de chipsuri pe masă și mama mi-a dat un baton de ciocolată de la o firmă de care nu mai auzisem.

— L-am văzut la supermarket și m-am gândit că ți-ar plăcea să-l încerci, a zis ea.

— Mulțumesc!

Îmi lăsa gura apă. Nu-mi aminteam când mâncasem ciocolată ultima dată,

ceea ce era ciudat. Am desfăcut batonul și am mușcat zdravăn din el în timp ce tata împărțea carnețele și creioane. Ciocolata era dulce-amăruie, cu o textură catifelată, iar aromele se armonizau. Poate că așa era familia noastră acum, armonioasă și liniștită.

Gândurile îmi zburau la Conner. Ce fel de ciocolată era el? Și dacă tot eram aici, eu ce fel de ciocolată eram? Nu mă gândisem niciodată la asta până acum. Mi-am dat seama pe loc. Conner și cu mine eram precum ciocolata caldă picantă pe care o făceam eu. Ingredientele nu păreau să se potrivească unele cu altele, dar erau bune împreună. Și nu tuturor le plăcea amestecul. Era unic, special și apreciat doar de câțiva oameni. Păcat că eu și Conner n-aveam să fim niciodată împreună.

— Ăla a fost un oftat destul de puternic, a zis tata. Deja te pregătești să pierzi?

— Ha-ha, am făcut cât am șterpelit un creion. Să-i dăm drumul!

Mama a pus jos tabla de Boggle și cuburile cu litere și am început cu toții să scriem; se auzea doar sunetul creioanelor pe hârtie. Primul cuvânt pe care l-am văzut a fost IUBIRE, iar apoi MINGE și CÂINE. Am clipit nedumerită. Aveam nevoie de cuvinte mai complicate.

— Timpul a expirat! a spus Macy când au trecut cele trei minute.

Am mai jucat câteva ture până când mama a câștigat cu cincizeci de puncte. Apoi tata a comandat pizza și a aranjat tabla pentru încă o rundă în timp ce noi așteptam. Abia începusem să jucăm când a sunat soneria.

— Ce rapizi au fost, a zis tata.

— Păi, ultima dată te-ai plâns că a durat prea mult livrarea, i-a amintit mama.

— Răspund eu, am spus, dar să nu jucați fără mine.

Am luat banii de pe masă și m-am dus să deschid ușa. Dar nu era comanda de pizza.

Era Conner. Inima a început să-mi bată nebunește. Conner stătea la mine pe

verandă. Părul lui castaniu era dat pe spate. Purta o pereche de pantaloni de trening Adidas și un hanorac gri cu care nu-l mai văzusem înainte.

Yuki a lătrat și a sărit pe Conner. El a îngenuncheat și a mângâiat-o pe cap, zâmbindu-i. Îmi doream ca zâmbetul acela să fie pentru mine.

— Ce faci aici? am întrebat pe un ton neutru.

S-a ridicat în picioare.

— Putem merge la plimbare?

— Stai să întreb, i-am răspuns și am dat să mă întorc în bucătărie.

— Du-te liniștită! Vom juca fără tine, mi-a spus mama.

Era bine că plecam dacă toată familia mea trăgea cu urechea. M-am încălțat. Conner a ținut ușa deschisă pentru mine când am pășit în aerul serii.

— Deci…, a spus el.

Ne îndepărtam de casa mea și coboram în cartier.

— Deci.

Vocea îmi tremura. Am încercat să inspir adânc ca să mă calmez, dar n-a funcționat. Eram foarte emoționată. Aerul rece îmi mângâia pielea, iar foșnetul frunzelor îmi răsuna în urechi. Chiar și pașii noștri, care se sincronizaseră, răsunau cu putere pe pavaj.

De ce era Conner aici? Nu mai suportam așteptarea și nu mai voiam să mă plimb într-o tăcere atât de încărcată de întrebări.

— Unde mergem? am spus, în loc să rostesc adevărata întrebare care-mi stătea pe creier.

— La cafeneaua cu ceai boba?

— Ah. N-am fost acolo încă. E un loc mișto?

— Nu știu. Dar îmi amintesc că i-ai spus lui Audrey că ai vrea să mergi acolo vara asta.

— M-ai auzit când am spus asta?

— Da, și am auzit și când ți-a spus că ea nu vrea să meargă, chiar dacă tu voiai.

Am mai mers câteva străzi, iar gândurile mi se învârteau în cap. Dacă mă ducea la cafeneaua cu ceai boba, nu putea fi atât de supărat, nu? Îmi spuneam: Vorbește cu el, Keiko.

— Mai ești supărat pe mine?

Conner m-a privit, dar n-a zâmbit. Ne-am oprit din mers.

— Trebuie să-ți dau ceva.

Conner a scos o cutie de metal de la spate și mi-a înmânat-o.

— Ce e asta? am întrebat.

— Deschide-o.

Am ținut cutia pătrată în mâini, iar metalul rece îmi răcorea palmele.

— Grăbește-te, a zis el.

— De ce?

— Tu doar deschide-o. Acum.

Faptul că el era atât de emoționat mă făcea și pe mine să mă emoționez.

— Sper să nu fie unul dintre șerpii ăia de jucărie pe arc care sar spre tine.

Conner a întins mâna, a deschis capacul și mi-a vărsat conținutul cutiei în palme. Era rece. Și umed.

— Un bulgăre de zăpadă? am întrebat când mi-am dat seama ce țineam în mâini. De unde ai făcut rost de un bulgăre de zăpadă în octombrie în Pacific Vista?

L-am strâns în palme și am modelat gheața într-un bulgăre compact. Răceala lui îmi înțepa pielea.

— Am făcut tot ce-am putut, a zis Conner. Am ras cuburi de gheață. M-a prins mama. Probabil că acum crede că sunt un ciudat.

— Mi-ai făcut un bulgăre de zăpadă?

Gheața se topea repede în palmele mele, iar apa rece îmi picura printre degete.

— Îți place?

— Îl iubesc, i-am spus dintr-o suflare. E cel mai minunat lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine vreodată.

Zâmbetul lui Conner m-a încălzit din vârful capului și până la degetele de la picioare.

— Mulțumesc, am zis, privind în jos la bulgărele de zăpadă care se topea și apoi din nou la Conner.

Ochii aceia. Zâmbetul acela.

— Deci nu mai ești supărat pe mine?

— Am primit mesajul tău.

— Ah.

— Acela a fost cel mai minunat lucru pe care l-ai făcut tu pentru mine, a zis Conner.

— N-am făcut mai nimic pentru tine, am spus fără tragere de inimă. Mi-ai fost un prieten grozav, iar eu nu te-am apreciat așa cum se cuvenea. Îmi pare

rău.

Conner mi-a zâmbit și am simțit că inima îmi tresaltă.

— Îmi pare rău că m-am purtat ciudat și că am fost gelos pe Gregor, a zis el. Te cred pe cuvânt când spui că nu a fost nimic între voi.

Am răsuflat ușurată.

— Și îmi pare rău că Audrey te-a pus să alegi, dar nu-mi pare rău că m-ai ales pe mine.

S-a întins și m-a prins de mână.

— Te aleg pe tine, Conner Lassiter, am zis cu blândețe.

Conner a prins între palme mâinile mele ude; inima îmi bătea să-mi sară din piept.

— Keiko, ca să fim înțeleși, vrei să fii iubita mea?

Era adorabil când se înroșea. Speram că roșeața din obrajii mei era la fel de adorabilă pentru el. Abia am putut să-mi trag sufletul cât să rostesc:

— Da.

— Ăăă…

Fața lui Conner a rămas roșie ca focul.

— Ce e?

S-a aplecat spre mine, iar eu nu m-am tras înapoi. N-am făcut decât să închid ochii când buzele lui, puțin cam aspre, dar calde, s-au lipit de ale mele, și l-am sărutat înapoi. Când ne-am desprins din îmbrățișare, am zâmbit amândoi cu gura până la urechi. Primul meu gând a fost că abia așteptam să-i spun Jennei. Și apoi m-am gândit: De ce mă gândesc la Jenna? Conner mă sărutase! Și încă stătea în fața mea.

Urma ca eu să-mi construiesc propria fericire chiar din acel moment. Așa că m-am ridicat pe vârfuri și mi-am pus buzele peste buzele lui Conner pentru un al doilea sărut. A fost și mai dulce decât primul.

Mulțumiri

E nevoie de aproximativ patru sute de boabe de cacao ca să faci o jumătate de kilogram de ciocolată. Chiar dacă să scrii un roman e o ocupație solitară, e nevoie de mulți oameni ca să-l transformi într-un produs finit delicios. Nu am niciun dubiu că cel puțin patru sute de oameni m-au influențat sau m-au ajutat în procesul de publicare, și îl apreciez pe fiecare dintre ei. Mulțumiri speciale următorilor:

Pentru că mi-a făcut visurile să devină realitate, agentei și editoarei mele. Mii de mulțumiri agentei mele, Tricia Lawrence, pentru că a crezut în mine și în scrisul meu. Îndrumarea și prietenia ta sunt totul pentru mine. Îi sunt profund recunoscătoare editoarei mele, Jenne Abramowitz, pentru că s-a îndrăgostit de Keiko și de povestea ei. Intuiția ta puternică a fost vitală pentru a face povestea lui Keiko să fie atât de specială.

Dragoste și recunoștință lui Jo Knowles și Cindy Faughnan, partenerele mele de scris de cincisprezece ani încoace. Ați fost acolo în momentul în care Keiko și prietenele ei au apărut pe pagină și m-ați ajutat cu multe ciorne. Vă sunt etern recunoscătoare că v-ați schimbat programul de scris după ce v-ați mutat în China ca să putem continua să lucrăm împreună online. Fără voi, povestea aceasta și altele ca ea nu ar exista.

Pentru sfaturile utile, le mulțumesc lui Kristy Boyce, Debby Garfinkle și Grace Kendall (și pentru titlul grozav!). Pentru că m-a făcut să sap mai adânc, îi sunt recunoscătoare îndrumătoarei mele minunate, Jennifer Jacobson, și celorlalți conducători de ateliere de la Fundația Highlights: Melissa Wyatt, Rob Costello, Nicole Valentine, Nancy Werlin, Amanda Jenkins și Sarah Aronson. Mulțumiri speciale către Andrea Wang pentru comentarii, susținere, încurajări și, mai ales, pentru prietenia eternă.

Calea scrisului a fost lungă și dificilă. Mulți prieteni m-au încurajat, învățat și

ghidat. Vă apreciez din tot sufletul pe fiecare dintre voi. Oamenii-cheie care au fost foarte importanți pentru mine în această călătorie sunt: Cynthia Leitich Smith (îndrumătoarea mea chiar de la început), Laurie Halse Anderson, Jerry Spinelli, Jenniffer Groff, Daphne Benedis-Grab, Cynthia Lord, Nancy Castaldo și comunitatea de scriitori de pe LiveJournal. Cinste celor mai vocale susținătoare: Kristy Boyce (meriți să te pomenesc des!), Kara LaReau, Ann Braden (pentru ultimul impuls crucial), familia mea de la EMLA, Elly Swartz, și prietena mea de-o viață Lisa Fung. Îi sunt recunoscătoare, în mod special, lui Lynn Bauer, anam cara a mea — lumina mea în întuneric, sprijinul meu în vremuri tulburi.

Mențiuni speciale către: Ben Bauer și Leigh Bauer pentru că mi-au răspuns la întrebările despre tot felul de lucruri legate de adolescenți; Jeannine Atkins și Peter Laird pentru că m-au lăsat să le folosesc casa minunată; modelului de pe copertă, Halina James, pentru că e o întrupare perfectă a lui Keiko; Dom Ramsey, autorul cărții Chocolate, pentru rețeta de cacao picantă pe care o folosește Keiko; Corrie Wang, pentru numele camionetei cu mâncare; soțului meu Bob, pentru că mi-a făcut un bulgăre de zăpadă folosind o răzătoare și cuburi de gheață; și fiicei mele, Caitlin, pentru conversațiile despre tot ce e sub soare.

Mulțumesc tuturor celor de la Scholastic pentru sprijinul lor incredibil, inclusiv lui Shelly Romero, Abby McAden, David Levithan, Jordana Kulak, Rachel Feld, Julia Eisler, Lizette Serrano, Emily Heddleson, Danielle Yadao, Stephanie Yang, Yaffa Jaskoll, Josh Berlowitz, Elizabeth Whiting, Nikki Mutch și tuturor celorlalte persoane din echipa de vânzări.

Îi mulțumesc mamei mele, Yasuko Hirokane Fordiani, care a păstrat tot ce am scris de când aveam șase ani, m-a dus la bibliotecă și n-a spus niciodată nu vreunei cărți pe care mi-o doream, ba chiar îmi vinde cărțile la bucată tuturor cunoscuților. Îi mulțumesc și tatălui meu, Denta Hirokane, care m-a învățat să iubesc cărțile citindu-mi de când eram mică — te iubesc și mi-e dor de tine.

Sunt norocoasă să am o familie care crede în mine. Mii de mulțumiri și multă iubire tatălui meu vitreg, Bob Fordiani; surorii mele, Gail Hirokane; cumnatului meu, John Parkison; nepoatei mele, Laurel Parkison; și tuturor mătușilor, unchilor și verilor. Mulțumesc întregii familii Florence, care m-a

primit cu brațele deschise — sunt prea multe nume ca să le pot menționa aici — și mulțumesc în special socrului meu, Will, soției lui, Irene și răposatei mele soacre, Nell.

Celor de la SCBWI le mulțumesc pentru conferințe și pentru prietenii scriitori pe care îi am astăzi alături. Profesorilor și bibliotecarilor, autorilor și ilustratorilor: Mă inspirați. Le mulțumesc celor de la We Need Diverse Books pentru munca importantă pe care o fac. Cititorilor mei și librăriilor, în special Bank Square Books și Savoy Bookshop & Café, le mulțumesc pentru susținere.

Am păstrat ce era mai bun pentru final. Îi sunt etern recunoscătoare soțului meu, Bob Florence, pentru că a crezut în mine ani la rând, chiar și atunci când eu însămi îmi pierdusem încrederea. M-ai susținut mereu fără să șovăi și nu mi-ai reproșat banii și timpul pe care le-am investit în scris. Mulțumesc că m-ai ascultat vorbind la nesfârșit despre personajele mele, că ai sărbătorit alături de mine și că mi-ai gătit mese delicioase. Nu cred că mai știu să gătesc. Și îți mulțumesc pentru Cuibul Cuvintelor, studioul meu de creație care are vedere spre iaz. N-aș fi putut niciodată să fac asta fără dragostea și sprijinul pe care mi le-ai oferit.

Lui Jason Florence — îți mulțumesc că ești un fiu vitreg minunat și că ai venit la lansarea mea de la tine din oraș; mulțumesc pentru gogoși și plimbări și conversații despre câini. Sunt foarte fericită că faci parte din viața mea.

Lui Caitlin Masako Schumacher îi sunt recunoscătoare pentru că e o fiică incredibilă care mă inspiră. Mulțumesc că atunci când aveai opt ani, m-ai ajutat să-mi dau seama că sunt supărată/bosumflată când trec câteva zile fără să scriu, pentru că mi-ai oferit timp și spațiu să aștern povești pe pagină fără să mă faci să mă simt vinovată, pentru că te bucuri sincer și ești entuziasmată atunci când primesc vești bune și pentru că ești de partea mea. Îți mulțumesc fiindcă ai crezut în mine. Sunt cea mai norocoasă mamă.

Bob, Jason, Caitlin — sunteți ingredientele perfecte pentru o familie. Vă iubesc!